

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WITH THIS RING

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

natasha knight

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BU YÜZÜKLE

SAHİP OLMAK VE TUTMAK DÜETİ BİRİNCİ KİTAP

NATASHA KNIGHT

Telif Hakkı © 2020 Natasha Knight

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

CoverLuv tarafından kapak

Görsel Wander Aguiar Photography tarafından

[Yeni yayın haberleri ve güncellemeleri almak üzere bültenime kaydolmak için buraya tıklayın!](#)

İÇİNDEKİLER

Bu Kitap Hakkında

Önsöz

1. Scarlett
2. Cristiano
3. Scarlett
4. Cristiano
5. Cristiano
6. Scarlett
7. Cristiano
8. Scarlett
9. Cristiano
10. Cristiano
11. Cristiano
12. Scarlett
13. Cristiano
14. Scarlett
15. Cristiano
16. Scarlett
17. Cristiano
18. Scarlett
19. Cristiano
20. Scarlett
21. Scarlett
22. Cristiano
23. Scarlett
24. Scarlett
25. Cristiano
26. Cristiano
27. Scarlett
28. Cristiano
29. Scarlett
30. Cristiano
31. Cristiano
32. Scarlett
33. Cristiano
34. Scarlett
35. Cristiano

36. Scarlett

Ayrıca Natasha Knight
tarafından Teşekkür
ederim!
Yazar Hakkında

BU KİTAP HAKKINDA

Scarlett De La Cruz'u kulesinden kurtardığımda beklentileri pek de iyi görünmüyordu.

Biraz minnettarlık göstermesi gerekirdi. Yüzüğümü parmağına takıp onu mafya malı olarak işaretlediğim için teşekkür eder.

Benim mülküm.

Onu güvende tutacağım. Ve takas o kadar da kötü değil. Çoğu kadın benim yatağımda uyumak için can atar.

Scarlett değil ama.

Kartel Prensesimin koca bir ağzı ve daha da büyük bir tavrı var. Ama daha fazlası için geri gelmemi sağlayan şey onun öfkeli karamel gözleri. Bir de vücudunun bana ait olduğunu biliyormuşçasına benimkine doğru eğilmesi.

Scarlett benim düşmanım. Aynı zamanda ellerimi uzak tutamadığım tek kadın.

Ama eğer aklımı başıma toplamazsam, bunca yıldır çalıştığım her şey boşa gitmiş olacak.

PROLOGUE

SCARLETT

L Yüzüme as düşüyor. Yıllar içinde sararmış ve üzerine sinen koku küflü. Eski. Ama bu annemin. Düğün gününde taktığı.

Arkamdaki kadın homurdanırken taş zemine bebek nefesi ve atılmış zambaklar dökülüyor. Yepyeni, daha güzel bir duvak kutusunda kullanılmadan dururken eski duvakla çalışmak zorunda kalmaktan rahatsız. Ayağımı hareket ettiriyorum, narin bebek nefesini eziyorum, soluk pembe bir zambağın düşen yaprağını topuğuma saplıyorum.

Düğün için cenaze çiçekleri. Bir alamet.

İhtiyacım olduğundan değil.

Onların kokusu midemi bulandırıyor. Düğün günümü böyle hayal etmemiştim.

"Bitti," diye anons ediyor kadın.

Ayağa kalkıyorum, taç yaprağı topuğuma yapışıyor. Umurumda değil. Aynadaki yansımamla karşılaşmak için yukarı bakıyorum.

"Duvaktan hoşlanmayacak," diyor. Yanımda bulanıklaşıyor.

Bakışlarımı kaydırıp gözlerimin ona odaklanmasına izin veriyorum. Tombul, kısa boylu ve yüzünün yan tarafında kalın siyah bir kılla çıkan bir siğil var. Bir kitabı kapağına göre yargılamayın lafı bu kız için hiçbir şey ifade etmiyor. Dışarıdan görüldüğü kadar içeride de bir sürtük.

"Sanırım bunu aşması gerekecek."

"Onun gönderdiğini giymelisin."

Aynı fikirde olmama rağmen ona cevap vermeye zahmet etmedim. Peçe kardeşlerimden bir hediyeydi.

Hediye.

Hayır, hediye değil.

Bu sahte düğün için bana annemin duvağını taktırmak da ayrı bir zulüm.

Homurdanıyor, elbisesini toplamak için dönüyor, anahtarlar kemerinde şıngırdıyor. Onları alabilirim. Onu alt edebilirim. O kısmı kolay olurdu. Asıl sorun kapının dışındaki silahlı adamlar olurdu.

Yüzlerce merdivenden gelen gürültülü ayak sesleri askerlerin kule odama yaklaştığını haber veriyor.

Bir kule. Beni lanet bir kuleye kilitlediler. Öz kardeşlerim. Görünüşe bakılırsa, k a r ş ı koymamı bekliyorlar.

Eğer yaparsam beni tekmeleyerek ve bağırarak götürürler. Ayrıca, enerjimi onlara harcamaktan daha iyisini biliyorum. Sonra ihtiyacım olacak. Düğün gecesi için.

Bir adam bir şey söylüyor, bir diğeri gülüyor, tam o sırada bir şey duvara sertçe çarpmış gibi yüksek bir ses duyuyorum.

İşte o zaman oldu. Odamın hemen ötesinde silah sesleri patlıyor. Bir mermi kalın ahşap kapıdan içeri girip aynayı parçalıyor, yansımamı bin parçaya ayırıyor ve beni geriye, taş duvara doğru savuruyor.

Siğilli kadın çığlık atıyor.

Kendimi düzeltiyorum. Bir elimle başımın arkasına dokunarak, bir şekilde hala zambakları tutmayı başarıyorum. Birdenbire kapı tekmelenerek duvara çarpıyor ve askeri kıyafetler giymiş ağır silahlı adamlar odamı basıyor. Arkalarından bir duman bulutu geliyor ve dairesel kulemin içine sızıyor.

Bir düzine kadar yayılıyorlar ve ben hiçbirini tanımıyorum. Bunlar kardeşlerimin adamları değil.

Kadın yerde hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor.

Şimdi daha sessiz olan bir başka ayak sesi yaklaşırken kapıya bakıyorum. Bu seferkinin acelesi yok. Ve görüş alanıma girdiği anda anlıyorum ki yetkili o.

Endişelenmen gereken kişi o. Maskeli olan tek kişi.

Odanın hemen içinde duruyor, her askere, her taşa, her örümcek ağına bakarak odayı inceliyor. Ve masmavi gözleri bana dikildiğinde, karnıma bir ağırlık çöküyor, yüz kiloluk bir beton blok.

Elinde anahtarlar olan kadın ayağa kalkıyor, ona doğru yürürken sözcüklere takılıyor. Adam ona sinirlenmiş gibi bakıyor ve kadın fazla uzaklaşmıyor.

Kurşunların yankısı onu susturuyor, boynuma, yüzüme boya gibi kan sıçratıyor. Kurşunlar onu tekrar yere yatırdı.

Sikeyim.

Ona bir bakış bile atmadım. Öldüğünü bilmek için buna ihtiyacım yok.

Adamın gözleri benimkilere döndü. Daraldılar. Bana doğru bir adım attığında ben de bir adım geri atıyorum, arkamdaki sandalyeyi yere düşürüyorum ve panikliyorum. Harekete geçtim.

Kaçmak için dönüyorum ama bir düzine gözün bana baktığını görüyorum. İçlerinde en irisi olan maskeli davetsiz misafir tek çıkışı kapatıyor. Pencereden bile atlayamıyorum. Yasaklılar. İntihar asla bir seçenek değildi, kardeşlerim için değil. Bana ihtiyaçları vardı.

Ama bir şeyler ters gitti.

Ve ben ne yapacağıma karar veremeden, ona saldırmayı denemeye, kurşunların beni de yerdeki kadına yaptıkları gibi yere sermesini göze almaya karar veremeden, sağ eliyle bileğimi tuttu ve sıkmaya başladı.

Elim açılıyor. Çiçekler yere saçılıyor. Onları izliyorum, sonra elimi yüzüne doğru kaldırmasını izliyorum. Başparmağı yüzük parmağıma geliyor, iğrenç pırlanta azalan güneşi yakalıyor. Bir an için parmağımı kıracağını düşünüyorum. Ama büküyor ve zorla çıkarıyor. Çok sıkı ama başarıyor. Yüzüğü cebine koyuyor, sonra bakışlarını tekrar benimkine çeviriyor.

Zor yutkunuyorum.

Başını yana eğiyor, bir eli hâlâ bileğimde kilitli. Beni etrafında döndürüyor.

Beni kendisine doğru çekerken çılgılık atıyorum, vücudu sırtımda sağlam bir duvar oluşturuyor.

Bileğimi bırakıyor ve kolunu göğüslerimin altına doluyor. Diğer eliyle boynumdaki örtüyü itiyor, eli derime sertçe değiyor, parmakları batıyor, morarıyor. Sanırım boynumu kıracak. Tek yapması gereken hızlı bir çevirme. O lanet olası bir dev.

Ama yapmıyor.

Bunun yerine, yüzümü onunkine çevirdiğim anda beni sıkıyor ve anında dizlerimin bağı çözülüyor. Kollarım işe yaramaz bir şekilde yanlarıma düştü. Tutuşunu değiştiriyor ve ben kayarken, beni kaldırıp omzunun üzerinden geçiriyor ve kararmadan önce odayı alt üst ediyor.

SCARLETT

I Kusacakmışım gibi hissediyorum. Küflü ve nemli bir koku, eski bir bodrum gibi. Soğuk vücuduma sızıyor, kaslarımı ağrıtıyor.
"Ayağa kalk!"

Sağ tarafım ağrıyor. Kıvrılıp uzaklaşıyorum ama tekrar geliyor. İnliyorum. "Kalk lan ayağa!" Bu Diego. Kardeşim. Sanırsın ki Şimdiye kadar botunun hissini biliyordum.

"Bunun bir faydası olmayacak," diyor başka bir ses.

Angel. Diğer kardeşim. Biraz daha az deli olan.

"Çıkış yolu yok," diye ekliyor, sesi garip bir şekilde teslim olmuş.

Diego çizmesinin ucunu kaburgalarımın batırmadan önce, "Bir pencere var," diyor. "Kalk ayağa seni beş para etmez şey-"

"Onu rahat bırak, seni aptal."

Gözlerimi kırıştırarak açıyorum, başımı çeviriyorum ve anında duruyorum, arkamda keskin bir acı hissediyorum. Elimi kaldırıp o noktaya dokunuyorum, hatırlamaya çalışırken şişliği hissediyorum.

Yerde zambaklar ve bebek nefesi. Aynanın kırılmış parçaları ben koşarken ayaklarımın altında çıtırdıyordu. Ya da o beni yakalamadan önce kaçmayı düşündüm.

Elime baktım. Yüzük gitmiş. Cebine atmış. Sevindim. Düğün günüm. Zoraki düğünüm. Hiç gerçekleşmedi.

Kendimi yavaşça oturur pozisyona itiyorum. Küf kokusu, sadece odadan kaynaklanmıyor. Bir şekilde hâlâ başımda duran örtüden kaynaklanıyor.

Oda dönüyor ve baş dönmesi geçene kadar gözlerimi kapatıyorum. Onları tekrar açtığımda, karanlık bir gölge üzerimde beliriyor. Bana doğru bakıyor.

Diego.

"Tam zamanında."

Angel'ın odanın öbür ucunda, sırtını duvara yaslamış oturduğunu görmek için yanından geçip bakıyorum. Noah'nın başı kucağında.

"Acele et, çöz beni," diyor Diego. Dayak yemiş. Dudağı kesilmiş, yüzünde kan ve çok sayıda morluk var. Sırtı bana dönük bir şekilde çömeliyor.

Noah'ın ellerinin bağlı olduğunu görüyorum, Angel'inki de öyle olmalı. Onun arkasındalar. Bağlanmadan bıraktıkları tek kişi benim.

Elbisemin beyaz sateni kir ve kanla lekelenmiş, etek ucu siyahlaşmış ve eteği yırtılmış. Başımdaki danteli çekmek için uzanıyorum, yere düşen saç tokalarının sesi bu zindan odasında çok hassas. İşte burası böyle bir yer. Zindanda bir hücre. Üç taş duvarlı, dördüncüsü parmaklıklı bir duvar. Kardeşimin bahsettiği pencere bir ayakkabı kutusu büyüklüğünde ve ulaşılamayacak kadar yüksek. Işık oradan geliyor. Karanlığın içinde çok parlak bir kare. Gün ışığı. Dün gecedен beri baygın mıyım?

Nerede olduğumuzu merak ediyorum. Kulede ilk kez hapsedildiğim yerleşkenin mahzeninde mi? Kuleyi tercih ederim.

"Senin derdin ne lan?" Diego havlıyor, boynunu bükerken tükürükleri yüzüme geliyor. Eminim elleri bağlı olmasaydı şimdiye kadar bana onlarca tokat atmış olurdu.

Onun karanlık, nefret dolu gözleriyle karşılaştım.

Tek kelime etmeden, onu çözmek için uzandım. Her zaman itaatkâr. Tanrım. Benim neyim var böyle?

Angel'a bakıyorum. Diego'dan bir yaş küçük. Üzgün ve sesinde duyduğum gibi teslim olmuş görünüyor. Ayrıca çenesinde çürükler ve burnunun yanında kurumuş kan var ama yüzü Diego'nunki kadar kötü değil.

"Noah iyi mi?" diye sordum. En küçük kardeşimiz Noah hâlâ baygındı. Angel ona bakarak, "Evet," diyor.

Diego araya girerek, "Şu lanet ipleri üzerimden çekmezsen uzun sürmez," diyor.

Düğüme bakıyorum, bakışlarımı tekrar Angel'a çeviriyorum. "Neler oluyor?" diye soruyorum.

"İhanete uğradık."

"Marcus mu?" Müstakbel kocam mı?

Başını sallıyor.

"Aşık çocuk gitti," dedi Diego bana. "Lanet olası bir korkak gibi kaçtı."

"O benim sevgilim değil. Ondan nefret ediyorum."

"Pekala, bu ikimizi yapar. Çekilin." Düğümü işaret ediyor.

Tam dikkatimi ona odaklamak üzereydim ki yakınlarda bir kapının açılma sesini duydum. Hücrenin dışındaki boşluğa ışık düşüyor. Ağır ayak sesleri takip ediyor ve bir adamın sesini duyuyorum. Tanıdığım başka bir ses. Tüylerimi diken diken eden bir ses.

"Siktir," diye mırıldanıyor Diego, adamlar ortaya çıkınca beceriksizce ayağa kalkıyor.

Önce askerler giriyor, omuzlarında otomatik silahlar. Üç kişiler, biri ağır hizmet tipi el feneri taşıyor. Kilide bir anahtar sokuyorlar ve kafesimizin kapısını açıyorlar, tam o sırada amcam ortaya çıkıyor. Lanet bir çakal gibi sırtıyor.

Gözleri önce bana takılıyor, üzerimde geziniyor. Bu kadar korkmasam tüylerim diken diken olurdu. Bakışları her bir kardeşimin üzerinde sekiyor. Tıraş olmuş, saçları düzgünce taranmış ve jöleyle kayganlaştırılmış. Aşırı kullandığı kolonyanın kokusunu buradan alabiliyorum.

"Lanet olası hain," diye mırıldanıyor Diego ve ona doğru tükürüyor. Yine de ona dokunmuyor.

Amcam ona bakıyor, dudakları onaylamaz bir ifadeyle aşağıya doğru iniyor. "Hepimiz öyle değil miyiz?"

Daha fazla ayak sesi.

Amcam kenara çekilirken onun ötesine bakıyorum. İki asker daha, duruşundaki sıradan eğimden asker olmadığını anladığım başka bir adam.

Ve sonra o. Yetkili kişi. Artık maskeli değil ama o olduğunu biliyorum. Gözlerini nerede görsem tanırım. O gözleri ve bana bakışlarını asla unutmayacağım.

Hücrenin hemen içinde durur, koca gövdesi girişin tamamını kaplar ve oksijen payından fazlasını emer.

Onu gördüğümde kalbim küt küt atıyor.

Asker olmadığını bildiğim adam ellerini ceplerine sokuyor. Yetkili kişiye doğru eğiliyor ve duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler söylüyor. Anlayabildiğim kadarıyla İtalyanca konuşuyor. Bunların Kartel'in adamları olmadığını nereden bilebilirdim ki? Beyaz bir düğme ve kot pantolon giyiyor. Yüzüğümü alan ve bir şekilde beni bayıltan takım elbiseli adamın yanında rahatça oturuyordu.

Takım elbiseli olan, sırayla her bir kardeşime bakarak hücreyi tarıyor ve bakışları üzerimde sabitlendiğinde büzülmemek için kendimi zor tutuyorum.

İçgüdüsel olarak boynuma dokunuyorum, koyu renk saçlarını ve sakalının gölgesini inceliyorum. Sağ yanağındaki yara izi yüz hatlarından hiçbir şey eksiltmiyor. Tam tersi. Bu adam tehlikeli. Ölümçül. Onu normal bir günde, normal bir dünyada görsem bile bunu bilirdim.

Normal bir dünyada normal bir hayat yaşadığımdan değil.

Ben onun kim olduğunu bilmesem de kardeşlerim biliyor. Bunu gözlerinde görüyorum. Üzerlerindeki endişeyi, odayı kokutan korkularını hissediyorum.

"Bakın kim dirilmiş," diye başlıyor Diego, aptal gibi adama doğru bir adım atarak.

Adamın dudağı yukarı doğru kıvrılıyor ve kardeşimin üzerine bir askerin çullanıp onu kabaca dizlerinin üzerine itmesi için başının en ufak bir hareketi yetiyor.

Adamın gözleri sanki meraklıymış gibi tekrar bana kayıyor. Hala baygın olan Angel ve Noah'ı taramadan önce bir an bakışlarımı tutuyor. Ona ne yapmışlar?

"Çocuk," diyor. Ağzından duyduğum ilk kelimeler bunlar. Sesi derin ve alçak. Sessiz ama şüphesiz kontrollü. Kelimeleri boşa harcamadığı hissine kapılıyorum.

Bir asker Noah'a doğru ilerliyor, botları gürültülü, yankılı. Küçük hücremizin ötesindeki karanlığın ne kadar geniş olduğunu merak ediyorum. Uzakta ışık parıltıları görüyorum. Hücremizdeki gibi pencereler sanırım.

Adam Nuh'un yaşayıp yaşamadığını kontrol etmek için eğildiğinde Angel askere, "Nefes alıyor," diyor.

Asker kendini kontrol eder, doğrulur ve sorumlu olana başıyla selam verir. Kamuflajının dışında farklı görünüyor. Daha ölümçül. Saçları biraz ıslak. Sanırım düş almak için zaman ayırmış.

Askere başını sallıyor, amcama dönmeden önce bakışlarını bir kez daha bana çeviriyor.

"Bitir şu işi," diyor ona.

Jacob, amcam, başını sallıyor ve arkasına, tabancasını en başından beri sakladığı yere uzanıyor.

"Neler oluyor?" Silahlar benim için yeni olmasa da yeni bir panik beni ele geçiriyor. Şiddet dolu bir dünyada yaşıyorum. Bu benim mirasım. Benim mirasım olacak. Ben bunun kalbindeki prensesim. Ya da babam hayattayken öyleydin. Öldürüldüğünden beri bir piyon oldum.

Ayağa kalkmaya hazırlanırken bacaklarımı geri çekiyorum. Yalınayak olduğumu fark ettim. Ayakkabılarımı yolda kaybetmiş olmalıyım.

Bütün erkekler bana döndü.

Sadece başımdakine bakıyorum. Öncekinden daha uzun görünüyor ama bunun nedeni hâlâ yerde olmam. Bana doğru adım atıyor. Geriye doğru çabalıyorum, elim bir karyolanın paslanmış metal çerçevesine düşüyor. Bulantımın geçmesini dileyerek kendimi ayağa kaldırıyorum. Korkumun geçmesini dileyerek.

Bir elimde hâlâ annemin duvağı olduğunu fark ettim. O da kanlı. Muhtemelen adamlarının kulede öldürdüğü kadından.

Benden sadece birkaç metre uzaktayken durdu. Şu anda kule odasında görüldüğünden daha uzun. Ayakkabılarımın bana verdiği 10 santimi kaybettim. Ona bakmak için boynumu eğmek zorunda kalıyorum ve bakışlarım masmavi gözlerinden yanağındaki yara izine, ağzına, boynuna kayıyor. Orada başka bir yara izi var. Birinin kenarı. Gömleğinin yakasının altında kayboluyor.

Bu adam savaştan geçti.

"Diz çok Scarlett," diye sesleniyor amcam arkasından. "Biraz saygı göster."

Bakışlarımı boynundaki yara izinden gözlerine doğru kaydırıyorum. Amcamın emri üzerine biri kıkırdadı.

Adamın bakışları yüzümde geziniyor, sonra aşağı iniyor. Onu takip ediyorum, kanın elbisemin yırtık bedenine de nasıl sıçradığını görüyorum. Neden şaşırdığımı bilmiyorum.

Elimi üzerine koyup kendimi örtmek için uzanıyorum.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye soruyor, askerine Noah'ı kontrol etmesini söylerken kullandığı aynı sessiz tonda.

Bakışlarım tekrar onunkilere kaydı. Onu tanımıyorum. Onu hayatımda daha önce hiç görmedim. Onu inceliyorum, bakışlarımı beni izleyen diğerine kaydırıyorum, elleri hala ceplerinde, ama hiçbir şey yok. Başımı sallıyorum.

"Grigori," diyor. Grigori mi?

Bu doğru değil. Onlar öldü. Bütün aile katledildi.

Yutkunuyorum, yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum. Çünkü ona ne yaptığımızı biliyorum. Onlara da.

Sanki kafamın içini görüyormuş gibi gülümsüyor. Ne düşündüğümü görüyor. "Adımı söyle," diye emrediyor.

Grigori. Bu onların aile adı. Babama ihanet e t t i k t e n sonra kardeşlerim onlara saldırdı.

"Söyle."

Yutkunuyorum, dudaklarımı yalıyorum.

Sabırla bekler. Ama eğer yaşıyorsa, sabretmeyi öğrenecek zamanı olmuştur. On yıl oldu.

Grigori. Hesapladım. Yirmili yaşlarının sonunda olmalı. Diğerine bakıyorum. Benzerliği görüyorum. Ama o daha genç.

"Grigori," adını söylemeye çalışıyorum. "Cristiano Grigori."

Beni nasıl duyduğunu bilmiyorum. Sesim ancak fısıltıyı aşıyor ama belli belirsiz gülümsüyor ve başını hafifçe eğiyor.

"Scarlett De La Cruz." Bakışları yıkık dökük elbisemin üzerindeki göğüslerimin kabarıklığına kayıyor. "Büyümüşsün. Ölmek zorunda olman ne yazık."

Ağzım kurudu. Elini omzuma kapattığında nutkum tutuluyor, beni dizlerimin üzerine çökmeye zorlarken daha önce olduğundan biraz daha az acı veriyor.

Eğildi, ağzını kulağıma yaklaştırdı.

Çenesindeki gıdıklanma beni hazırlıksız yakaladı.

"Bakma," diye uyarıyor ve ben ne olacağını biliyorum. Bakmak zorunda kalacağımı biliyorum.

Benden uzaklaşıyor. Sert zemindeki yerimden onu izliyorum. Amcam Angel'ın Diego'nun yanında diz çöktürülmesi emrini verirken o kardeşlerimin önünde duruyor.

Buradan yüzlerini görebiliyorum. Cristiano Diego'nun önünde çömeldiğinde, Diego'nun pantolonunun iç kısmında nasıl koyu bir leke oluştuğunu görüyorsunuz. Kardeşim altına işiyor. Benim güçlü, acımasız kardeşim altına işiyor.

Gülerdim ama hepimiz ölmek üzereyken bu çılgınlık olurdu. Cristiano genişleyen karanlık noktayı kaçırmıyor.

Etrafımda Noah'ın hareket etmeye başladığını görüyorum. Onu da öldürecekler mi?

O bir çocuk.

"Rinaldi nerede?" Cristiano soruyor.

"Ben nereden bileyim? O orospu çocuğu bize tuzak kurdu. O düzenleyen kişi-"

"Sana bunu sormadım, değil mi? Nerede olduğunu biliyor musun?" "Kahretsin, hayır, düşeceğimi mi sanıyorsun-"

"O zaman benim işime yaramazsın," diyor Cristiano ve doğruldu. Geri adım atıyor ve başını sallıyor. Sadece bir baş sallama. Ve amcam silahı Diego'nun gözlerinin arasına doğrultup tetiği çekiyor. Çok hızlı, tereddüt yok, zaman yok.

Diego yalvarmaya. Geleceğini bilmeme rağmen, bunu düşünecek zamanım bile olmadı.

Ses duvarlarda yankılanıyor. Neden susturucu kullanmıyorlar? Kan ve kardeşimin beyninin parçaları duvara ve yüzüme sıçırıyor.

Yüzümü buruşturdum, sildim ama çılgılık atmadım. Ve başka tarafa bakmıyorum. Onun yerine izliyorum. Diego'nun vücudunun seğirmesini, hala öldüğünü fark etmemiş gibi diz çökmesini ve sonunda bir gümbürtüyle yere düşmesini izliyorum.

Hiçbir şey hissetmiyorum. Bir gram bile
duygu yok. De La Cruz ailesi olarak hepimiz
canavarız.

Bakışlarımı ölü kardeşimden ayırdığımda Cristiano'nun yüzünde yine o meraklı ifadeyle beni izlediğini görüyorum.

Angel yerde hareketsiz yatan Diego'ya bakıyor, Diego'nun kafasının yarısı yok. Sırada o var. O bunu biliyor. Ben de biliyorum. Cristiano saçlarından tutup onu gözlerinin içine bakmaya zorlarken, amcam bir sonraki çekimi hazırlarken inlemeye başlıyor.

"Nerede o?" Cristiano soruyor. Aynı soru.

Angel bakışlarını Diego'dan ayırır. Titriyor. İki kardeşim, silahları ve adamları azaldığında ikisi de korkaklaşıyor.

Keşke daha uzun sürseydi. Acı çekmeyi hak ediyorlar. Bunu bilmiyor mu? Bunu istemiyor mu?

"Nerede. Nerede. Rinaldi nerede?" Cristiano tekrar sorar. Bu son soruşu
olacak.

Biliyorum.

Angel bir an Diego'ya yan gözle bakıyor, sonra bakışlarını Cristiano'ya, oradan da amcama çeviriyor. Şimdi titriyor. Eskiden titrediğimde bana gülerdi.

"Lütfen," diye yalvarıyor.

Cristiano yüzünde iğrenmiş bir ifadeyle onu bırakıyor ve geri çekiliyor. Sanırım güzel takım elbisesini kirletmek istemiyor. Sadece bu bile amcamın tetiği tekrar çekip diğer yeğenini öldürmesi için gereken işaret. Vaftiz oğlunu.

Hiçbir zaman bir aile babası olmadı ama bir katil olduğunu fark etmemiştim. Yine de şaşırmadım.

Cristiano'nun gözleri şu anda ayağa kalkmış olan Noah'ya takılıyor, şaşkın ve şok olmuş görünüyor. Muhtemelen onun da başı benimki gibi dönüyordu, bu sahneye tanıklık etmek için sarsılarak uyandı. Ailesinden geriye kalanlara yapılan bu katliam.

"Çocuğu getirin," diye emrediyor Cristiano. İki asker, sanki on beş yaşındaki uzun boylu ama cılız kardeşimi kaldırmak için ikisi birden gerekecekmiş gibi hareket ediyor.

"Hayır!" O anda dört ayak üstünde Noah'ya doğru koşmaya başladım, gelinlik beni yavaşlatıyordu.

Çevremde amcamın silahını kaldırdığını ve bana nişan aldığını görüyorum. Sonra Cristiano'nun elini ön kolunun üzerine kapattığını ve silahı aşağı doğrulttuğunu görüyorum.

Beni vurur muydu? Tanrım. Beni de vurur muydu?

Kendimi Noah ve askerlerin arasına atıyorum, kollarımı İsa gibi açıyorum. "Hayır!"

Biri beni iterek yoldan çekmeye çalışıyor ama Cristiano bir ses çıkarıyor. Bir tıs. Adam durdu, geri adım attı. Köpek gibiler, onun askerleri. İyi eğitilmiş köpekler.

Cristiano bana doğru ilerliyor, amcam da peşinden.

"O bir erkek!" Onu korumak için sırtımı Noah'ya dayayarak çığlık atıyorum.

"Çocuklar büyüüp adam olurlar."

"Lütfen. O sadece on beş yaşında. Olay olduğunda beş yaşındaydı. Beş." Amcam silahını doğrultuyor ve tüm dikkatimi üzerine çekiyor.

"Bana bak," diyor Cristiano.

Göz kırıyorum.

"Ben. *Bana* bak." Amcamla benim arama giriyor, ben de girmek zorunda kalıyorum. "Kaç yaşındaydın?"

"Ne?"

"Sen. Kaç yaşındaydın?"

Kafam karıştı. Ağzımı açıyorum, amcamın sabırsız yüzünün Cristiano'nun omzunun arkasından görüldüğünü görüyorum.

"On iki," diyorum Cristiano'ya, amcamı dışarıda bırakmak için kendimi zorlayarak. "Kardeşlerimden biri on iki yaşındaydı. Diğerleri on bir."

"Biz yapmadık... Noah ve ben..." Angel ve Diego'nun bedenlerini gördüğümde panikle başımı sallıyorum. Onları engelleyemiyorum. "Biz bunun bir parçası değildik."

"Hmm. Ama o Rinaldi piçiyle evlenir miydin?"

"Ne?" Bunu anlamam bir anımı aldı. "Sence başka seçeneğim var mıydı?" Cevabı homurdanmak oldu ama bu da bir şeydir.

"Kırdığın lanet kapının kilitli olduğunu fark ettin mi? *İçeride kilitli* olduğumu?"

"Çocuk," diyor sakın bir şekilde askerine, benim telaşlı ses tonumun tersine. Konuşurken bakışlarımı tutuyor.

"Hayır!" Göz açıp kapayınca kadar ayağa kalkıp askere doğru hamle yapıyorum, parmaklarım pençe gibi, tırnaklarım ete batıyor. Ama büyük eller beni arkamdan kavradı ve soydu.

Cristiano beni kendisine doğru çeviriyor ve o beni durduramadan yüzüne bir çizik atıyorum. Kollarımı arkamdan büküp bir eliyle iki bileğimi kavrarken bir küfür mırıldanıyor. Diğer eliyle de, kadının az önce annemin duvağını özenle tutturduğu kıvrımdan yarı içeri yarı dışarı uzanan bir avuç saçımı yumrukluyor. Başımı geriye doğru iterek ona bakmamı sağlıyor.

"Lütfen. O olmasın," diye yalvarıyorum, sonunda gözyaşlarım akmaya başlıyor. "Lütfen." Beni inceliyor, gözleri kısılıyor.

"O bir çocuk. Sadece bir çocuk," demeye çalışıyorum.

"Dediğim gibi, çocuklar büyüyüp adam olurlar."

Beni bırakıyor ve amcama başıyla bir işaret yapıyor. Amcam hareket ediyor.

Noah ayağa kalktı, sırtını duvara dayadı.

Cristiano'nun ayaklarının dibinde dizlerimin üzerine çöküyorum, o yarı dönükken bacaklarına sarılıyorum. "Lütfen. Tanrım. Lütfen onu öldürme. Lütfen!"

Silahın tetiği çekildi. Yankı sağır edici. Olanlar gerçeküstü ve tek düşünebildiğim hepimizin öleceği. Hepimizi öldürecek.

Ama başımı kaldırdığımda Cristiano'nun tam olarak adlandıramadığım bir bakışla bana baktığını görüyorum. İnançsızlık mı? Merak mı? Şaşkınlık mı?

Tekrar yalvarmak için ağzımı açtım. "Her şeyi yaparım. Ne istersen. Sadece lütfen-" sesim kesiliyor.

Amcam öne doğru adım atarken bir şeyler mırıldanıyor, bir tür kızgınlık sesi.

"Dur," diyor

Cristiano. Cristiano'ya bakıyorum.

Elini başıma koyuyor ve bir umut ışığı hissediyorum.

"Cristiano," diye başlıyor amcam bir anlık sessizliğin ardından. Sesindeki kızgınlığı duyabiliyorum. "İkisini de öldürmen gerek. Dediğin gibi, çocuklar büyüyüp erkek olurlar ve o bir yük. Unutma, annene de kıyamadılar."

Buradan Cristiano'nun çenesinin nasıl sıkıldığını görüyorum. Yanındaki elini nasıl yumruk yaptığını. Başını yavaşça amcama doğru çeviriyor.

"O zaman belki seni de öldürmeliyim. Sadece emin olmak için." Sözleri bir fısıltı. Bir tıslama. Tehdit çok açık.

Biri kıkırdıyor. Rahat giyimli bir adam. Ses çok yersiz. Ona baktığımda, gözlerimle buluşuyor. İçimde nefret görüyorum. Benden nefret ediyor. Muhtemelen hepimizden nefret ediyor.

Önümdeki iki kişiye dönüyorum ve amcamın yutkunurken boğazının çalıştığını görüyorum. Kafama dank ediyor. Cristiano'dan korkuyor.

Ama kim olmaz ki?

Cristiano dikkatini tekrar bana çevirdi ve garip bir şey yaptı. Beklenmedik bir şey. Kafamın arkasındaki şişliği sanki yeni fark etmiş gibi ovuyor.

Sendeleyerek ayağa kalktığımda bana izin verdi. Kardeşimin yanına gidip elini tutuyorum.

Küçük kardeşim ağlıyor. Benim nazik kardeşim. Yanlış ailede doğdu. Diego gözyaşları için onunla nasıl alay ederdi.

Diego'nun vücuduna bakıyorum. Pantolonundaki koyu lekenin nasıl büyüdüğünü görüyorum.

Korkudan altına işedi. Ve hak ettiğinden daha iyisini aldı.

Cristiano'ya dönüp baktığımda beni izliyordu.

"Temizle şunu Jacob," diyor amcama ve çıkışa doğru ilerliyor. "Onları adamdan uzaklaştır."

Ada mı? Neredeyiz lan biz?

"Onların cesetlerini topraklarımda istemiyorum," diye bitiriyor Cristiano.

Çıkmadan önce durdu ve dönüp bana bir kez daha baktı. Sonra dikkatini bir askere yöneltti. "Çocuğu başka bir hücrede gözetim altına alın ve kızı getirin."

Amcam onu kapıya kadar takip ediyor ve durdurmak için kolundan tutuyor. "Söylediğimiz bu değildi. Anlaştığımız şey."

Cristiano durur, amcamın ona dokunduğu yere bakar. Tekrar yüzüne bakıyor.

Amcam bakışlarını indiriyor, elini bırakıyor ve geri çekiliyor.

Cristiano ona doğru adım atar, vücudu, tüm varlığı bir tehdittir. "Dediğimi yapacaksın. Nokta."

Amcam başını sallıyor.

Cristiano ona sırtını dönüyor.

"Kızı getirin," diye bağılıyor askere ve uzaklaşıyor.

CRISTIANO

F Jacob De La Cruz tam bir pislik. Adi, fırsatçı bir pislik.
Kız bir şeyler tartışıyor ama durup dinlemiyorum.
Dinlemiyorum.

Bakım. Bir yolunu bulurlar. Şimdilik güvende. Çocuk da öyle. "Yumuşuyor musun, kardeşim?" Dante bana soruyor.

Bu soruya cevap vermeye tenezzül etmiyorum. O daha iyi bilir. Ya da en azından bilmeli.

Ceketimi çıkarıp evin ana bölümüne girdiğimde bir kenara atıyorum. Ölümünden döndüğümünden beri sadece birkaç kez geri döndüm. Görülme riskini göze alamazdım. O düşünüy yarıda kesmeden önce olmazdı.

Toz bezleri hala mobilyaların çoğunun üzerine serilmiş durumda ve ben durup ortaya çıkarılan parçalara bakıyorum. Ailemin resimlerine. Bir diğeri de atalarımın. Atalara bakmak daha kolay. Onları tanıımıyordum. Benim için pek bir şey ifade etmiyorlar. Ama annemin resmine geçiyorum. Nişanlandıklarında babam yaptırmış. Ya da bana öyle söylendi.

Onun mavi gözlerine bakıyorum. Onlardan miras almışım ama fiziksel benzerlik burada bitiyor.

Sarı saçları sadece kardeşlerimden birine ve kız kardeşime miras kalmıştı.

Dante dışında hepsi öldü.

Resme bakarken De La Cruz kardeşlerin kanı tenimde kabuk bağlıyor, kravatımı çözüyorum ve hatırlamak için kendimi zorluyorum.

Unutmayın, annenize kıyamadılar.

Ve sorun da burada yatıyor. Hatırlamıyorum. Hiçbir şey hatırlamıyorum. Kendi annem ve bu resme bakınca bana yabancı geliyor.

"Bitti mi?" Charlie soruyor. Dante'yle konuşuyor. Mantıklı olan Dante. Ben yürüyen bir felaketim.

"Kız ve çocuk hâlâ hayatta," diye mırıldanıyor Dante, belli ki bu durumdan rahatsız olmuş.

Hatırlayamadığım için hissettiğim öfkeyi içime, kontrol edebileceğim bir yere itiyorum. Zar zor. Tablonun yanından geçip oturma odasından yemek odasına doğru ilerliyorum. Tonozlu tavanı tutan sütunların arasında duruyorum.

"İyi misin?" Charlie ben konuşmayınca soruyor.

Çoğu kişinin saklamak istediği ayrıntıları ortaya çıkarma konusunda yetenekli bir avukat olan Charlie Lombardi, hem annemin hem de babamın arkadaşıydı ve babamın güvendiği bir adamdı.

Başımı sallıyorum, bazıları hala camdan yoksun olan ve güneşi içeri alan büyük pencerelere bakıyorum.

"Diego ve Angel De La Cruz öldü," diyorum.

Beni inceliyor. Neden hepsinin ölmediğini bilmek istediğinden eminim. "Güzel," diyor.

"Hepsini öldürmeliydin. Bitirmeliydin," diyor Dante.

Küçük kardeşime döndüm. Aramızda sadece bir yaş var. Ona her baktığımda, ölmediği için ne kadar minnettar olduğumu düşünüyorum. Bu olay olduğunda burada olmadığı için.

"Bunu kendi yöntemimle bitireceğim. Benim zamanımda. Bu bana bağlı. Sana değil."

Dante homurdanır. "Ben gidip yiyecek bir şeyler alacağım." Mutfığa doğru gözden kaybolur.

Charlie pencerelerde çalışan adamları işaret ediyor. "Bu projenin bugün biteceği söylendi. Burada olmak istediğine emin misin?"

"Burası ait olduğum yer."

Bu ev nesillerdir aileme ait. Büyük pencereler annemin isteği üzerine babamın yaptığı bir eklentidir. Aksi halde ev onun için çok karanlıktı. Burada, Güney İtalya'da, kendi adasında bile daha fazla güneş ışığına ihtiyacı vardı.

Bunu bana amcam söylemişti. Karanlıktan hep nefret edermiş. Kışın ve nadir yağmurlu yaz günlerinde depresyona girermiş.

Babam pencereleri daha büyük yaptırdı ama işi batırdı. Kaderimizi mühürledi. Düşmanlarına kolay bir hedef verdi çünkü takılması gereken kurşun geçirmez cam takılmamıştı. Başka bir ihanet.

Onları da öldürdüm. Ona o bardağı satan domuzları.

Bize ihanet eden her orospu çocuğunu öldüreceğim. Ailemin katledilmesinde parmağı olan herkesi.

"Yarın ailelerin temsilcileriyle bir araya geleceğiz. Her şey ayarlandı," diyor Charlie.

"Haberleri nasıl karşıladılar?" Marcus Rinaldi'nin sizi inandırmak istediği gibi Grigori ailesinin yok olmadığı haberini. İki oğullarını kaybettiklerini. Ailemizin cinayetlerinin intikamını alacak olanları.

Charlie kocaman gülümsüyor. "Kartel'in aradan çıkmasına ve senin hak ettiğin yeri almak için geri dönmene çok sevindiler," diyor, ses tonundaki alaycılık belli belirsiz ama açık.

"Eminim."

"Rinaldi'nin yanında yer alan iki kişiyi tanıyoruz. Desteğin çoğunluğu hala bizim tarafımızda."

Başımı salladım, merdivenlere doğru yürüdüm. "Ya benimle birlikteler ya da bana karşılar.

Ortası olmayacak. Bu sefer olmayacak."

Cevap vermiyor. Ama babamın yanlış yaptığı yer burasıydı. Ailemin hayatına mal olan hataları burada yaptı.

"Üstümü değiştireceğim. Akşam yemeğine kalacak mısınız?" diye sordum. Saatini kontrol eder. "Hayır, bu gece olmaz. Birkaç kişiyle görüşeceğim." "Pekâlâ. Yakında görüşürüz."

Üst kata çıktım ve ana yatak odasına girdim. Hazır olan birkaç odadan biri. Kravatımı bir kenara atıyorum, gömleğimin düğmelerini açıyorum ve pantolonumdan çekip çıkarıyorum. Aşağıya bakıyorum. Siyah olsa bile kan görünüyor. Neyse ki hiçbir zaman favori takımım olmadı.

Kapı çalınıyor ve bir askerin kızı elimden tutup odaya sokmasını izlemek için dönüyorum.

Scarlett De Le Cruz.

Manuel De La Cruz'un tek kızı.

Amcası haklı. Onu öldürmeliyim. Ama onda beni meraklandırıran bir şey var ve ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum.

Ona bakıyorum. Kanlı, parçalanmış gelinliğiyle bile muhteşem. Bir sikiş bunu halleder. Sikimi onun sıcak amına sokacağım ve sonra merakımı yeneceğim. Ondan kurtulacağım.

"Siktiğimin zalimi," diye mırıldanıyor, asker onu bıraktığında tökezliyor. Oldukça sıkı bir tutuşu vardı ama eminim kadın istediği içindi. Bunu isteyecek bir kadına benziyor.

Bana bakıyor, başımı sallamamı bekliyor, sonra gidiyor. Dışarıda olacak. Onu idare etmek için ona ihtiyacım olduğundan değil. Scarlett De La Cruz'u tek elim arkamda bağlıyken idare edebilirim.

Birbirimizi inceliyoruz ve bir an için onu ayaklarımın dibinde diz çökmüş, kardeşini bağışlamam için bana yalvarırken görüyorum. Kendisi hakkında tek kelime etmiyor.

Merdivenleri çıkarken ya da askerle kavga ederken nefes nefese kalmış. Enerjisini buna harcadıysa pek akıllıca değil.

Giysilerimi çıkarmaya devam ediyorum, manşetlerimi ve öndeki iki düğmeyi çözdükten sonra başımın üzerinden çekip çıkarıyorum. Beni süzen gözlerini takip ediyorum, kaşları bir an için birbirine çarpıyor, alnı kırışıyor. Dövmelerden mi yoksa yara izlerinden mi emin değilim ama her iki durumda da orada durup iyice bakmasına izin veriyorum. O bakarken ben de aynısını yapıyorum. Onu inceliyorum çünkü o bal rengi gözlerinde anlamadığım bir şey var. Doğru olduğunu öğrendiğim her şeye ters düşen bir şey.

Ama siktir et.

Güzel kızların sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Bunda özel bir şey yok.

Sikimi sertleştiriyor. Endişelenmem gereken tek şey bu.

"Elbiseni çıkar," dedim ona.

Gözleri kısılıyor ve başını yana eğiyor. Huysuzun teki. Tam bir baş belası.

Ama içimden bir ses bana bunlardan daha fazlası olduğunu söylüyor. Sadece bunlar olsaydı çok basit olurdu. Ve ben tam olarak ne olduğunu biliyorum. O sadık biri. Benim işimde kolay bulunmayan bir özellik. Kendini küçük düşürdü, kardeşini kurtarmak için kendini ayaklarımın altına attı.

Yanlış tarafa sadık olması çok kötü.

"Kulakların ağır mı işitiyor?" diye sordum.

Sadece ters ters bakıyor.

Elbiseyi gösteriyorum. "Kirli. Kan ve beyinle kaplanmışsın.

Çirkin olduğundan bahsetmiyorum bile. Eşyalarımı kirletmeni istemiyorum."

Kaşları alnında yükseliyor. "Eşyalarını kirletmemi istemiyor musun?"

"Doğru."

"Duvağımı istiyorum. Katilin beni oradan sürüklemeyden önce duvağımı almama izin vermedi."

Buna homurdanıyorum, ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıyorum, kemerimi ve pantolonumu çözüyorum. Dönüp banyoya doğru yürüyorum, kapıda durup bir an için ona bakıyorum.

"Rinaldi ile evlenmeye zorlandığımı sanıyordum. Öyle dememiş miydin? Yoksa boynunu kurtarmak için bir yalan mıydı? Öyleyse neden yarıda kestiğim sözde zorla evliliğin hatırlanmasını istiyorsun ki?"

Bakışları pantolonumun fermuarı açık kasıklarına düşüyor ve boğazını temizlerken başını çevirmekte gecikmiyor.

Haklıydım. Sadece kirli düşünceler düşünen kirli bir kız. Güzel. Pislik iyidir. "Onunla hiçbir ilgisi yok. Peçe annemin." Durdu, başını iki yana sallar. "O annemindi. Ve onu geri istiyorum."

Yüzünü izliyorum. Duygularını maskelemeye çalışmasını izliyorum. "O uzun zaman önce öldü. Neden önemli olsun ki?"

"Sevdiğin insanları unutmazsın. Tabii bir tür canavar değilseniz."

Sözleri hedefi vurdu.

Dışlerimi

gıcırdatıyorum.

Bilmiyor ki. Bana sadece laf atıyor. Sadece kelimeler. Ben annemi kaybetmeden haftalar önce o da annesini kaybetti. Ailesi, aşağıda yüzlerinin yarısı havaya uçmuş yatan o iki pislik tarafından öldürüldü.

Banyoya dönüp kalan eşyalarımı çıkarıyorum, sonra duşu açıp akıntının altına giriyorum.

"Hey!" Kapıya geldi.

Ona baktım.

Boynu ve yanakları utançtan kızarıırken önce aşağı bakar, sonra hızla uzaklaşır.

"Duvağımı istiyorum. Ciddiyim."

"Daha ne kadar yaşayacağına bile karar vermedim ve sen zorla katıldığın bir düğünden aptal bir duvak mı istiyorsun?"

"Sana söyledim, o anneme aitti."

"Her yerinde kardeşlerinin beyinleri var. Mahvolmuş. Elbise gibi. Çıkar onu ve duşa gir." Suyu kapatıp dışarı çıktım, yüzümü silmek için bir havlu aldım, yüzünün ne kadar kızardığının farkındaydım. "Lütfen bana daha önce bir penis gördüğünü söyle."

"Siktir git."

Ona gözlerimde hissetmediğim bir gülümseme veriyorum. "Yapacağım. Üzerindeki pislği temizledikten sonra."

Ağız açık kaldı.

Havluyu kalçalarımına sarıyorum ve ona doğru ilerlediğimde geri kaçıyor. Onu geçip dolabıma giriyorum, külotumu çekiyorum ve başka bir takım elbise seçiyorum. Yatak odasının kapısının açıldığını ve sonra kapandığını duyuyorum. Scarlett'in buradan öylece çıkıp gidebileceğini düşündüğünden eminim. Pantolonun içine girip kollarımı düğmeli bir bluzun içine sokarken kıkırdıyorum.

Ben yatak odasına döndüğümde, o da yatak odasına giriyordu.

"Bakmışsın," diyorum, gömleğimin düğmelerini iliklerken takım elbise ceketini bir sandalyenin arkasına bırakıyorum.

"Ne? Sana bakmıyorum." Kollarını göğsünde kavuşturup bir saniye boyunca bana bakmamaya özen gösterirken yüzü yine o pembe tonu alıyor.

"Yani amcanın kardeşlerini öldürmesini izledin. Ne olacağını biliyordun ve izledin."

Gözleri koyu bir karamele dönüşüyor ve aniden geçmişe dönüyorum. Hazırlıksız yakalandım.

Yanmış şeker. Mutfaktan gelen koku. Annem tencerenin başında durmuş, karıştırıyor. Gülümsüyor. Yanında durmuş, karamel yapmasını hayranlıkla izliyoruz.

Başımı iki yana sallıyorum. Görüntü geldiği gibi hızla kayboluyor - bir anlık bir anı. Yerinde bir boşluk bırakıyor ve bunun gerçekten bir anı mı yoksa bana anlatılan bir şey mi olduğunu merak etmeme neden oluyor.

Odaklan.

Scarlett dişlerini sıktı, çenesi gerildi.

"Neden baktın?" diye sordum.

"Kardeşim iyi olacak mı?" "Neden?"

"Çünkü o benim kardeşim."

Ona doğru yürüyorum ve bacaklarının arkası yatağıma çarpana kadar geri geri gidiyor. Yatağa düşmeden önce onu yakalıyorum, düzeltiyorum, çenesini elime alıyorum, başparmağımı dudaklarının üzerine koyuyorum. "Oyun oynamayı seviyor musun? Yerinde olsam benimle oynarken dikkatli olurum." Onu bırakıyorum ve odanın diğer ucuna doğru yürümek için dönüyorum. "O elbiseyi çıkarana kadar hiçbir mobilyamın üzerine oturma."

Çekmeceyi açıp kol düğmelerine bakıyorum. Sözde babamın. Sikeyim. Yine. Hiçbir şey yok. Hiçbir şey yok. Tanıdığım tek şey, Scarlett'in parmağından çıkardıktan sonra buraya attığım nişan yüzüğü.

Rastgele bir çift kol düğmesi seçiyorum, çekmeceyi gerekenden biraz daha sert kapatıyorum.

"Neden baktın?" Ona dönüp bağlantıları yuvalarına yerleştirirken tekrar soruyorum.

"Çünkü başlarına geleni hak ettiler. Aslında, daha kötüsünü hak ettiler. Onlara karşı çok yumuşak davrandın."

"Hmm." Onu inceledim. Gözlerinde tanıdık bulduğum bir nefret görüyorum. Bu iyi bir şey. Görmek istediğim şey bu.

"Bunu neden amcama yaptırdın?"

"Onları neden ben öldürttüm?"

Başını sallıyor.

"Bir sadakat testi."

Homurdanıyor, gözlerini deviriyor.

"Başarısız oldu. Ama dürüst olmak gerekirse, her halükarda başarısız olacaktı. Kendi kanından birini öldürürsen hain olduğunu anlarım. Yapmazsan, bana sadık değilsin demektir."

Kafası karışık, alnı kırışıyor.

"Azrail her halükarda onun kapısında duruyor." Kapının çalınması bizi böldü. "Evet."

Kapı açılıyor ve amcam David kafasını içeri uzatıyor. Kızı gördüğünde gözlerinde bir anlık şaşkınlık görüyorum ama hemen kendini toparlıyor. Eminim o da Dante'ye katılırdı. Onu ve çocuğu da öldürmeliydim.

"Hazır mısın?"

diye sorar. "İki dakika."

Ona tekrar bakıyor, bana başını sallıyor ve kapıyı kapatarak çıkıyor.

Scarlett'e döndüm, ona baktım ve aramızdaki mesafeyi kapattım. Geri çekilmediği için ona hak veriyorum.

"Çıkar şu elbiseyi. Duş al." "Noah'ın iyi olup olmadığını söyleyebilir misin?" "O iyi."

"İyi kalacak mı?"

"Şimdilik. Duş al. Yemek gönderteceğim. Bu odadan çıkmayacaksın."

"Neden? Neden bizi öldürmedin?"

"Henüz."

"Ne?"

"Seni neden *hâlâ* öldürmedim? Bu soruyu böyle sormalısın."

Yutkunuyor, endişe yüzünü solgunlaştırıyor.

"İşe yarayabilirsin."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Yani döndüğümde sikecek bir şeye ihtiyacım olacak."

Yüzünde şok ifadesi belirliyor ve ağzı mükemmel bir "O" şeklinde açılıyor.

"Seni sikmeyeceğim," diyor sonunda, sesi biraz daha kısık.

"Yüz üstü yatmak benim tercihim. Yani seçeneklerimi biliyorum.

Pozisyonunu aldığından emin ol-"

Bana tokat atmak için kolunu kaldırdı. İçgüdü ya da aptallık. Jüri hala karar vermedi. Bileğini yakaladım. "Sinirli küçük bir şeysin, değil mi?"

"Kendini becerebilirsin, Cristiano Grigori. Seni sikmeyeceğim."

Kıkırdıyorum.

Sağ kolunun yapamadığını yapmak için sol kolunu kaldırıyor. Ben de o bileği yakalıyorum, benim fikrim içgüdüden ziyade aptallığa meylediyor.

"Senin için yaptığım şeyin bir nezaket olduğunu düşünme ve sakın bana vurmayı aklından geçirme. Eğer sertleşirsen, ben de sertleşirim ve neler yapabileceğimi gördün."

"Öldürme emri vermekten mi bahsediyorsun?"

Bileklerini sıkarak onu duvara doğru geri götürüyorum. "Şu anda kardeşini ve seni hayatta tutan tek şey bacaklarının arasındaki sıcak kedi. Onunla işim bittiğinde tüm bahisler kapanacak, bu yüzden yerinde olsam kendimi sevdirmek için çok uğraşırdım." Burnumun ucu onunkinin ucuna değecek şekilde eğildim. "Bunu basitleştireceğim, böylece takip edebilirsin. Benimle taşak geçme. Anlaşıldı mı Scarlett?"

Sanırım ukala ağzını açmamak için dişlerini sıkıyor.

Bileklerini duvara bastırıp sıkıyorum. "Sana açık olup olmadığımı sordum mu?"

Yüzünü buruşturuyor, gözleri kocaman. Acaba benimkinde ne görüyor? Öfke.

Fury. Bir canavar.

Kaşlarını kaldırıyorum. "Biraz daha aptallaştırmam mı gerekiyor?" "Ben aptal değilim ve sen de çok açıksın."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Nefesinin altında bana pislik diyor. En azından yüzüme söyleyecek kadar aptal değil.

"Neydi o?" Başımı yana eğerek soruyorum. Dudaklarını kapalı tutuyor.

"Bir şey mi söyledin, Scarlett?" "Hayır."

"Güzel."

Kanla kabuk bağlamış elbisesine bakıyorum, bileklerini ellerimden birine geçiriyorum ve korsajı kavriyorum.

"Sen ne-"

Elbise muhteşem bir yırtılma sesi çıkarıyor ve onu kesiyor. Sütyeni ve düz karnı ortaya çıkıyor. Bakışlarımı tekrar onunkilere çeviriyorum. Gözleri kocaman açılmıştı, ağzı hâlâ açıktı.

"Çıkar şunu. Duş al." Bileklerini çözdüm ve kapıya doğru yürüdüm. "Alec." Gardiyan bana döndü. "Bayan De La Cruz'a göz kulak ol," diyorum ona bakarak. "Dışarı çıkmıyor ve kimse içeri girmiyor."

Sözsüz bir şekilde beni cehenneme kadar lanetliyor. Bunu anlamak için tek yapmam gereken ona bakmak. Elleri sıkı yumruklar halinde elbisesinin kalıntılarını bir arada tutuyor.

"Eğer aptalca bir şey yaparsa, ona dokunmayın. Kardeşini cezalandır." "Hayır!" diye bağılıyor.

Dışarı çıktım, sonra durdum ve ona döndüm. "Ne dediğimi unutma. Yüzün aşağı, kıçın yukarı."

Yüzünde kalan rengi de kaybeder. Güzel. Ölecek. Çünkü işler De La Cruz ailesinin aleyhine döndü ve onun ve kardeşinin yaşayıp yaşamayacağına ben karar vereceğim.

SCARLETT

I duvarda durup kapının kapanmasını izliyorum. Kapanana kadar nefes almıyorum. Ayak sesleri uzaklaşana ve tam bir dakika geçene kadar hareket etmiyorum.

Kardeşini cezalandır.

Kahretsin.

Beni hücreye geri atmakla tehdit edebilirdi. Beni bedensel zarar vermekle tehdit edebilirdi. Ama bunun için fazla zeki. Noah'ı tehdit ederse itaat edeceğimi biliyor.

Yüz aşağı, kıç yukarı.

O kısmı düşünmeye bile başlayamıyorum çünkü az önce ne oldu öyle?

Ve kimsenin gelmemesi hakkındaki yorum. Kim gelecekti ki? Amcam mı? Ben bu evdeki herkesin düşmanıyım. Sanırım yapmayı düşündüğü şeyi yapmak için geri döndüğünde tek parça olduğumdan emin olmak istiyor.

Başımı sallıyorum, bu düşünceyi ve ardından gelenleri temizlemeye çalışıyorum.

Çünkü ben aptal değilim. Bir şey yapmak için benim iznime ihtiyacı yok.

Kendime, yırtık, harap elbiseme bakıyorum, sonra bakışlarımı odanın içinde gezdiriyorum. Belki de düğünden önceki günlerde beni tuttuğu Rinaldi'nin yerleşkesinde olduğumuzu düşündüm. Ama bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Ben sadece o kule odasını gördüm, ama burası aynı yer değil.

Büyük bir odadayım. Bir duvara dayalı özel yapım kral yatak gibi görünen bir şey ve antika görünümlü mobilyalar, bir masa, bir şifonyer ve komodinler içeren bir ana süit. Bir kapı dolap için, diğeri de

Banyo. Sonuncusu, asker Alec'in hâlâ nöbet tuttuğundan hiç kuşku duymadığım koridora açılıyor.

Bir duvar boyunca üç pencere var. Diğer duvarlarda pencere yok.

Ada demişti. Kardeşimin cesetlerini adasında istemiyordu.

Pencerelerden birine doğru yürüyorum ve dışarıya bakıyorum, gördüğüm şey karşısında nefesim kesiliyor çünkü kilometreler boyunca sadece mavi. Yandaki pencereden ve onun yanındaki pencereden de manzara aynı. Soğuk ve tuzlu havayı içime çekmek ve okyanusun sesini dinlemek için birini açıyorum. Hâlâ İtalya'da mıyız? Gece boyunca baygındım. Beni her yere götürebilirdi.

Rinaldi'nin kompleksi Roma'nın hemen dışında. Roma'ya yakın bir yerde değiliz.

Tam o sırada tepemden yüksek bir ses duyuyorum. Ne olduğunu görmek için başımı eğmek üzereydim ki helikopter belirdi, suyun üzerinden uçarken keskin bir dönüş yaptı ve binanın etrafında görüş alanımdan çıktı.

Bir helikopter. Bir ada. Kardeşim aşağıda bir hücrede. Hay sikeyim.

Hangi cehennemdeyiz ve buradan nasıl çıkacağız?

Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıp veriyorum. Sakin kalmalıyım.

Düşünmek zorundayım.

Pencereden dışarı bakarken, aşağı bakıyorum ve karnım dönüyor. Yükseklikten nefret ederim ve okyanusa doğru yüz metrelik bir düşüş var. Ev adanın kayalık yüzüne inşa edilmiş. Kardeşim yerin altındaki bir hücrede kilitli olmasaydı bile bu benim çıkış yolum olmazdı.

Ürpererek pencereyi kapatıyorum ve odaya geri dönüyorum. Gözlerimi ovmak için hareket ettiğimde ellerime bakıyorum. Kir ve kanla kaplıyım ve aniden derimdeki beyin ve kan lekelerinin farkına varıyorum. Yüzümün. Ağzım.

Aceleyle banyoya giriyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve yansımamla karşılaşmak için kendimi hazırlıyorum. Buna hazır olduğumu düşünsem de, daha önce kan, vahşet ve ölüm görmüş olsam da, bu farklı. Ve ben hiçbir şekilde hazır değilim.

Elbiseyi çıkarma telaşıyla geri kalan kısmını yırtıp, ayakta durduğum yerde bacaklarımın etrafında birikmesine izin veriyorum. Aynı şeyi sütyenim, külotum ve çoraplarım için de yapıyorum, her şeyin üzerinden geçip duşa giriyorum.

Cristiano'nun duşu yüzünden yerler hâlâ ıslak. O anda çıplak vücudu gözümün önüne geldi. Bana daha önce penis görüp görmediğimi sordu. Gözlerimi sıktım.

kapatıp beynime bu görüntüyü kovmasını söyleyeceğim. Şu anda bunu düşünemem. Gözlerimi açıp pembe suyun kanalizasyona akmasını izlediğimde bunu yapmak hiç de zor değil.

Ölüm. İşte bu. Üç kişinin ölümü, o kadının ve iki kardeşimin.

Suyu dayanabileceğim kadar sıcak ayarladığımda duştan gelen buğu henüz cam duvarlardan silinmemiştir. Yüzümü, saçımı ve cildimi keseleyerek az önce olanları anlamaya çalışıyorum. Tanık olduğum şeyi.

Amcam, Cristiano Grigori'nin emriyle kardeşlerimi idam etti. Benim öz amcam.

Hayır, zor olan bu kısım değil. Şok edici ama Jacob De La Cruz'un nasıl bir adam olduğunu biliyorum. On ikinci yaş gününden beri biliyorum.

Hatırladıkça midem bulanıyor. Kardeşlerimin yüzlerinin havaya uçtuğunu görmek beni neredeyse kusturan şeydi.

Bende ciddi bir sorun var. Kardeşlerim öldüğü için üzgün değilim. Paylaştığımız tek şey babamızın kanı ve birbirimize duyduğumuz ortak nefretti.

Noah ve ben onun bir zamanlar metresiyle yaptığı ikinci evliliğindeniz. Diego ve Angel'in annesi bana hamile kalınca annemle evlenmek için onları bir kenara bırakmış. Ben bir piçim. Kadınlar piç olabilir mi?

Başımı sallıyorum. Kendime odaklanmam gerektiğini söylüyorum.

Üvey kardeşlerim o zaman mı yapmaya karar verdi? Babamı ve annemi öldürmeye mi? Karteli ele geçirmeye? Ama sonra bunu yapmak için 12 yıl mı beklediler? Hiç sanmıyorum. Asla o kadar zeki olmadılar. Doğumumdan bu yana geçen on iki yıl içinde nefretlerinin mayalandığına inansam da, babamıza düşman olma planını yapan onlar değildi. Planlarını ancak Rinaldi ailesinin yardımıyla bu kadar kusursuz bir şekilde uygulayabilirlerdi. İşte bu yüzden Rinaldi mafya ailesinin varisiyle evlenecektim. De La Cruz Karteli ve Rinaldi Mafyası birleşecekti. Kardeşlerimin getireceği uyuşturucuyla Avrupa'nın sahibi olacaktı. Daha kârlı olan et ticaretinden bahsetmiyorum bile.

Bunu düşünmek beni hasta ediyor. Kardeşlerimin çok kolay ölümlerinden önce ne kadar acı çektiklerini.

Cristiano'nun ailesi engel oldu ama. Et ticareti yok. Onların tek kuralı.

Ama açgözlülük kazandı. Yılların nefretiyle beslenen açgözlülük.

Grigori ailesinin yok olduğunu sanıyordum ama durum öyle değilmiş. O hücredeki diğer adamı hatırlıyorum. Sıradan olanı. Kardeşler. Hayatta kalan iki kişi. Bunca zamandır saklanıyorlar mıydı?

Üç kez şampuanladıktan ve cildimi ovaladıktan sonra suyu kapatıyorum ve etrafıma bakıyorum. Rafta bir yığın havlu buldum ve uzanıp bir tanesini aldım, saçlarımı ona doladım. Bir tane daha alıp kendi etrafıma sarıyorum. Gelinlik ve iç çamaşırı yığınının bakıyorum. Kan sütyenime bile bulaşmış.

Etraflarından dolanıyorum ve yatak odasına geri dönüyorum. Giysiler. Kıyafete ihtiyacım var. Ama yatak odasında gördüğüm ilk şey masanın üzerinde duran bir tepsi yemek. Gördüğüm manzara karşısında midem gurulduyor. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyorum. Günler önceydi. Düğünden önce açlık grevine girmiştım. Kontrol edebildiğim tek şey buydu.

Ona doğru yürürken, hala sıcak ciabatta üzerinde taze mozzarella, domates ve fesleğen içeren bir sandviç olduğunu görüyorum. Yanında küçük bir salata ve hatta bir dilim çikolatalı kek var. Su şişesini alıp yarısını boşaltıyorum ve sandviçten bir ısırık almadan önce elimin tersiyle ağzımı siliyorum. Çok güzeldi. Ağzıma bir lokma daha atıyorum, sonra kendimi bırakmaya zorlamadan önce bir tane daha. Çok hızlı yersem kusacağım. Dolaba doğru yürürken yutmadan önce kendimi çiğnemeye zorluyorum.

Cristiano'nun dolabı güzel kokuyor. Deri ve erkek gibi, daha önce ondan aldığım bir koku. Yaptığımı fark etmediğim bir şey. Amcamın giymeyi sevdiği gibi aşırı miktarda değil. Amcamın kolonyasından bir parça koklamak bile kusma isteği uyandırıyor.

Dolap kocaman ve babamın bile sahip olduğundan daha fazla takım elbise ile kaplı. Her şeyin yerli yerinde olmasına hayret ediyorum. Kendisi ya da hizmetçisi biraz OKB hastası olmalı.

Orta adadaki çekmecelerden birinde bir çift gri eşofman altı ve bir sweatshirt buluyorum, üzerime sığabilecek tek şeyler bunlar. Havluyu bırakıyorum ve pantolonu giyiyorum. Bel bandını üç kez kıvrımam gerekiyor ve o zaman bile bacakları yukarı katlamam gerekiyor. Ama yine de aşağı kaymaya devam ediyor, bu yüzden kravatlarından birini seçiyorum ve belimde kemer gibi kullanıyorum. Gerçek kemerleri çok büyük olacak. Sweatshirt kalçalarımın ortasına denk geliyor ama altımda bir şey olmadığını farkındayım.

Hazır buradayken, gerekirse silah olarak kullanabileceğim bir şey olup olmadığına bakmak için çekmeceleri karıştırıyorum.

Bu düşünceyle kendi kendime kıkırdıyorum.

Gerekirse.

İhtiyacım olacak. Bana ne yapmayı planladığını söyledi. Kardeşim ve benim hayatta olmamızın tek sebebi bu mu? Ve Noah gerçekten hayatta mı? Yoksa bunu sadece beni yatıştırmak için mi söyledi? Ellerini üzerime koyduğunda çok fazla mücadele etmeyeceğimden emin olmak için mi?

Kahretsin.

Hayır. Bunu düşünemem. O yaşıyor. Buna inanmak zorundayım.

Banyoya dönüyorum ve havluyu başımdan çekiyorum. Çekmecelerini karıştırırken bir fırça buluyorum. Yansıma ile karşılaşp daha yakından bakıyorum, bakışlarımı sağa kaydırıp elmacık kemiğimin üzerinde derinin kesildiği yerdeki çürüğü görüyorum. Muhtemelen hücrenin zemininde olmuş. Başım ağrımına rağmen daha kötü yaralanmadığıma şaşıyorum.

Fırçayı yere bırakıp ecza dolabını açıyorum ve bir şişe Aspirin buluyorum. Son kullanma tarihinin geçtiğini fark ettiğimde birazını yutmak üzereydim. Yaklaşık on yıl kadar.

Diğer birkaç kaba bakıyorum ve hepsinin de eski olduğunu fark ediyorum. Sanki on yıldır kimse bu dolabı açmamış gibi. Bu garip görünüyor. Son kullanma tarihi geçmiş aspirini almamaya karar vererek kapıyı kapatıyorum ve bu tuhaflığı merak ederek ama fazla oyalanmadan fırçayı saçlarımda gezdiriyorum.

İşim bittiğinde saçımdaki nemi olabildiğince sıkar ve örerim. Saçlarımdan sırtımdan aşağı ıslanmasından nefret ediyorum. Örgüyü büküp ucunu kendi içine sokarak yerinde tutuyorum ve yatak odasına dönüyorum. Etrafı incelerken sandviçin kalanını yiyorum.

Noah'ın hiç yemek yiyip yemediğini merak ediyorum. Bugünlerde makine gibi yiyor. Düşündükçe iştahım kaçıyor, ellerimi bez peçeteye siliyorum. Sadece yarısı dolu olan viski şişesini elime alıyorum ve etiketini okumak için çeviriyorum. Acı tatlı bir anı bir an için beni sarıyor. Babamın içtiği markanın aynıydı. Unutmuşum. Tekrar hatırlatılana kadar bir şeyi unuttuğunuzu fark etmemeniz ne garip.

Ailemi unutmak istemiyorum.

Şişeyi açtım ve kokladım. Bir an için geçmişe, babamın puro dumanı ve viski kokan çalışma odasına geri dönüyorum. O zamanlar nefret ederdim. Burnumu kıvırırdım. Şimdi tekrar orada olmak için her şeyimi verirdim. O kokuyu almak için. Yüzümü çevirdiğimde bana güldüğünü görmek için.

Şişeyi kapattıktan sonra, bana en yakın şifonyerden başlamadan önce bir kenara koydum.

Cristiano'nun odaya benimle birlikte bir koruma koymamasına şaşırdım. Bunun muhtemelen bulabileceğim bir silah olmadığı anlamına geldiğini biliyorum. Eşyalarını karıştırmamdan korkmuyor. Bakacağımı biliyor olmalı. Sanırım bir şey çalacağımdan da korkmuyor. Nereye saklayabilirim ki? Özellikle de gittiği yerden döndüğünde biriyle yatacağını düşünüyorsa.

Acaba amcamı da yanında götürdü mü? Ve birbirlerine ne kadar yakınlar? Kardeşlerime Rinaldi'nin nerede olduğunu bilip bilmediklerini sordu. Nişanlımı kastetti. Marcus Rinaldi'nin babası son iki haftadır hastanedeydi. Her şey gizli kapaklı oldu, ama kardeşlerim o iyileşmeden evliliği halletmek istiyorlardı. *Eğer iyileşirse.*

Marcus'un babasıyla iki kez karşılaştım. Kötü bir adama benzemiyordu. Ama Marcus'un yanında Şeytan hoş bir arkadaş gibi görünebilir.

Çekmecelere bakmaya devam ediyorum, hiçbir şey bulamıyorum. Sadece normal bir insan gibi daha fazla kıyafet, külot ve çorap. Ama o öyle değil.

Gömleğini çıkarmış bir şekilde orada dururkenki görüntüsü gözlerimin önünde yeniden belirdi. Gözlerimi alamadım. Güçlü bir vücudu vardı ve onu gömleksiz görmek düşündüğümünden daha tehlikeliydi. Tehlikeliydi çünkü bakmak istiyordum. Bakışlarımı tüm o yara izlerinden ve dövmelemlerden çekemiyordum.

Aslında hangisinden daha çok vardı emin değilim ama beni ürperten tek şey göğsüne kazınmış tanıdığım birkaç isimdi. Çoğunu tanıımıyordum ama Marcus Rinaldi ile birlikte Diego ve Angel'in isimlerini gördüm. Onların altında Noah'ın adı vardı. Bazılarının üzerinde çizgiler vardı. Hiçbirini tanıımıyordum.

Bir sonraki çekmeceyi açtığımda tanıdık bir şey gördüm. Nişan yüzüğüm. Sıra sıra dizilmiş kol düğmelerinin arasında duruyor. İki düzine kadar olmalı. Ve orada, öylece atılmış, iğrenç derecede büyük beş karatlık yüzük.

Elime alıp bakıyorum. Geri istediğim için değil, sadece görmek için. Parmağıma zorla takıldığı zamanı hatırlamak için. Marcus gülüyordu, aptal gibi, sarhoşken bana sahte evlenme teklif etmişti, yüzüne tükürdüğümde neredeyse parmağımı kırıyordu.

Angel ve Diego onun kadar sarhoşmuş gibi davranıyorlardı. Güldüler ama bunun gerçek olmadığını görebiliyordum. Marcus'un isteği üzerine mallara bir göz atmak için çırılçıplak soyulurken öylece durdular.

Kardeşlerim soyunmaya izin vermişti. Aşağılanmaya. Ama en azından beni onu becermek zorunda kalmaktan kurtardılar. Muhtemelen sütü bedava alırsa ineği almayacağından korktular.

Hatırladıkça utançtan yanıyorum. Öz kardeşlerimin bana yaptırdığı şey midemi bulandırıyor.

Yüzüğü çekmeceye geri atıp kapattım. Cristiano onu ve temsil ettiği her şeyi alabilir. Eğer istediği Marcus Rinaldi'yse, Noah ve beni özgür bırakacaksa kellesini gümüş bir tepside ona getireceğim.

Ama karşılığında bir şey istiyorum. Amcamın kafasını uygun bir tepside istiyorum. Bana bunu verir mi?

Değer verdiğim tek kişiyi tehlikeye atsa bile Cristiano'nun sebepleri asil. Ailesinin intikamını alıyor.

Kiminle aynı hizaya geldiğinin farkında değil.

CRISTIANO

I Kardeşlerinin idamını izlerken bir şey hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Neredeyse hiç irkilmedi. Onlardan nefret etmesi için ona ne yaptıklarını merak ediyorum.

Kardeşim, iki aile avukatı, amcam ve yüklü miktarda bağış yaptığım hayır kurumunun iki temsilcisiyle birlikte yönetim kurulu odasında oturuyorum. Charlie bu toplantıda bana eşlik etmedi. Bu işin yasal tarafı. Diğer taraftan o sorumlu.

Kadınlardan biri masanın karşısından beni süzüyor ve ben de ona bakmaktan kaçınmaya çalışıyorum. Manşetimdeki elmas halkayı evirip çevirirken sadece yarım yamalak dinliyorum.

"Cristiano," diye başlıyor David Amca. "Dinliyor musun?" Kadınlara gülümsüyor ve kafamı kıcımdan çıkarıp dikkatimi vermemi işaret ediyor. Ama hiç zahmet etmiyorum.

"Hayır, pek sayılmaz amca." O boğazını temizleyip sinirli görünürken ben ayağa kalkıyorum. "Neden sen ve Dante bu işi halletmiyorsunuz? Görünüşe göre her şeyi kontrol altına almışsınız." Masadakilere başımı sallayıp uzaklaşıyorum.

Sandalyesini geriye itiyor. "Bize bir dakika müsaade edin," diyor ve ceketinin düğmelerini ilikleyerek kapıdan çıkarken beni takip ediyor. "Ne oluyor Cristiano?"

Duruyorum. Dön.

Dante konferans odasının kapısını kapatır ve kollarını göğsünde kavuşturur.

"Kızartacak daha büyük balıklarım var, Amca. Bu iş halledildi. Evraklar imzalandı. Benim şerefime bir parti mi vermek istiyorlar? Hayır, teşekkür ederim. Vaktimi boşa harcama."

"Bu bir bağış kampanyası ve eğer sizin de adınız varsa, katledilen mafya ailesinden hayatta kalanlar ölümden dönüp iyilik yapmak için evlerine dönüyorlar, bu iş için iyi bir şey. Herkes için iyi olur."

"Bize ne? Bağışla ihtiyacımız olanı aldık. Bu lanet olası bir paravan zaten." Para hayır kurumuna gitmeyecek. En azından büyük bir kısmı. Başka bir açgözlü politikacının cebine girecek, o da benim cebime girecek.

"Allah kahretsin. Sesini alçalt."

"Dante benim yerime gidecek." Ağabeyimin mırıldandığı küfrü duydum. "Adaya geri dönmem gerek." Bir adım uzaklaştım.

Elini koluma koydu. "Kız mı?"

Yere bakıyorum, sonra ona. Ona doğru bir adım attım. David babamın üvey kardeşi. Kırklı yaşlarının sonunda ve 1.80 boyunda, benden yaklaşık 5 santim kısa. Bir iş adamı. Bütün gün masa başında oturuyormuş gibi bir yapısı var.

Ve haddini aşıyor.

"Benim daha büyük önceliklerim var, amca. Bunu sen hallet. Bu senin istediğin şey. Sen hiçbir zaman babamızın işinin bir parçası olmadın. Öyle de kal."

"Hayır, ben temiz parayı tercih ettim."

"Hayır, temiz değil. Kanı görmemeniz için *temizlendi*."

Dişlerini sıkıyor, çenesi geriliyor. Yüksek sesle nefes vererek başını sallıyor. "Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun? Her şeyden sonra mı? Bu Charlie Lombardi'nin zihnini kendi ailene karşı zehirlemesi."

"Tanrım."

Elimi saçlarımda gezdiriyorum ve pencereye doğru yürüyüp şehre bakıyorum. Amcam ve benim farklı hedeflerimiz var. Ben intikam istiyorum. Ailemin katledilmesinde parmağı olan herkesin ölmesini istiyorum.

Bu intikamdan faydalanmak istiyor. Ve

Charlie'den nefret ediyor.

Dante yanıma geldi. "Hey. İyi misin?"

Sokaktaki yayaları izliyorum. Turistler ve yerel halk karmaşık olmayan hayatlarına devam ediyor. Dante'ye dönüyorum. Başımı sallıyorum.

İkimiz de amcamıza dönerken sırtımı sıvazlıyor.

"Senin hakkında böyle düşünmüyorum. Charlie de bana senin hakkında tek kelime etmedi," diyorum. "Benim için ne yaptığını biliyorum. Eğer sen olmasaydın, ben de diğerleriyle birlikte yerin dibine girerdim."

Başını salladı. "Onları özlediğimi biliyorsun."

"Biliyorum. Bu işi bitirmeye hiç olmadığım kadar yakınım." Şimdi sadece Marcus Rinaldi'yi bulmam gerekiyor. Babasıyla ilgilenmek için planlar çoktan yapıldı, ama dürüst olmak gerekirse, ölmekte olan bir adamın yüzüne yastık koymakla ilgili bir sorunum var. Kalbimin iyiliğinden değil. Hayır. Sadece beni gördüğünden emin olmak istiyorum. Hayatını söndürürken gözlerimi gördüğünden. Ben olduğumu bilmesini istiyorum.

"Git," der Dante. "Ben bununla ilgileneceğim." "İkiniz de galaya katılacak mısınız?"

Dante bana bakarak, "İkimiz de galaya katılacağız," diyor. "Ben gitmek zorundaysam, sen de gitmek zorundasın."

"Tamam."

"Güzel. Tamamdır." Amcam sırtımı sıvazladı. "Dante ve ben içeri dönsek iyi olacak."

"Bu gece adaya dönecek misin?" Ona sordum.

"Hayır. Şehirde kalacağım. Halletmem gereken birkaç iş var. Yarın ailelerle buluşacak mısın?"

Başımı sallıyorum ama daha fazlasını söylemiyorum. Charlie'nin işlerin yasal tarafına karışmadığı gibi, ben de amcamı suç tarafının dışında tutuyorum.

"Onunla mı gidiyorsun?" diye sorar Dante.

"Bunu kaçırmazdım."

"Neden bu işe karışmıyorsun, Dante? Bırak Cristiano-"

"Dediğim gibi, bunu kaçırmazdım," diyor Dante, onun sözünü keserek. Karşılıklı bakışıyoruz. Her konuda aynı fikirde olmasak da kardeşim benim arkamda, ben de onun arkasındayım.

"Pekâlâ," diyor amcam ve bir adım atıyor ama duruyor, başparmağıyla ağzının kenarını siliyor ve sorusunu sormadan önce etrafına bakınıyor. "Jacob'la ilgili planın nedir?"

"Bana bu soruları sorma. Bunu biliyorsun. Ya aile işindesindir ya da değildir."

Uzun bir süre beni inceliyor, sonra başını sallıyor. "Ona güvenmiyorum." "Sence güveniyor muyum?"

Kıkırdıyor, sırtımı sıvazlıyor. "Sadece başını döndürenin o kız olmadığından emin ol. Onu becer ve ondan kurtul. Bunu onlara borçlusun."

Onlar. Benim ailem.

"Ne yapmam gerektiğini biliyorum." Bana hatırlatmasına gerek olmayan tek şey bu.

CRISTIANO

Cerberus, Alman Çoban Köpeğim, eve girdiğimde beni coşkuyla karşılıyor. Gülümsüyorum, onu sevmek için eğiliyorum. İki yıldır benimle birlikte. Sadık bir yoldaş. Dante, bugünlerde Şehirde bir gece. Onu suçlayamam. Bugünlerde pek eğlenceli değilim ve şimdi yaşayanlar diyarına geri döndüğümüze göre, kaybettiği zamanı telafi ediyor.

Hizmetçiler ben yokken evi daha fazla temizlemişler. Daha fazla toz bezi kaldırıldı, alt katın neredeyse tamamı şimdi yaşanmış görünüyor.

Ev çok büyük. Burası bir yerleşke, güvenli bir yer. En azından öyle olmalıydı ve şimdi döndüğüme göre yine öyle olacak. Tüm niyet ve amaçlar için, adaya sadece deniz veya hava yoluyla erişilebilir. Muhafızlar bir gözetleme kulesinde konuşlanmış. Binanın kendisi altı asırlık. Adını hatırlayamadığım bir soylunun kalesi.

Hatırlayamadığım lanet bir şey daha.

Ailem bu evi beş yüz yıldan daha uzun bir süre önce, ev sahibinin ailesi o zamanki iktidar partisinin gözünden düştüğünde satın aldı. O zamandan beri evi elimizde tutmayı başardık ve Grigori ailesi tüm bu süre boyunca içinde yaşadı. Tabii ki katliamdan sonraki on yıl boyunca boş kalması dışında.

Grigori ailesi bunca yıldır Güney Avrupa'da işleri yürütüyor. Doğru cepleri doldurduk, doğru ittifaklar kurduk. Ve tüm suç ailelerinin uyması gereken kuralları biz koyduk. Uymayı kabul ettikleri kuralları.

Kabul etmek büyük bir kelime. Babamın yanlış yaptığı tek şey buydu. Gerçek bağlılığı zorlayamazsınız, bunu biliyorum. Ya vardır ya da yoktur.

Eğer yapmazsan, kesip atarsın.

Ama yeni ticaret anlaşmaları müzakere edildiğinde ben çocuktum. Neredeyse on yaşındaydım. De La Cruz Karteli ve Rinaldi Mafya Ailesi güçlerini birleştirene, destekçileri toplayana ve bizi alaşağı edene kadar yedi yıl boyunca işe yaradı.

"Cristiano," diyor evi yöneten ve güvendiğim birkaç kişiden biri olan Lenore mutfaktan çıkarken.

Araya girdiği için minnettarım ve gülümseyerek biraz rahatlıyorum. "Lenore, harika kokuyor." Bu bana ne kadar aç olduğumu fark ettiriyor.

Cerberus ona ne ikram ederse onu almak için yanına gidiyor. Pek fazla insandan hoşlanmıyor, bu yüzden hoşlandığı insanları hatırlıyorum.

"Teşekkür ederim. Mutfağıma geri dönmek çok güzel." Lenore ben doğmadan önce de ailemizle birlikteydi ve personelden çok bir büyükanne gibiydi. Annem yemek yapmayı çok sevse de her zaman başarılı olamazdı ve hayatını kurtaracak bir yemek pişiremezdi.

Lanet olsun. Ne metafor ama.

"Öğle yemeğini yukarı mı çıkardın?"

"Evet, tabii ki. Ve her lokmayı yedi." "Güzel.

Bir isteğim var."

"Öyle mi?" Hiç istekte bulunmadığım için şaşırdı.

"Annemin krem karameli. Yapabilir misin?" Yanmış şeker. Anıları geri istiyorum.

Bir an kafası karışmış gibi görünüyor ama sonra başını sallıyor, gülümsemesi biraz hüzünlü. Annemi sevdiğini biliyorum. "Bu gece başlayacağım ve yarın sana getireceğim."

"Teşekkür ederim."

Bir kadın tek kişilik masayı hazırlamaya başladığında yemek odasından çıkmak için dönüyorum. Durdum ve Lenore'a döndüm. "İki. İki kişilik hazırla."

"David burada yemek yiyecek mi?" diye soruyor, amcamdan bahsederken sesi hep biraz farklı çıkıyor. Acaba kendisi de bunun farkında mı?

"Hayır."

"Kardeşin mi?" Kızın kaşları alnına doğru kayıyor. Dante akşamlarını nadiren evde geçirir.

Başımı sallıyorum.

Kiminle yemek istediğimi anlaması bir anını alıyor. Başını sallıyor ve Cerberus'u onu takip etmesi için mutfaka bırakarak yemek odasından çıkıyorum. Bakmak için durmuyorum

Alec'in sabırla nöbet tuttuğu odama çıkmadan önce annemin portresine baktım.

"Bir şey var mı?" diye sordum. "Yok bir şey. Her şey sessiz." "Güzel."

Ne bekleyeceğimi bilmeden kapıyı açtım. Bir şeyden emindim. Scarlett elleri ve dizleri üzerinde, yüzü aşağıda ve kızı yukarıda olmayacak. Bu düşünce beni sırttırdı.

Onu bükmemi sağlayacak.

Ama benim bununla bir sorunum yok.

Kendimi bir saldırıya hazırlıyorum ama yine de kendimi her zaman bir saldırıya hazırlıyorum. Alec'in dediği gibi, her şey sessiz ve Scarlett'in pencereye en yakın koltukta uyuduğunu ve başını kanada yasladığını görünce şaşıyorum.

Ona doğru ilerlerken sessizim. Üzerinde benim giysilerim var ama çok gülünç görünüyorlar. Ayaklarını altına sokmuş. Ayak parmakları altından görünüyor ve pembe ojesini görüyorum.

Saçlarının örgüsü çözülmüş, nemli olduğu için daha da koyu bir renk almış. Kucağında bir kitap var, başparmağı sayfanın içinde.

Yavaşça alıyorum, o sessiz bir iniltiyle kıpırdanırken kapağına bakıyorum.

Elinin tersiyle gözlerini ovuşturuyor. Gözlerini açtığında anlık bir duraksama oluyor, sanırım nerede olduğuna dair bir kafa karışıklığı. Sonra bir solukla başlıyor, sırtını sandalyeye yaslıyor ve o soluk viski rengi gözleriyle bana bakıyor.

"İtalyanca mı okuyorsun?" Kitabı işaret ederek sordum.

Bakışlarını kitaba çeviriyor. Başını hayır anlamında sallamadan önce neden bahsettiğimden emin değil gibi.

"Saat kaç?" diye soruyor. "Akşam yemeği vakti."

"Noah nerede?"

Omuz silkiyorum. "Onu bıraktığım yerde."

"Onu görmek istiyorum."

Kitabı komodinin üzerine koymak için hareket ediyorum ve o ayağa kalkıp kıyafetlerini düzeltiyor. Benim kıyafetlerimi. Ona bakıyorum ve en sevdiğim kravatlarımdan birinin belinde düğümlendiğini fark ediyorum. Pantolonunu yukarıda tutan tek şey o.

"Alo? Kardeşimi görmek istiyorum. Ne dediysen yaptım. Duş aldım ve *aptalca bir şey* yapmadım."

Buna gülümsüyorum ve bir kot pantolon ve kazak giymek için dolaba doğru yürüyorum. "Ama sen de söylediğim gibi beni beklemiyordun."

"Ben-"

Kol düğmelerimin bulunduğu çekmecenin tam olarak kapanmadığını fark ederek omzumun üzerinden, "Talepte bulunma, Scarlett," diye fırlatıyorum. Bazen sıkışıyor, ama kapattığımı hatırlıyorum.

Ona bakarak gidip açıyorum.

"Eğer düşündüğünüz buysa, ben hiçbir şey çalmadım."

Hayır, yapmadı. Ondan aldığım yüzüğü bile. "Her şeye baktın mı?" Ona dönerek sordum.

"Evet."

"Güzel. O zaman bu senin sisteminden çıktı."

Sadece gözlerini bana dikti. Benden şüpheleniyor. Olmalı da.

Dolaba giriyorum ve üzerimi değiştirdikten sonra dışarı çıktığımda pencerede durmuş dışarıya bakıyor.

"Neredeyiz biz?"

"Isola San Nicola."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve ağırlığını sağ ayağına veriyor. Kararsız ama bunu belli etmemeye çalışıyor.

"Isola San Nicola tam olarak

nerede?" "Porto Di Napoli

açıklarında."

"Napoli mi?"

Başımı salladım. "Acıktım."

"Beni buraya nasıl getirdiniz? Kardeşlerimi buraya mı getirdin?"

"Helikopter ve tekne." Kapıya doğru yürüdüm ve açtım. "Hadi

gidelim." "Nereye?"

"Akşam yemeği. Acıktım."

"Demek öyle diyorsun. Kardeşimi görmek istiyorum."

"Talepte bulunmadığını da söyledim, ama anladığım kadarıyla seçici bir duyma yeteneğin var. Şimdi yemekten önce sikilmek istemiyorsan, kıcını kaldırıp kapıdan çık."

Çenesi geriliyor ve gözleri öfkeyle parlayarak topuklarını sıkıyor. "Hayır. Ve seni becermeyeceğim."

Başımı sallıyorum.

"Öfke." "Ne?"

Ona doğru yürüyüp koluna girdim. "Öfkeliler. Yunan mitolojisi."

"Bunun konuyla ne alakası var? Bırak beni."

Onu kapıya doğru yürütüyorum. "Yüzün öfkenin kişileşmiş hali," diyorum ve onu durdurmadan önce beni oldukça iyi tırmaladığı yanağımı işaret ediyorum. "Bunu öfke yaptı. Öfke. Şimdi acıktım. Yemek yiyeceğiz."

Direniyor ama fiziksel olarak uygun değil. "Döndüğünde beni sikeceğini sanıyordum. Tehdit ettiğin şey bu değil miydi?"

Bunun üzerine duruyorum, gerçek bir gülümsemeyle. Ona bakıyorum, elimi çekmeye çalışırken onu bırakmıyorum.

"Rüyada bunu mu görüyordun?" "Ne?"

Hayır!"

Ona bakıyorum, kıyafetlerimin içinde onu beğeniyorum. Onların içinde ne kadar küçük olduğunu seviyorum. Eğiliyorum, yaklaştığımda içime çekiyorum. Benim gibi kokuyor. Benim şampuanım. Benim sabunum. "Merak etme, sevişmeye geleceğiz," diye fısıldıyorum. Geri çekildiğimde nabzının boynunda attığını, yüzünün nasıl kızardığını görüyorum.

"Kastettiğim bu değildi."

"Önce yemek." Onu kapıya doğru sürüklüyorum. Alec izliyor, sanki beklediği buymuş gibi homurdanıyor.

"Seninle yemek yemeyeceğim. Kardeşimi görmek ve eve gitmek istiyorum!"

"Peki ev tam olarak nerede?"

Bunun üzerine bocaladı. Zaman kaybetmemeye karar verdim, o daha ne olduğunu anlamadan eğilip onu kaldırdım ve omzuma attım.

Bunu yaptığımda inliyor. Sonra kıkına şaplak attığımda bir kez daha bağıyor. "Sessiz ol," diyorum ona.

Yine de sessiz değil. Sessiz bir tipe benzemiyor. Onu merdivenlerden aşağı, oturma odasına taşırken bana küfürler savurarak debeleniyor. Yakınlarda duran askere başımı sallıyorum ve onu oturttuğum yemek odasına giriyorum.

"Anneniz kullandığınız dili biliyor mu?"

"Annem öldüğünden beri pek bir şey bilmiyor, göt herif."

Durdum, öfkesini içime çektim. Bırakıyorum çünkü bunu neden söyledim ki? Onun annesi öldü. Benimki gibi öldürüldü. Belki tam olarak benimki gibi değil.

Yemek odasının kapısını açan Lenore, hızla kapıdan geri kaybolur.

Scarlett, "Kardeşimi görmek istiyorum," diye ısrar ediyor. Sanırım sessizliğim karşısında biraz omurga kazanmıştı. "Burada seninle oturmayacağım ya da seninle yemek yemeyeceğim."

Kardeşlerimi öldürdün. Muhtemelen Noah'a da zarar verdin. Sen-"
Ellerimi sandalyesinin kollarına koyuyorum ve o da sıcıyor. Yakınına eğildim.

Onun dikkatini çektiğimden emin olmak istiyorum.

Benden uzaklaşıyor, sessizce gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Kardeşine zarar vermedim."

"Bunu nasıl bilebilirim? Onu kendim görmeden bilemem."

"Biliyorsun çünkü az önce sana söyledim."

Çenesini dışarı çıkarıyor.

"Benimle oturacaksın ve benimle yemek yiyeceksin." Tartışmak için ağzını açtı ama ben devam ettim. "Ve sonra, kardeşini görmene izin vermeyi düşüneceğim." Benim tavizim. Vermek zorunda olduğumdan değil.

Yüz ifadesi değişiyor ve gözlerimi arıyor. Muhtemelen ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyor.

"Anladın mı?" Ben soruyorum.

"Bu ne anlama geliyor? Bunu düşünecek misiniz?"

"Yani eğer iyi olursan seni ona götüreceğim, böylece onun iyi olduğunu kendin de görebilirsin."

Duruyor, uzun bir süre beni inceliyor. "Söz veriyor musun?" diye soruyor, ciddi ve masum.

Bu soruya şaşırdım. Neredeyse çocukça. Ama başımı salladım.

Sanki bana inanıp inanmayacağından emin değilmiş gibi bana bakıyor. Ama başka ne seçeneği var ki?

"Huzur içinde yemek yiyor muyuz?" Başını sallıyor. "Güzel."

Doğruluyorum ve yerime oturmak için döndüğümde, nefesinin altında *Neandertal* diye mırıldandığını duyuyorum. Gülümsedim. Mutfak kapısı açılıp Cerberus Lenore'un önünde içeri girerken duymamış gibi yapıyorum.

SCARLETT

"Jesus!" Kapıdan içeri giren iri yarı ve heyecanlı Alman kurdunun bakışlarıyla irkildim.

Cristiano yüzünde bir sırıtişla dönüp bana bakıyor-

Dev tazı beni kokladıktan sonra başını kucağıma koyup eski dostlar gibi kuyruğunu salladığı anda *bu his* kayboluyor.

Kabul ediyorum, bu korkunç görünümlü bir köpek ama genellikle en tatlılarıdır. Asıl dikkat etmeniz gereken küçük piçler. Henüz beş yaşındayken evine yaptığım ilk ziyarette bir arkadaşımın kanişinin beni yemek masasının etrafında kovaladığını hala hatırlıyorum.

"Merhaba. Senin adın ne tatlım?" Köpeği kucaklamak için eğildiğimde Cristiano'nun gözlerini devirmesine neden olan bir sesle ona soruyorum.

Cristiano nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor. Ne olduğunu duyamıyorum ama sesi sinirli geliyor. Güzel.

"Cerberus. Buraya." Yanını işaret ediyor ama Cerberus burnunu kulağımın arkasındaki saçlarıma sokuyor. "Tanrım," diye mırıldanıyor ve köpeği çekiştiriyor. "Otur."

"Hey!"

Köpek mızızlanıyor ama zar zor oturuyor, kuyruğu hala sallanıyor ve oynamak ister gibi gözlerini bana diyor.

"Cerberus mu?" Yemekler masaya dizilirken kaşlarımın havaya kalktığını hissederek Cristiano'ya soruyorum. Ziyafette kızarmış tavuk, sebze, patates ve salatanın yanı sıra bir sepet sıcak ekmek var.

"İsmi biliyor musun?" Cristiano şaşırılmış görünerek soruyor. "Okuyabiliyorum, biliyorsun." Kibirli herif.

Homurdanıyor.

"Köpeğinize Yeraltı Dünyası'nın bekçi köpeği adını mı verdiniz?"

Beni görmezden geliyor, ikimize de birer kadeh şarap dolduruyor. Sonra sebze tepsisini işaret etmeden önce tabağıma bir parça tavuk yerleştiriyor.

"Hangisini istersin?"

"Gösterişli, sence de öyle değil mi?"

"Hangisini istiyorsun?"

Yemeğe bakıyorum, midem yine boş hissediyor. "Her şey."

Şaşırmış görünüyor ama kendi servis etmeden önce tabağıma yemek yığıyor. Çatalımı ve bıçağıma alıyorum ama duruyorum.

"Noah yemek yedi mi?"

Tavuğu aldı ve daha önceki değerlendirmemi doğrulayacak şekilde ısırıldı. Neandertal.

"Kardeşini aç bırakmak için bir nedenim yok. Ye."

Ona inandığımdan emin olmasam da inanıyorum. Her seferinde bir adım. Noah'ı gördüğümde yemek yiyip yemediğini soracağım. Yememişse, Cristiano'yu ona yemek vermesi için ikna etmenin bir yolunu bulacağım.

Uzun dakikalar boyunca konuşmuyoruz. Göz ucuyla onu izliyorum. Herkesin içinde ya da yanında yemek yemeye alışık değilmiş gibi yemek yiyor. Ve görünüşe göre, yemek yerken beni açıkça izlemekten de hiç çekinmiyor.

Cerberus gelip masanın altına oturuyor ve başını çıplak ayağımanın üzerine koyuyor.

Yumuşak ve sıcak ve ona bir parça tavuk veriyorum.

"Onu besleme," diyor Cristiano.

"Neden? Beni senden daha çok sevmesinden mi korkuyorsun?" "Ben onun efendisiyim. Mesele hoşlanmak değil."

Omuz silkiyorum ve bıçağıma ve çatalımı bırakıp tavuğumu ellerimle alıyorum. Yemeğimi bitirip diğer buta uzandığımda bir kaşını kaldırarak beni inceliyor. Ona sırtıyım ve kocaman bir ısırık alıyorum. Belki yeterince iğrenç olursam beni becermek istemediğini anlar ve gitmeme izin verir.

Mümkün değil.

Bitirdiğinde ağzını peçetesine siler. Ayağa kalkıp masadan kalkıyor ve tek kelime etmeden mutfakta kayboluyor.

Cerberus o gider gitmez doğruluyor ve başını tekrar kucağıma yaslıyor. Ona tavuğumun son kalanını yediriyorum, endişe geri geliyor.

Tüm kabadayılığım rağmen korkuyorum. Cristiano'nun ne istediğini, Noah'ya ya da bana ne yapacağını bilmiyorum. Bunun ikimiz için de iyi sonuçlanma ihtimali neredeyse sıfır.

Cristiano ellerini havluya silerek döndüğünde yüz hatlarımı düzeltiyorum. Endişeli olduğumu görmesini istemiyorum. Mutfak kapısını açık tutuyor.

"Cerberus," diye sesleniyor ve mutfakı işaret ediyor.

Cristiano masaya dönerken Cerberus mutfakta kayboluyor. Benim tabağıma bakıyor.

"Çok yiyorsun."

"Açlık grevindeydim." Ve itiraf etmeliyim ki, bu gece biraz abartmış olabilirim. Elimi dolu karnıma koydum.

"Neden?" diye sorar.

"Düğünümü protesto etmek için."

"Hayatınızın bir değeri yoksa açlık grevi etkisizdir. Sadece sizi zayıflatır."

"Bazen yemek yiyip yememek üzerinde kontrol sahibi olduğunuz tek şeydir. Sanırım sen bu konuda bir şey bilmiyorsundur, çünkü genellikle olayların diğer tarafında olan sensindir."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun." Uzun bir dakika boyunca beni izliyor. "Ne elde etmeyi umuyordun?"

"Aslında hiçbir şey. Hiçbir şey elde edemeyeceğimi biliyordum. Hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini. Kardeşlerimi tanıyorum," diye hatırlayarak durakladım. "Onları tanıyordum."

"Mm."

"Oturdum ve yemek yedim. Noah'ı şimdi görebilir miyim?" Bir talepte bulunuyormuşum gibi görünmemeye özen göstererek soruyorum.

"Şarabını bitir." Biz yemek yerken o da kendi şarabını ve iki kadeh daha bitirdi.

Ben sadece yudumladım.

Bardağımlı kaldırıyorum ve boşaltıyorum. Bardağımlı yere bırakıp elimin tersiyle ağzımı silerken kaşlarını kaldırıyorum.

Cristiano terbiyesizliğim karşısında başını sallıyor, ayağa kalkıyor ve sandalyemi çekiyor. Bunu garip buldum çünkü onun da hiç görgülü olduğunu düşünmemiştim.

Ayağa kalkıp onu tuvalete kadar takip ediyorum. Kapıyı açık tutuyor ve ışığı yakıyor. Evin geri kalanında gördüğüm gibi içerisi de çok güzel. İtalyan tarzı, özenle boyanmış duvarlar, bazılarında Yunan mitolojisinden sahneleri tasvir eden freskler var. Her şeye dokunulmuş gibi görünüyor.

Son zamanlarda. Bu küçük banyo bile birinci katın geri kalanına benzer şekilde tonozlu bir tavana sahip.

"Hayvan gibi yiyorsun," diyor. "Ellerini yıka." "Ben sadece ev sahibimi taklit ettim."

"Eğer ben senin ev sahibin isem, sen de benim misafirim olduğunu ima ediyorsun."

Ellerimi yıkayıp suyu kapattıktan sonra bir havlu alıp ona dönüyorum. "O zaman senin esirimin. Bu daha mı iyi? Küreğe kürek, şeytana şeytan diyelim."

"Şeytan bir aileden geliyorsun."

Doğru söylüyor. Haklıyım. O yüzden cevap vermiyorum. Bunun yerine, Venedik tarzı zarif mobilyalarıyla geniş, açık oturma odasında onu takip ediyorum ve geçtiğimiz tüm tablolara bakıyorum. Gözlerinin özellikle bir tanesine takıldığını fark ediyorum. Yirmili yaşlarının sonunda bir kadın. Çok güzel bir kadın.

"Kim o?"

"Annem," diyor arkasını dönmeden. Annesi.

Ailesinin geri kalanıyla birlikte kardeşlerim tarafından idam edildi. Evleneceğim adam tarafından.

Ani bir ürpertiyle ürperiyorum. Fark ettiyse de bir şey söylemiyor, biz daha serin ve karanlık koridora doğru ilerlerken, burada zaten must kokusu var. Hücrelere giden koridor bu. Buraya sürüklendiğimi hatırlıyorum.

Evin içinde sadece bir askerin yanından geçtiğimizi aklıma not ediyorum.

"Tırabzana tutun," diyor Cristiano bana. Karanlıkta görebiliyormuş gibi önümde yürüyor.

"Hiç ışık yok mu?"

"Hayır."

"Noah'ı karanlıkta mı tutuyorsun?"

Dönüyor ve evden gelen azıcık ışıktan gözlerini seçebiliyorum. "Altı ayak altından daha iyi, değil mi?"

Yutkunuyorum. Evet, sanırım öyle.

Bir sonraki adımı kaçırıyorum, ileriye doğru tökezlerken nefes nefese kalıyorum. Cristiano beni yakalıyor, sabitliyor, sonra elimi tırabzana doluyor, eli benimkini tamamen kaplıyor, teni sert ama hareketi nazik. Böyle tutmaya devam ediyor, elimi bir an için fazla uzun tutuyor ve alt basamakta durmasına rağmen hâlâ ona bakmak zorunda kalıyorum.

"Tırabzana tutun," diye tekrarlıyor.

Başımı sallıyorum, göz temasını kesiyorum.

Yürümeye devam ediyoruz. Kıvrımlı taş merdivenin bir sonraki dönemecine geldiğimizde ışığı görüyorum. Cristiano'nun kenara çekilmesini ya da beni oraya götürmesini beklemeden kendim oraya koşuyorum.

"Noah!" Ellerimi parmaklıkların etrafına kapatıyorum ve kardeşimin bir karyolada oturup son yemeğini yediğini görüyorum. Işığın kaynağı, yanında bir el feneri.

"Scarlett!" Bana doğru koşuyor, parmaklıkların arasından bana sarılıyor. "Ondan nasıl kaçtın?"

"O yapmadı," diye geliyor Cristiano'nun sesi. Arkamda yer kaplıyor, çok yakın, ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor.

Noah kendisinden beş santim uzun ve yaklaşık yetmiş beş kilo olan Cristiano'ya bakıyor.

"Yemek yedin mi?" Cristiano kardeşime bakarken soruyor. Görebildiğim kadarıyla yeni bir çürüğü ya da kırık kemiği yok.

"Evet, efendim," diyor Noah.

Cristiano'nun bundan hoşlandığını söyleyebilirim. "Dayak mı yedin?" diye soruyor. "Ne?" Noah soruyor.

"Dayak. Size kötü davranan oldu mu?" "Hayır. Hayır, efendim."

Cristiano başını sallayıp bana dönüyor ve kendini beğenmiş yüzünde 'sana söylemişim' ifadesiyle bana bakıyor. Ama sonra kolumdan tutup beni geri çevirdi.

"Hey." Kolunu koparmaya çalışıyorum.

Durdu ve bana baktı. "Kardeşini gördün. Karnı doydu. Yaralanmamış. Hadi gidelim."

"Bu hiç adil değil."

"Tam da istediğin şey."

"Ama... hayır. Bu değil... Onunla konuşmak istiyorum. Yukarı gelebilir mi?"

O zararsızdır." Sanki bir şey anlatmak istermiş gibi Noah'ya elimle işaret ediyorum.

"Isındın mı?" Cristiano başımın üzerinden Noah'a soruyor.

"Sanırım." Ne kadar genç olduğunu unuttum. Sadece bir çocuk. Diego ve Angel'ın aksine. "Bir battaniyem var." Sanki sorun çıkarmak istemiyormuş gibi battaniyeyi işaret ediyor.

Cristiano bana döndü. "Yarın ziyaret edeceksin." Beni merdivenlere

doğru çekti.

"Muhtemelen burada tek başına korkuyordur."

"Sanırım artık karanlıktan korkmayacak kadar büyüdü. Hadi gidelim. Eğer bana sorun çıkarırsan, onu bir daha göremezsin."

Onunla gidiyorum çünkü fazla seçeneğim yok. "Bu yarın ikimizin de hayatta olacağı anlamına mı geliyor?" Yukarı çıktığımızda sordum.

Beni bıraktı, bana baktı. Gözlerini kıyafetlerimin üzerinde gezdiriyor. "Henüz karar vermedim. Bu arada bu benim favori kravatım."

Sweatshirt'ün altından sarkan kravatın ucuna bakıyorum. "O elbiseyi tekrar giymeyecektim ve etrafta çıplak dolaşmayacaktım, bu yüzden fazla seçeneğim yoktu. Eğer bana daha az sevdiğin başka bir kravat verirsen, bunu sana geri veririm."

Sweatshirt'ü yukarı çekmek için uzanıyor ve ben kolunu tutuyorum. Bunu beklemiyordum, ne yapmak üzere olduğundan emin değilim. Beni burada çırılçıplak soymak istese onu durdurabileceğimden değil. Ama o sadece düğümü parmaklıyor.

"Mahvoldu."

"Eminim mahvolmamıştır ve en sevdiğin kravat olduğunu bilmiyordum." Sonra aklıma bir şey geldi. "Kardeşimin cesedi hâlâ aşağıda mı?"

"Umurunda mı?" Gözlerime bakıyor.

"Onlar hakkında değil. Ben sadece... Noah oradayken..."

"Çocuğu şımartma." Yemek odasına doğru yürüyor. "İşin içinde miydin? Babanın buna izin vereceğini sanmıyorum."

"Babam buna izin vermedi," diye başlıyorum, onu yemek tabaklarımızın toplandığı, tatlı ve kahvenin hazırlandığı yemek odasına kadar takip ediyorum. Daha önce yediğim çikolatalı pastadan farklı bir şey.

Oturmam için eliyle işaret ediyor, sonra yerine oturmadan önce yan masadan bir şişe viski alıyor. Üst kattakinin aynısı, babamın tercih ettiği marka.

İki parmak viski koyuyor ve biraz istediğimi düşünüyor olmalı, ama başımı sallıyorum.

Arkasına yaslanıp bir yudum içiyor ve beni izliyor.

"Ve babam son on yıldır işin başında değildi, unutmayın" diye ekliyorum.

üz

eri Bakışlarımı pastaya çeviriyorum.

nd Devam etmem için eliyle işaret etti.

e. "Noah'a bir parça götürebilir miyim? Ne kadar beslediğinden emin değilim-" "Kardeşin iyi. Ye."

"O zaman ben de iyiyim."

Gözlerini deviriyor. "Ye, ben de ona bir parça göndereyim." Kafam karışıyor ama sonra bardağında kalanı yutuyor ve biraz daha doldurmaya odaklanıyor.

"Hiç yemeyecek misin?"

Başını iki yana sallar. "Merak etme, düşündüğün buysa zehirli değil."

Bunu düşünmemiştim. Bunu düşünmeli miyim? Hayır. Ölmemi istiyorsa, bunu bana zehirli bir pasta yapma zahmetine girmekten çok daha kolay yapabilir. O beni izlerken ben de tatlımı yiyorum.

"Çok zayıfsın. Kadınlarımda biraz daha et severim."

"Ben *senin* kadının değilim. Misafir bile değilim. Ben *senin* esirinin, unuttun mu?"

"Seni ikiye bölmek istemiyorum."

"Tamam, bu kadar yeter," diye başlıyorum ama ona baktığımda yüzünde bir sırıtış var. "Benimle kafa buluyorsun."

"Seninle uğraşmak kolay."

Bunu tartışamam. Ben her şeyi çok fazla gerçek anlamıyla alıyorum. Hep öyleydim. Ailem bunun masum bir zihne sahip olduğum için olduğunu söylerdi. Kibarlık olsun diye masum yerine saf derdim. Değilsen aptal.

Cömertçe krema sürülmüş pastadan birkaç ısırık aldığımda ortalık sessiz, ancak daha fazlasını istemiyorum. Sadece bundan sonra olacıklara hazır olduğumdan emin değilim.

"Diğerlerini umursamıyormuş gibi görünürken bu kardeşi neden bu kadar önemsiyorsun? Gözlerinin önünde idam edildiler ve sen kılını bile kıpırdatmadın."

Ağzımdaki kek lokmasını yutmakta zorlanıyorum ve çatalımı bırakıyorum. Nasıl cevap vereceğimi düşünüyorum, kardeşlerimin öldürülmesini duygusuzca izleyebildiğim için ne düşünmesi gerektiğini merak ediyorum. Kahretsin, bu beni ne yapar?

"Noah sadece bir çocuk,"
diyorum. "Bundan daha
fazlası."

"O Diego ve Angel'dan farklı. O daha yumuşak. Onlar gibi acımasız ya da zalim değil."

"Onlardan nefret ederdin."

Bu gerçek bir soru değil, o yüzden cevap vermiyorum.

"Onlardan nefret etmen için sana ne yaptılar?"

"Öncelikle annemi ve babamı öldürdüler." Duygularımı saklamaya çalışıyorum ama kelimelerimde hissediyorum. Yüzüme yansıdığından da eminim.

Gözlerimi arıyor. "Ama *sana* ne yaptılar?" diye soruyor, daha da yaklaşarak. Gözleri çok yoğun ve bu öğleden sonra uçsuz bucaksız denizin olduğu kadar mavi.

Omzumun üzerinden annesinin uzak duvardaki resmine bakmak için dönüyorum. Elektrik mavisi gözler. Tıpkı onunki gibi. Ona döndüğümde, bakışlarının benimkileri takip ettiğini ve içinde hüzünlü bir şey olduğunu görüyorum. Kırılmış bir şey.

"Gözlerini ondan almışsın," diyorum kendimi durduramadan.

Kısa bir an için yüzünde şaşkınlık görüyorum. Yüz hatlarını düzeltmekte ve konuşmayı kendinden uzaklaştırmakta gecikmiyor. "Söylemeye utanıyor musun?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." "Evet, biliyorsun."

Bakışlarımı hafifçe kaydırıyorum, böylece gözlerine değil alınına bakıyorum.

O çok yoğun. Çok odaklanmış.

"Hayır." Ama tenimin nemlendiğini hissediyorum. Gerçek bu. Utanmıyorum. Utanıyorum. Arada bir fark var. Büyük bir fark.

Gözlerini kısıyor ve sanki bunu sürdürüp sürdürmemeyi düşünüyormuş gibi beni inceliyor. Devam edecek bir şey yok. O bir arkadaş değil. Bir sırdaş değil. O benim gardiyanım. Ona daha fazlasını anlatmayacağım.

"Pekâlâ," diyor sanki bitirmiş gibi ama bitirmediğini hissediyorum.

"Aspirininizin son kullanma tarihi geçmiş." Konuyu değiştirmek istiyorum. "Ne?"

"On yaşında."

"Ecza dolabıma da mı baktın?"

"Beni kaçırmak için kuleye girdiğinizde kafamı duvara vurmaktan başım ağrıyordu." Bir şey anlatmaya çalışıyorum.

"Ah. Hizmetçi kaçırması olmalı." Ya konuyu kaçırdı ya da görmezden geliyor. "Şimdi biraz ister misin?"

"Bana verir misin?" "Neden vermeyeyim?"

Başımı salladım. "Ben iyiyim."

Sonunda sandalyesini geriye itmeden önce uzun bir süre yine sessizlik oldu. "Alec," diye sesleniyor ve beni daha önce yukarı getiren asker bir anda ortaya çıkıyor.

"Efendim."

Cristiano ayağa kalkar. "Bayan De La Cruz'u üst kata çıkarın," diyor uyarıda bulunmadan.

Yüzümün solduğunu hissediyorum, kanım çekiliyor.

Alec başını sallıyor, bana tam olarak bakmıyor ama ayağa kalkmamı bekliyor.

Cristiano tekrar bana dönüyor ve oturduğum yerden bir dev gibi görünüyor. Bana tek kelime etmeden viski şişesini alıyor ve başka bir koridorda kayboluyor.

CRISTIANO

I Annemin portresinin önünden geçerken ona bakmıyorum, köşeyi dönüp daha karanlık bir koridora giriyorum. Scarlett'in söylediklerini düşünerek çalışma odama doğru ilerliyorum. Annemin gözlerine sahip olduğumu. Tuhaf bir yorum.

Bence, özellikle de ondan.

İçeri girince kapıyı kapatıyorum. Masa lambası yanıyor. Viski şişesini yere bıraktım, kazağımı başıma çektim ve Lenore'un masanın üzerine bıraktığı bardağa bir tane daha koymadan önce oturdum. Daha önce de bizim için çalışmıştı ve katliamdan bu yana geçen on yıl boyunca ailesiyle birlikte yaşadı. Dante ve benim hayatta olduğumuzu bilen birkaç kişiden biriydi.

Saldırı sırasında üç kurşun yedim. İki gövdemden, biri kafamdan. Beni asker sanmışlardı, yoksa eminim şu anda ölmüş olurum. Benim için infaz tarzı öldürme yok. Ama annemin çok sevdiği kanlı mermer zemindeki yerimden izledim. Temmuz sıcağında bile ne kadar soğuk hissettirdiğini hatırlıyorum. O küçük, önemsiz ayrıntının nasıl göze çarptığını.

Onları getirdiklerinde ağabeyim ve babam zaten yaralıydı. Annem en sevdiği sandalyesinde oturuyordu. Kocas ve oğulları ona karşı diz çöktürülürken gözyaşlarının yüzünden aşağı süzülüşünü izledim. Michael, tahtın varisi. Luca ve Gianni sadece çocuklardı, korkmuşlardı ve ağlamamak için kendilerini zor tutuyorlardı. Benimle karıştırdıkları asker, en iyi arkadaşım Jonah. Odasında öldürdükleri kız kardeşim Elizabeth. Lenore'un torunu Mara, kurtaramadığımız tek ceset.

Ailem çoktan öldüğümü düşünmüş olmalı ve sanırım ölmüştüm de. Kan kaybından ölürken, lider Marcus Rinaldi, Angel ve Diego De La

Cruz ve asker ordusu evimize girdi, evimizi kirletti, yerleri kana buladı.

Önce Michael'ı öldürdüler. Annem izlerken kafasının arkasına bir kurşun sıktılar. Hepimiz izlerken. Yaralı bile olsa, o bir tehditti.

Yine de, sonrasında olanlar göz önüne alındığında bunun onun için bir lütuf olduğunu düşünüyorum. Lanet olsun.

Bardaktan vazgeçip şişeyi dudaklarıma götürüyorum, boğazım kapanmış olsa da yanan sıvıdan büyük yudumlar almaya zorluyorum. Ter alnımı kaplarken zaten boğuluyormuşum gibi hissetmeme rağmen.

Çekmeceyi açıp makineyi çıkardım. Kendim yaptım, bir çeşit ev dövme kitim. Sarhoş olmadığım zaman hiç de fena değilimdir. Ama dövmelerimin güzel olması gerekmiyor. Olanları unutmama asla izin vermemeleri gerekiyor. Bize ihanet edenleri asla unutmamam için. Bedelini ödeyecek olanları.

Bunun için bir hatırlatıcıya ihtiyacım olduğundan değil. Hafızam şu an gayet iyi. Neredeyse altı yıl komada kaldıktan sonra uyandığım andan beri sapasağlam. Sadece öncesini hatırlayamıyorum. O gece dışında.

Şişeyi yere bırakıyorum ve göğsümde Diego ve Angel De La Cruz isimlerinin yazılı olduğu yeri temizlemek için dezenfektan mendilleri çıkarıyorum. Azrail listem. Adı geçen her bir kişinin hayatını biçeceğim. Yolun yarısından biraz daha fazlasıyım.

Bir an için aklım sonra ne olacağına gidiyor. İşim bittikten sonra. Ama ondan sonra bir gelecek göremiyorum. Hayal etmeye bile çalışmadım. Soyadımın üzeri çizildiğinde, bu hayatla, bu dünyayla ilgili her şeyle işim bitmiş olacak.

Dövme yapılacak alanı temizledikten sonra iğnenin kendisini temizliyorum ve küçük motor uğuldayarak çalışmaya başlıyorum. Mürekkebe batırıyorum, fazlasını siliyorum. Ayna kullanmıyorum. Muhtemelen kullanmalıyım.

Kardeşimin dövme yaptırdığı isimler. Ona listeyle ilgili fikrimi söylediğimde bana nasıl baktığını hatırlıyorum. Sırıtmadan ve başlamak için iğneyi eline almadan önce bir an için nasıl rahatsız olmuş gibi görüldüğünü.

Hiç ses çıkarmadan, tek kelime etmeden oturmuştum. Elimde viski, kalbimde nefret ve aklımda intikam. Amcamın verdiği isimlere dövme yaptı. Çoğunun adını bile duymamıştık ama o bize her gece sabırla çalışarak hikâyelerini anlattı. Sabırla beni hazırladı, bizim

ailenin en ölümcül silahı. Çünkü hayatta kalan en büyük oğul olarak, cinayetlerinin intikamını almak bana düşüyordu.

Dante'yi düşünüyorum. O gece son dakikada adadan nasıl gittiğini. Gittiği için ne kadar şanslı olduğunu.

Ertesi sabah beni hâlâ hayatta bulan oydu. Adadaki herkes kendi kan gölünde yatarken ben hala nefes alıyordum. Keşke ben de ölseydim dediğim tek bir gün bile olmadı.

Amcam daha sonra ikimizi de saklamaya götürmüştü. Charlie ile birlikte çalıştıkları tek zamandı. Lenore'a gizlilik yemini ettirdi.

Sanırım amcam işin bir parçası olmadığı için Rinaldi ailesi için bir tehdit oluşturmuyordu. Hâlâ hayatta olmasının tek sebebi bu. Ya da belki de onu öldürme riskini göze alamadılar. Politik olarak çok iyi bağlantıları vardı ve hala da var. Bir mafya ailesini ortadan kaldırmak başka bir şeydir. Neredeyse bir hizmet yapıyorsun. İki mafya ailesi savaşta ve bir de Meksika Karteli mi? Kazan-kazan-kazan.

Ama amcam gibi Avrupa'nın yüksek sosyetesinin seçkinleriyle dirsek temasında olan meşru bir iş adamını -en azından halkın gözünde- öldürmek, işte bu bambaşka bir şey.

Ve böylece yaşadım. Kırılmış ve bazı yönlerden onarılamayacak kadar hasar görmüş ama yaşıyordum. Dante de benim uyanmamı beklerken bir tür komada yaşadı. Olay sırasında on altı yaşındaydı ve amcam, haklı olarak, misilleme yapmasına izin vermedi.

Amcam beni teşvik etmese bile, beni ailemin cinayetlerinin intikamını almaya iten şey sadece görevim değil. Bunu istiyorum. Onların katillerinin kanını ellerimde istiyorum. Benden çaldıklarını onlardan çalarken gözlerini izlemek istiyorum.

Kendi ailemi geri getireceğinden değil. Ya da ailemle ilgili anılarımı.

En kötü kısmı da bu. Hatırlamamak.

Çalışma odasında ne kadar kaldığımdan emin değilim ama bitirip ayağa kalktığımda şişe neredeyse boşalmıştı ve çizgileri çizdiğim yerde göğsüm ağrıyordu. Ama aklım şimdi başka bir şeyde. Üst kattaki kızda.

Siktir et ve kurtul ondan.

Yine de bu son kısma henüz karar vermedim. Nedenini bilmiyorum. Belki de gözleri yüzündendir. Onlara bakmak bana bir anımı hatırlattı.

Yanık şeker. Krem karamel.

Loş evdeki merdivenleri çıkıp odama doğru ilerlerken kokuyu alabildiğimi düşündürenin hayal gücüm olduğunu biliyorum. Alec nöbet tutuyor. Lenore'un yeğeni ve güvendiğim bir asker.

"Sana sorun çıkardı mı?"

"Kardeşini tekrar görmesine izin vermemi istemesi dışında, hayır. Bir fare kadar sessizdi."

"Güzel. Yatmadan önce çocuğu kontrol et, olur mu? Ona pastadan kalanları götür." Çok prensipli olmayabilirim ama verdiğim sözleri her zaman tutarım.

"Elbette."

Yatak odamın kapısını açtığımda, yatağın yanındaki iki lambanın açık olduğunu ve Scarlett'in pencerenin önünde durmuş suya baktığını görüyorum. Hala benim eşyalarımı giyiyor ve hemen dönmüyor, ama beni duyduğunda vücudunun nasıl sertleştiğini görüyorum.

Kardeşi için ne kadar ileri giderdi? Onu kurtaracağını düşünse onun için öleceğini hissediyorum.

"Marcus Rinaldi'yi siktin mi?" Ben sordum. Neden yapmadığını bilmiyorum. Onun nişanlısıydı. Mantıklı.

Arkasını döndü ve sol elinde bir şişe viski gördüm. Benim burada tuttuğum. Yorum yapmadım ama şaşırdım. Yine de aşağıdan biraz istemiş gibi görünüyordu.

"Burası gerçekten çok güzel," diyor ve bir adım atarken şişeyi dudaklarına götürüyor. Bunu yaparken sendeliyor ama kendini sandalyenin arkalığına tutuyor. "Düşünüyorum."

"Ne yapıyorsun?"

Kaşlarını kaldırıyor.

Şişeyi işaret ediyorum.

"Hazırlanıyorum."

"Hazırlanıyor

musun?"

Gözleri göğsüme düşüyor. Parmağıyla işaret ediyor, kolu pek sabit değil.

Ayaklarının üzerinde tam olarak

duramıyor. "Kanaman var," diyor.

Yere baktım, kan lekesini sildim.

Bakışlarını benimkilere çevirip bir yudum daha içiyor ve daha fazla dayanamayacakmış gibi yatağın kenarına çöküyor.

"Evet, hazırlanıyor," diyor ve ben neredeyse sorduğumu unutuyorum.

"Yeterince sarhoş olursam o kadar acıtmaz diye düşündüm. Ayrıca, ben sadece

hatırlıyorum. O yüzden, sakıncası yoksa," diyor ve beni işaret etmek için kullandığı parmağını 'bekle' der gibi kaldırıyor. Buradan neredeyse acı verici görünen birkaç yudum daha yutuyor. "Neredeyse bitirdim."

"Yanlış. Artık işin bitti," diyorum ve elimi şişenin boynuna kapatıyorum.

Onu aldığım da benimle kavga etmiyor. Çünkü karşı koyabileceğini sanmıyorum. Yaklaşık yarım şişe içti ve boyuna bakılırsa bu yarım şişe çok fazla.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, mantarı arıyorum ve pencerenin yanında yerde buluyorum. "İçkiyi kilitlemem mi gerekecek?"

"Bu, bunu yapmak zorunda kalacağın kadar uzun süre buralarda olacağım anlamına mı geliyor?" "Korktuğun şey bu mu?" Şişenin mantarını kapatıp üzerine koyarak soruyorum.

ona dönmeden önce masaya baktı.

Yüzü biraz düşüyor, omuzları öne doğru çöküyor. Ellerinin topuklarını gözlerine sürüyor. Ama bana baktığında, yeni bir fikri varmış gibi yeniden parlıyorlar.

"Yalancı Jacob'un hikayesini biliyor musun?" diye sözlerini geveliyor. "Sen sarhoşsun, Scarlett."

"Önce kardeşini kandırdı." İşte yine o parmak, sarhoş bir noktaya işaret ediyor. "Sonra da babasını. Bunu biliyor musun?"

"Evet, hikayeyi biliyorum. Bunun konuyla ne alakası var?"

"Amcam bir yalancı. Diğer şeylerin yanı sıra. Kendini tutamaz. Bu onun isminde var. İsminden kaçamazsın."

Yaklaşıyorum, gözlerimi kısıyorum.

"Sarhoşken hep böyle filozofça mı konuşursun?" "Sarhoş değilim."

"Ayrıca, kader diye bir şey yoktur. Bizim özgür seçimimiz var. İnsanlar ne olacaklarını kendileri seçerler."

"*Kim* olduklarını

kastediyorsun." "*Ne*

olduklarını kastediyorum."

Ayağa kalkıp yanıma gelmeden önce bir süre düşündü ve parmağını göğsümün ortasına soktu.

"Birlikte hareket ettiğin adamı tanıyor musun, Cristiano Grigori? Onun ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Bir dizim tutmuyor ve onu sabitlemek için dirseğinden tutuyorum. Amcasının tam olarak ne olduğunu bildiğimi söylemek için ağzımı açıyorum ama parmağındaki küçük kırmızı parçayla dikkati dağılmış bir şekilde bakışlarını kaydırıyor. Parmağından diğerine bakıyor.

Göğsümdeki kan lekesine, sonra dövmelere, kızarmış deriye. Daha yakından bakıyor, parmağını kardeşinin isminin üzerine siliyor. Sonra tırnaklarını dövmelerin, o çiğ derinin üzerinde gezdiriyor.

"Siktir!" Bileğini tuttum. "Dediğim gibi, sarhoşsun."

Bana baktı. "Az önce bunu mu yaptın? Yaptığın şey bu muydu?"

Kardeşlerimin isimlerinin üstünü
mü çiziyorsun?" Başımı
salladım.

Bakışlarını diğerlerine çeviriyor. İçlerinden çizgiler geçen bir düzine kadarına. Henüz kaderleriyle tanışmamış olan birkaçına. Sonra hiç beklenmedik bir şey yapıyor. Yanağını göğsüme koyuyor, yumuşak ve sıcak, saçları çenemi gıdıklıyor. Dövmelerin üzerinden kaydırıyor.

"Ne halt ediyorsun sen?" Bileğini bırakarak soruyorum.

Geri çekildi.

Yanağındaki kan lekesini görüyorum ve o da benim gibi şaşkın görünüyor. Ama sonra Noah'ın ismine dokunuyor. O yanık şeker gözlerini benimkilere çevirdiğinde, gözleri ıslaktı. Derin bir iç çekip geri çekiliyor. Sanırım yatağın kenarına oturmak istiyor ama yanlış hesaplıyor ve çarşaftan kayarak yere düşüyor.

Başımı salladım. "Artık sana viski yok, Fury."

"Öleceğiz, değil mi?" diye soruyor, gözlerini bana çevirdiğinde kocaman açıyor. "Şu anda yaptığınız şey bir oyun ve oyununuz bittiğinde bizi öldüreceksiniz. Ya da amcamın yapmasını sağlayacaksınız." Elinden bir silah çıkarıyor, kendi kafasına doğrultuyor ve ateş ediyor. "Pow. Öldü." Yanağına dokunuyor, gözyaşlarını kana bulaştırıyor. "O sadece bir çocuk, biliyorsun." Omuz silkiyor, sonra yatağın ayak ucunda yere uzanıyor ve gözlerini kısarak bana bakıyor.

"Bazı kızlar içtikleri zaman eğlenceli oluyorlar," diyorum, çömelerek onu kucağıma alıyorum.

Yu

kar Yüzünü bana çevirdi. "Flaş haber. Ben hiç eğlenceli değilim."

1. "Hayır, bunu anlıyorum. Sen iç karartıcı bir sarhoşsun." Onu kendime çekiyorum.

Silahlar.

Göğsüme vuruyor ama sanki kelebek kanatları bana doğru çırpınıyor.

Gülümsüyorum. Çok şirin. "Fury'ye biraz viski ver, küçük bir kedi yavrusuna dönüşsün." Onu kaldırıp yatağa götürüyorum, battaniyeleri geri çekip yatırıyorum.

"Sarhoş değilim ve küçük bir kedi yavrusu da değilim." Göz kapakları titreyerek kapanıyor, saçları etrafına yayılıyor. Saçlarını örgüden çıkarmış ve biraz dalgalandırmış. Bembeyaz yastığın üzerinde kalın, koyu bir kütle.

Bir bez almak için banyoya giriyorum, yatak odasına dönmeden önce ıslatmak için musluğun altına tutuyorum. Onu bıraktığım pozisyonda duruyordu. Başımı sallamaktan kendimi alamıyorum.

Bu gecenin böyle geçmesini beklemiyordum.

Bezi yanağına dokundurduğumda irkiliyor, nefesi kesiliyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor, elleri bileğimi yakalamak için geliyor. Tetikte. Onun da benim gibi hep tetikte olduğunu hissediyorum.

"Sakin ol. Sadece kanı temizliyorum."

Gözlerimi inceliyor, başını biraz eğiyor ve daha yakından bakıyor. "Gözlerin hüznü."

Ben bir şey söylemem. Ne söyleyebilirim ki? Sadece onu izliyorum, bu kafa karıştırıcı kızı.

Uzanıp şakağıma dokunuyor, oradaki yara izine, kayıp bir deri parçasına.

"Bunu kardeşlerim
yaptı." Yine sessiz
kaldım.

Bakışlarını tekrar göğsüme, kollarıma kaydırıyor ve oradaki yara izlerine dokunuyor. Daha belirgin olan iki tanesi kurşunların göğsüme ve yan tarafıma girdiği yerler. Buna alışkınım ama onları ilk gördüğümde yaşadığım şoku hatırlıyorum ve onun tepkisinin de benzer olduğunu hayal ediyorum.

Bana dönüp baktığında, boyun eğmiş görünüyor.

"Hayır." "Neye hayır?"

"Onu becermedim. Onu hiç becermedim ve yemin ederim iş o noktaya gelirse kendimi pencereden aşağı atarım."

"Bu yüzden mi seni kuleye koydular? Pencerelerdeki
parmaklıklar yüzünden mi?" Gülümsüyor, gözleri ağırlaşmış.

"Uykum var."

"Yarım şişe viski sana bunu yapar." El bezini sepete atmak için banyoya geri dönüyorum. Yatak odasına geri döndüğümde, yatağın benim tarafıma yuvarlanmış, başı yastığıma yaslanmış, ellerini yanağının altına sıkıştırmıştı.

Çarşafı geri çekiyorum ve kıyafetleri konusunda ne yapacağımı düşünüyorum. Oldukça sıkı düğümlenmiş olan kravatını çözmeye karar verdim.

Bir ses çıkarıyor, yüzü buruşuyor. "Şşş.

Rahatla."

Öyle. Artık sadece zararsız küçük bir kedi yavrusu.

Düğümü çözmek için tişörtü biraz yukarı itiyorum, pürüzsüz tenini, göbek deliğini görüyorum. Yüzüne bakıyorum. Güzel bir kız. Çok güzel.

Ve baygın.

Onun istediği de buydu. Ona dokunduğumu hatırlamamak. Acıyı hissetmemek.

Rinaldi'yle yatmadığına inanıyor muyum? Yaptıysa bile bunu isteyerek yapmadığını hissediyorum. Bu düşünce dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor. Kanımı donduruyor.

Battaniyeyi geri çekip içine tırmanıyorum. Yataktan düşmesin diye onu kendime yaklaştırıyorum. En azından kendime bu yüzden olduğunu söylüyorum. Yuvarlanıyor, sırtı bana dönük, kıcını sikime dayıyor ve sikim bunu bir davet olarak algılıyor.

İnliyorum, kendimi ayarlıyorum ve bir dakika sonra Scarlett De La Cruz hakkında bir şey öğreniyorum.

Horluyor. Sessiz, küçük bir horlama. Coğunlukla. Beni gülümsetiyor. Zararsız küçük bir kedi yavrusundan başka bir şey değil.

Ama bana tekrar sokulduğunda, horlamasının ne kadar tatlı olduğunu, ne kadar sıcak olduğunu ya da kıcının sikime ne kadar iyi geldiğini düşünmüyorum çünkü lanet olsun, uzun bir gece olacak.

SCARLETT

I Başımda şiddetli bir çarpıntıyla uyandım. İnliyorum, dönüyorum, yüzümü yastığa gömüyorum, alışkın olmadığım bir his -benimki daha yumuşak.

Ve benimki onun gibi kokmuyor.

Göz kapaklarım açılıyor ve parlak güneş ışığı başımı daha da ağrıtıyor. İki gündür baş ağrısıyla uyanıyorum. Bunu kendime ben yaptım.

Viski.

Çok fazla.

Cesaretimi toplayıp arkama bakmak uzun bir dakikamı alıyor. Ama baktığımda yatağı boş buluyorum ve o sesin ne olduğunu anlıyorum. Duş.

Burada uyuduğunu fark ettim. Başının yastığın üzerindeki izini hâlâ görüyorum ve dokunmak için uzandığımda hâlâ sıcak olduğunu fark ediyorum.

Bunu ben istedim, değil mi? Bana dokunduğunda kendimden geçmeyi? Böylece hatırlamayacaktım.

Ne hatırlıyorum? Pek bir şey hatırlamıyorum.

Yorganı kaldırıp altına bakıyorum ve hâlâ onun kıyafetlerini giydiğimi görünce şaşırıyorum. Kravat gitmiş, pantolon ayak bileklerime kadar inmiş ama hiçbir şey hissetmiyorum. Bana dokunmuş olsaydı hissederdim. Daha önce seks yaptım. Ne kadar acıdığını biliyorum.

Hayır. Sanırım bu seks değildi. Bu kelimenin tam anlamıyla sikilmemdi.

Hatırladıkça midem bulanıyor, neredeyse baş ağrımı unutacaktım. Yine de onu uzaklaştırmayı başarıyorum. Bu konuda daha iyi oldum ama hala tam olarak o noktada değilim. Hatırladığımda hiçbir şey hissetmeyecek kadar değil. Keşke unutabilsem. Anılar silinsin.

Belki de Cristiano ben dışarıdayken beni becermemiştir.

Uzanıp kendime dokunuyorum. Yapışkan olmalı ya da en azından kan kabuk bağlamış olmalı. Erkekler pislik bırakır. Ama hiçbir şey hissetmiyorum.

Banyo kapısı açılıyor ve dikkatimi çekiyor.

"Günaydın," diyor beni gördüğünde.

Yorganı çekip biraz doğruluyorum, başımı kaşıyorum, saçlarımı düzeltmeye çalışıyorum. Oldukça vahşi bir uykucu olabilirim. Sabah ilk iş neye benzediğimi biliyorum. Ve hiç hoş değil.

Onun için güzel olmak istediğimden değil.

"Başın nasıl?" diye soruyor, havlunun kıvrımını kalçalarında ayarlıyor ve gözümü ne kadar düşük olduğuna çekiyor. Karnının V kısmına. Göbeğinden başlayıp havlunun altında kaybolan koyu renk saç çizgisine.

Yüzüm ısıyor ve konuşmak için ağzımı açıyorum ama kurduğunu fark ediyorum. Boğazımı temizliyorum. "Sorun yok." Gerçekten dişlerimi fırçalamak istiyorum.

"Eminim," diyor sırtarak ve komodini işaret ediyor. "Son kullanma tarihi geçmemiş. Ve o suyun hepsini içmek isteyeceksin."

Baktım, aspirin kabını ve büyük su şişesini gördüm. "Sen..." Duruyorum.

Bir kaşını kaldırıyor. "Ne yaptım?" Şifonyerin çekmecesini açıp bir çift külot çıkarıyor. Havluyu düşürüyor.

"En azından beni uyarabilir misin?" Bakışlarımı kaçırmam bir saniyemi alıyor ama artık çok geç. Görüyor.

Sırıttırıyor. "Senin için çok mu fazla, Küçük Kedicik?" Küçük Kedicik.

Fury'ye biraz viski ver, küçük bir kediye dönüşsün.

Kendimi onun bakışlarıyla buluşturuyorum. "Daha büyüklerini ve daha iyilerini gördüm," diye yalan söylüyorum.

"Bundan şüpheliyim." Kıkırdıyor ve dolaba doğru yürüyüp bir süre sonra bir çift pantolonun fermuarını çekerek geri dönüyor. "Ben de yalan söylediğini nasıl anlayacağımı buldum."

"Öyle mi?"

"Sesin yükseliyor."

"Siktir git."

"Planımız buydu ama sen bayıldın."

Bu da sevişmediğimizi doğruluyor, değil mi? Dikkatimi aspirine veriyorum, pantolonumun ayak bileklerimde olduğunu hatırladığımda kapağı çevirmekle meşgul oluyorum. "O zaman neden pantolonum yoktu?"

"Muhtemelen beş beden büyük oldukları içindir. Ortanda düğümlediğin kravatı çıkardım ama onun dışında sana dokunmadım."

"Oh."

Yanıma geldi, şişeyi benden aldı ve kapağı kolayca çevirerek açtı.
"Çocuk kilidi."

"Ha-ha."

"Bu arada, horluyorsun."

Tanrım, öyle mi yaptım? Ne kadar utanç verici. "Herkes horlar," diyorum konuyu saptırmak için.

Bir kez daha dolabın içinde kayboluyor ve geri döndüğünde bu sefer bir gömlek giyiyor. Gecenin o kısmını hatırlıyorum. Kasları. Yara izlerini. O dövmeleleri.

Kardeşlerimin isimlerindeki çizgiler. Noah'ın ismi hâlâ çizgisiz.

"Neden benim adım listenizde yok?"

"Sen bir kadınsın. Zar zor."

"Yirmi iki yaşımdayım ve bu cinsiyet ayrımcılığı."

"Seni Azrail listeme eklememi mi tercih edersin?"

"Azrail'in listesi mi?"

"A z r a i l . Adını derime yaz d ı r a c a k kadar talihsiz olan herkesin hayatını çalacağım."

"Bu durumda kardeşim oraya ait değil. Saldırıda parmağı yok ve bunu sen de biliyorsun."

"Öyle bir şey bilmiyorum. Bir toplantım var. Sen adada kalacaksın." Gömleğini pantolonunun içine sokuyor, sonra da kravatını boynuna doluyor.

"Başka bir ismin üstünü mü çizeceksin?"

Bana hızlıca sırttı.

"Amcam nerede? Burada mı?" diye sordum.

"Jacob? Tabii ki hayır. Sen yemeğini yedikten sonra Lenore kardeşin için tam olarak senin yediğin miktarda yemekten bir tabak hazırlayacak ve sen de bunu ona teslim edeceksin."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

"Bekle. Ne kadar yediğimi neden umursuyorsun?"

"Çünkü seni ikiye bölmek istemiyorum-"

"Ne var biliyor musunuz? Boş ver. Anladım. Noah ile görüşebilir miyim yoksa gerçekten sadece tabağını teslim edip gidecek miyim?"

"Beş dakika." Ceketini giyiyor. "Pencerelere parmaklık takmama gerek var mı?"

"Ne?" Ama sonra ona Marcus Rinaldi'yi becermektense kendimi pencereden atmayı tercih edeceğimi söylediğimi hatırlıyorum. "Bilmiyorum, Marcus Rinaldi burada mı?"

Kıkırdıyor. "Ait olmadığın yere burnunu sokma. Sıkılırsan mutfakta Lenore'a yardım edebilirsin ve içeride kalırsın."

"Peki ya kıyafetler?"

Arkasına bir elbisenin katlandığı sandalyeyi işaret ediyor. "Başka bir şey var mı?" diye soruyor ceketini giyerken. kaslar malzemeyi gererken ondan uzağa bakıyorum.

Başımı sallıyorum. Neyim var benim böyle?

Bana doğru geliyor ve ben battaniyeleri daha yukarı çekiyorum. Çenemin altındaki eliyle yüzümü yukarı doğru eğiyor. "Bu gece, bana faydalı olup olamayacağını anlayacağız."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, işe yarasan iyi olur demek."

"Yani vermediğim bir şeyi aldığın için kendini daha iyi hissedebilmen için bayılmasam iyi olur mu demek istiyorsun?" Bunu neden söylediğimi bilmiyorum çünkü içten içe bunu yapmayacağını biliyorum. Öyle bir adam olsaydı çoktan yapardı.

Homurdanıyor, gözleri gece yarısı gökyüzünü andıran bir karanlığa bürünüyor. "Dikkatli ol, Küçük Kediciik."

"Bana öyle deme."

"Neden olmasın? Uyuyor.

Yanılmışım." "Ne demek istiyorsun?"

"Sen Fury değilsin. Sen sadece zararsız küçük bir kediciksin."

Yüzümü kavrayışından çekiyorum, ama o yine kavıyor, bu sefer daha sıkı. "Bırak beni. Bana asla dokunma." Ellerimi onunkilerin etrafına Çelik bir çubuk gibi hissettiren

önkol. "Dün gece sana

dokundum mu?"

"Canımı yakıyorsun."

"Yoksa seninle ilgilenilmesi gereken zamanlarda ben mi seninle ilgilendim?" Cevap vermeyince başımın arkasını yatak başlığına bastırıyor. En azından yumuşak. "Cevap ver bana."

"Sana ihtiyacım yok-"

"Cevap ver bana. Seni incittim mi? Seni umursamadan istediğimi aldım mı?"

Ben ona bakıyorum, o da bana bakıyor.

Ama sonra başını yana eğiyor. "Yoksa emin değil misin? Hatırlayamıyor musun?"

"Senin hakkında yanıldığımı sanmıştım Cristiano. İyi biri olduğunu düşünmüştüm."

Buna gülüyor. Bana. Kulağa ne kadar naif, ne kadar saçma ve aptalca geldiğimi duyuyorum.

"Ben iyi biri değilim, Küçük Kedicik. Hiçbir yerde iyi değilim." Beni inceliyor, kavrayışını yumuşatıyor ve parmak uçlarını boynumun kıvrımında gezdiriyor. Köprücük kemiğimi gıdıklıyor ve kalbimin nabzımda ne kadar sert attığını görüp göremediğini merak ediyorum. Bakışlarının ağzıma düşmesine izin veriyor, sonra tekrar yukarı bakıyor. "Yoksa yapmadığım için hayal kırıklığına mı uğradın? Becerilmeyi mi umuyordun? İstiyor muydun?"

"Siktir git." Uzaklaşmaya çalışıyorum ama beni durdurmak için kolumu tutuyor.

"Bana nasıl baktığını görüyorum. Onu alırsam kendini daha iyi hisseder misin?"

"Bu... Kapa çeneni!"

"O zaman bunun senin seçimin olmadığını söyleyebilirsin. Kardeşlerinle de böyle oldu, değil mi? Düğün? Senin seçimin değil miydi? Kendini savunmak yerine, savaşmak yerine yapabildiğin tek şey küçük açlık grevin. Rinaldi'yi becermektense kendini pencereden atacağını söylüyorsun ama belki de bu bir yalandır."

Tırnaklarımı derisine geçiriyorum.

"Bırak beni!" "Bırakmaya hazır olduğumda bırakacağım." "Senden nefret ediyorum!"

"Bu bir yalan mı? Söyle bana."

"Bırak beni!" Tekrar kaşımak için ellerimi yüzüne doğru uzatıyorum ama bileklerimden tutup beni karnımın üzerine çeviriyor. Ağırlığını üzerime veriyor, böylece onu sırtımda hissediyorum. Benden ne kadar büyük olduğunu hissediyorum. Ne kadar güçlü olduğunu.

"Bunu bir daha sakın yapma." "Bırak beni!"

"Söyle bana. Bu bir yalan mı?"

"Dur." Altında kıvranıyorum.

"Yoksa ondan yeterince nefret etmiyor musun? Ve eğer durum buysa, ondan yeterince nefret etmiyorsan, o zaman sen benim düşmanımsın, Scarlett De La Cruz."

"Ben zayıf değilim. Yapabileceğim tek şeyi yaptım. Sen orada değildin.

Ne olduğunu bilmiyordun. Ne-" sesim kesildi. Yüzümü

Yatağa. Bundan nefret ediyorum. Tüm bunların beni hala böyle hissettirmesinden nefret ediyorum. Hâlâ üzerimde bu kadar gücü olmasından.

Geri çekiliyor ve aniden sırt üstü dönüyorum. Beni inceliyor, gözlerimi izliyor, gözlerinde bir anlık yumuşama oluyor. Ama sonra o yumuşama kayboluyor ve tekrar sertleşiyor. Üst üste dizilmiş nefret tuğlalarıyla örülmüş yüksek bir duvar.

"Bu gece benden özür dileyeceksin. İlk iş olarak. Dizlerinin üzerine çökeceksin ve beni suçladığın şey için özür dileyeceksin. Anlaşıldı mı?"

"Yoksa kardeşime ödetir misin? Onlar da öyle yaptı ve işe yaradı. Beni hizada tuttu. Senin de yapacağın şey bu, değil mi? Sen de onlar gibisin."

Eli bir anda boğazıma dolandı. İçgüdülerim devreye giriyor ve ön kolunu pençeliyorum. Yine de çok güçlü ve biraz daha sıkarsa öleceğim.

"Hayır, Küçük Kedicik. Ben onlar gibi değilim," diyor dişlerinin arasından, gözleri öfkeyle kararmış. "Ve bunu *sana* ödeteceğim."

CRISTIANO

S Beni kızdırdı. Derimin altına girdi. Odadan çıktığımda dikkatim dağılmıştı. Elimi yumruk yapıp gevşetiyorum. Yemin ederim boğazındaki nabızı hâlâ yumruğumda hissedebiliyorum. Yapmam gerek.

Dikkatli ol. Öfkemi kontrol etmeliyim. Ona henüz ihtiyacım olabilir.

Ve onu incitmek istemiyorum.

"Cristiano," diye sesleniyor Alec. Ben durup dönmeden önce ikinci kez seslenmek zorunda kaldı. Onu kapının dışında görmemiştim bile. "Her şey yolunda mı?"

"Tamam. Onunla kal. Yemeğini yedikten sonra kardeşiyle beş dakika geçirebilir. Sonra Lenore ile mutfakta olmadığı sürece o odada kalmasını istiyorum. Dışarı çıkmayacak ve sen de onun yanından ayrılmayacaksın, anladın mı?"

Bir an için kafası karışmış gibi görünüyor ve sesimin ne kadar gergin çıktığını fark ediyorum ama yüz hatlarını düzeltip başını sallıyor.

"Güzel." Arkasında çileden çıkaran tutsağımın durduğu yatak odamın kapısına bakıyorum. Sözlerinin saldırısından kurtulmak için başımı iki yana sallıyorum. Merdivenlerden iniyorum ama daha dibe varmadan kokusunu alıyorum. Yanmış şeker.

Derin bir nefes alıyorum ve annemin portresine baktığımda onu görüyorum. Bir anlık anı. Biz mutfakta. Hepimiz. Dört oğlu. Elizabeth henüz doğmamıştı. *Benim cesur küçük adamlarım*, biz küçükken bize böyle seslenirdi. Biz her zaman onun cesur küçük adamlarıydık.

Ve bir an için, bir an için, onun yumuşak sesiyle bu sözleri söylediğini duyuyorum. Yemin ederim duyuyorum.

"Cristiano?"

Gözümü kırpıyorum ve gitmiş. Sanki hiç olmamış gibi.

"İyi misin?" Lenore bana doğru koşuyor ve ben nasıl göründüğümü fark ediyorum.

Doğrudum, yüzümü fırçaladım ve anneme baktım.

Benim cesur küçük adamlarım.

Lenore, Alec'i acele etmesi için çağırıyor. Onun da güvendiği tek kişi o.

"Ben iyiyim. Her şey yolunda." Dengeleyici bir nefes alıyorum. "Hazır mı?" Hevesle soruyorum.

Kafası karışmış gibi görünüyor ama sonra yüzü sıcak bir gülümsemeye dönüşüyor. "Hayır, henüz değil. Pişmesi yarım saat daha sürecek ve soğuması gerekiyor. Yarına kadar kahvaltıda yiyemezsin. Annenizin kahvaltıda tatlı yemenize nasıl izin verdiğini hatırlıyor musunuz?"

"Evet," diyorum, hatırlamak istiyorum. Hatırladığımı söylersem belki hatırlarım diye umuyorum. "Hatırlıyorum."

Gülümsemesi biraz duraksıyor ve ben yine yalanı duyup duymadığını merak ediyorum. Hatırlayamadığımı biliyorsa, olayların kendisini değil. Ve ailemi de.

"Her şey yolunda canım. Çok acı verici, biliyorum."

Boğazımı temizledim, kendimi çelikleştirdim. "Kız." Sesim boğuk çıkıyor. "Onu besle, her öğünü yediğinden emin ol. Geç döneceğim. Sadece o yediğinde kardeşi de yer."

"Kız çok genç, oğlan ise daha da genç."

"Bunun konuyla ne alakası var?" Tersliyorum ve yüzündeki ifade duraksamama neden oluyor. Neyim var benim diye düşünerek derin bir nefes daha alıyorum. "Onlar De La Cruz Karteli'nin bir parçası. Ailemi öldürenlerin kanı. *Bizim* ailemizi." Çünkü Lenore aileye olabildiğince yakın.

"Biliyorum. Kim olduklarını biliyorum. Ama onlar çocuktu, Cristiano." "Luca ve Gianni'nin çocuk olduğu gibi. Elizabeth ve Mara gibi."

Geri adım atıyor ve bir an için yere bakıyor. "Gel kahvaltı yap."

"Charlie'yle buluşmaya geç kaldım."

"Charlie, David'den daha iyi," diyor ses tonunda bir gerginlikle.

"Ne oldu? Neden ondan hoşlanmıyorsun? İkinizin arasında ne var?"

"Amcanı sevmediğimden değil elbette. Sadece onunla geçirdiğin zamandan sonra geri döndüğünde farklı olduğun için endişeleniyorum."

"Hm." Saatimi kontrol ediyorum. "Gitmem gerekiyor." Sonra aklıma bir şey geliyor. "Benim için bir şey daha yap. Biri Elizabeth'in odasının kilidini değiştirsin."

Dışarıya koy."

Nedenini anlıyor, eminim, ama yorum yapmıyor. Sadece başını salladı. "Akşam görüşürüz, Lenore."

"Dikkatli ol, Cristiano."

Adadan her ayrılışında bu onun standart vedasıdır.

Çalışma odasından omuz kılıfımı alıyorum ve silahımı ceketimin altına sokuyorum. Ön kapıya yöneliyorum, iki adet sekiz metrelik çelik takviyeli kapı. İşimi şansa bırakmayacağım. Helikopterin pilotu, güvenlik ekibimin başı Antonio ile yakın bir görüşme halinde.

"Cristiano, helikopteri hazırlamamızı ister misin? Aşağıya seslenmedin ama sadece birkaç dakika sürer."

"Hayır, bugün tekneye bineceğim. Tek başıma."

"Bu iyi bir fikir değil. Tansiyon yüksek. İnsanlar endişeli" diyor Antonio.

"O zaman beni başka bir tekneyle takip et. Umurumda değil ama tekneyi alıyorum.

Yalnız."

Bir an için benimle tartışacağından emin olsam da kapıdan çıkıp parlak güneş ışığına doğru yürüyorum. Sonbaharın sonları olduğu için güneş parlarsa da serin bir gün. İyi oldu. Kafamı boşaltmak için tam da ihtiyacım olan şey. Bugün büyük bir gün.

CRISTIANO

B Napoli'de sürat teknesine yanaştığımda daha odaklanmıştım. David amcamın beni karşılamaya geldiğini görünce şaşırdım. İlk cipin yanında duruyor, bir eli pantolonunun cebinde, diğer eli kulağındaki telefonda. Selamlamak için sadece başını sallıyor, ifadesi ciddi.

Antonio ve bana eşlik edecek askerler, ben kendi teknemi emniyete alırken teknemin yanına yanaşıyorlar. Nasıl görüldüğümüzü merak ediyorum, ben üçümüzün önündeyim, hepimiz koyu renk takım elbiseli, koyu renk güneş gözlüklü, renkli camlarıyla bekleyen ciplere doğru ilerliyoruz.

Para, sanırım. Paraya benziyoruz.

Ve belaya.

Grigori ailesi zirvede hak ettiği yeri almak için geri döndü. Ama artık bir aile sayılmayız. İki kişilik bir gösteriyiz.

"Amca," diye selamlıyorum onu. "Seni bu sabah görmeyi beklemiyordum."

Telefonunu cebine sokuyor ve arkama bakarak elimi sıkıyor.

"Helikoptere binmelisin. Daha güvenli olur."

"Ben iyiyim. Havaya ihtiyacım vardı. Sen neden buradasın?"

Bunu düşünürken beni inceliyor. "Benim iki ismim var." Çenemin gerildiğini hissediyorum ama başımı sallıyorum.

"Bana dediğimi yaptığını söyle," diyor.

"Hangi kısmı?"

"Kız. Sisteminden çıktı mı?"

"Sistemimde hiç olmadı," diye yalan söyledim.

"Bunu sen yapmadın, değil mi? Ondan kurtulamadın."

"Birkaç gün daha yatağımı ısıtacak. Bırak onu. O seni ilgilendirmez."

"O bir tehdit. Ailesi onu geri isteyecektir."

"Ailesi öldü. Kartel onu geri isteyecek demek istiyorsun. Belki de. Belki de istemezler. Ve eğer isterlerse, bu onu kraliçe yapmak ya da öldürmek için olabilir. Eğer onu kraliçe yapmak içinse, o zaman o değerli. Ona, ailesine sadık olanlar var. Daha ilerisini düşünmeliyiz amca. Karteli hâlâ kullanabiliriz ve eğer prensesleri elimdeyse, o zaman elimde değerli bir şey var demektir."

"Ya nişanlısı?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "O artık onun nişanlısı değil."

"Ona ne dersen de. Karteldeki konumunu sağlamlaştırmak için onu kullanabilir. Ondan kurtulmak daha kolay."

"Ve eğer onu almak için adaya gelirse, hayatımın fırsatını yakalamış olurum. Ama ikimiz de onun bunu yapamayacak kadar korkak olduğunu biliyoruz."

"Adaya ayak basmayacak, Cristiano," diyerek Scarlett konusunu kapattı. En azından şimdilik.

"Ne demek istiyorsun? Onu buldun mu?"

Etrafına bakınıyor, cipi işaret ediyor. "Bin. Ofisime giderken yolda konuşuruz. Toplantına geç kalmayacaksın."

Ben yapıyorum, o da takip ediyor. Kurşun geçirmez camdan dışarı bakıyorum, arkamızdan gelen ciplere göz atıyorum. Amcam hayatını riske atmayı sevmez. Bir bakıma ona ne kadar değer verdiğini görmek komik. Yaşamak istiyor. Hayata karşı bir tutkusu var. Ya da sağlıklı bir ölüm korkusu. Spektrumun zıt uçlarında olduğumuz iki şey.

"Al." Evrak çantasından bir dosya çıkardı. Eski kafalı. Hiçbir elektronik iz bırakma. Asla. Muhtemelen onu hapisten uzak tutan şey bu.

Dosyayı açıyorum ve ilk gördüğüm şey ailemin katliamını düzenleyen adamın grenli bir fotoğrafı oluyor.

Genç Marcus Rinaldi.

Fotoğrafları karıştırıyorum, etrafındaki geniş, boş araziye bakıyorum. Kamyonetlerindeki adamlara, adımını attığı evin verandasına bakıyorum. Tanıdığım daha büyük bir ev.

"Meksika'da mı?"

Amcam başını sallıyor. "Scarlett ile nişanlı olduğu için kendisini başkanı olarak gördüğü De La Cruz Karteli arasında bir ittifak yapmak-"

"İsterse kendini İngiltere'nin kralı olarak görsün, umurumda değil. Benim için hiç fark etmez. Dediğim gibi, artık Scarlett'le nişanlı değil. Bana onunla yatmaktansa kendini öldürmeyi tercih edeceğini söyledi."

"O zaman bu onun için yeni bir haber olacak."

"Devam edin. De La Cruz'un evini tanıyorum. Ama bu ne? Bu ittifakı kiminle kuruyor?"

"Felix Pérez. Jacob'ın damadı. Tekrar sahneye çıktı ve Kartel'in içinde biraz desteği var. Henüz çok güçlü olduğunu sanmıyorum ama güçlerini birleştirirlerse, diğer ailelerle olan durumumuz göz önüne alındığında bize zarar verebilir."

"Bu durumu çözmek üzereyim." Dosyayı kapatıyorum. "Ve bize zarar vermelerine izin vermeye hiç niyetim yok. Bunlar bir drone ile mi çekildi yoksa orada adamlarımız var mı?"

"Erkek yok. Çok tehlikeli. Meksika topraklarında olduğu sürece dokunulmazdır."

"Hiç kimse dokunulmaz değildir. Asla." Önüme bakıyorum, zihnim çalışıyor. "Peki ya yaşlı adam. Onun icabına bakabilirsin. Belki de Marcus geri döndü."

"Size daha önce de söyledim, komada olan bir adamı öldürmeyeceğiz. Bu korkaklıktır."

Bir süre beni inceledi. "Meksika'da onun peşinden gidemezsin Cristiano. Seni gördükleri yerde öldürecekler."

Ona bakıyorum. Bunu ne kadar az önemseydiğimi görüyor mu? Önce Marcus'u öldürdüğüm sürece, oradan çıkıp çıkmamam umurumda değil. Ölmeden önce o orospu çocuğunun hayatına son veren kişi ben olmalıyım. Tek umursadığım bu. "İsimleriniz olduğunu söylemiştiniz."

Başını sallıyor, çantasının içinden başka bir dosya çıkarıyor, orada bir yığın daha görüyorum.

"George ve Stella Normandy."

"İtalyan isimleri değil."

"Hayır, ama o İtalyan. George Amerikalı. Yaklaşık otuz yıl önce evlendiler. Et ticaretine büyük yatırım yapmışlar. Daha iyi bir kelime bulamadığım için birkaç kulüp işletiyorlar, müşterilerin ürünü kullanmak için en yüksek doları ödediği

."

"Onlar insan, amca." Ürün. Kadınlara böyle demesi beni rahatsız ediyor. Duraklıyor, devam etmeden önce bir an sinirli görünüyor.

"Dediğim gibi, müşteriler kadınları kullanmak için çok yüksek paralar ödüyorlar. Tek bir geceden birkaç yıla kadar."

"O zaman sanırım son zamanlarda işler kötüydü." Son sevkiyatı durdurduk ve adamlarım hâlâ kızları ve kadınları ülkelerine, ailelerine geri göndermeye çalışıyor. Düşündüğünüzden daha zor. Bazıları yıllardır köle. Bazıları utançlarından evlerine dönmek istemiyor. Bazılarının da aileleri onları geri istemiyor. Kirli mallar. Sanki kaçırılıp satılmak onların seçimiymiş gibi.

"Öyle de denebilir."

"Onları nasıl öğrendin?"

"Bağlantılarım olduğunu biliyorsun."

"Ve söylemiyorsun."

"Yapamam."

"Tamam." Amcamın bir sürü tanıdığı var. Ofisinin olduğu sokağa çekiyoruz. "Başka bir şey var mı?"

Ön pencereden dışarı bakıyor. "İhtiyacınız olan şeye sahip olmalısınız ve söz konusu çift... zapt edildi."

Binasının önünde durduğumuzda başımı sallıyorum. "İyi günler amca."

"Hadi yemek yiyelim. Rinaldi hakkında konuşabiliriz. Bir plan yaparız." "Başka bir gece."

"Yakında."

"Yakında."

Kapıyı açtı ve bir bacağını dışarı çıkardı ama durdu, yüzünde garip bir gülümsemeyle bana döndü. "Dağınıklık bırak Cristiano."

Onu inceliyorum. İşin kanlı tarafına bulaşmak istemediği için, tahmin ettiğimden daha ürkütücü biri.

"Her zaman öyledir, amca."

CRISTIANO

Charlie ve Dante şehrin biraz dışındaki bir restoranın önünde durmuş konuşmaktadırlar.

İkisi de koyu renk takım elbiselerini kusursuz bir şekilde giymişler ve tüm niyet ve amaçları için meşru işadamları gibi görünüyorlar. Dante şimdi 26 yaşında. Geriye kalan tek kardeşim. Aramızdaki bağ güçlü ama o da baş belası olabiliyor. Charlie amcam David'le aynı yaşta olmasına rağmen daha genç görünüyor.

Arazide beş cip park halinde ve birkaç asker araçlarının yanında dolaşıyor.

Dışarı çıkıyorum, kelepçelerimi düzeltiyorum, üzerimdeki gözlerin farkındayım. "Herkes burada," diyor Charlie.

"Kaç asker var?"

"Yaklaşık iki düzine. İçeride ateş gücü yok."

Başımı salladım ve kardeşime döndüm. "İyi bir gece geçirdin mi?" Ada dışında geçirdiği gecelerden hoşlanmıyorum ama anlıyorum.

"Tamam. Ya sen?"

Homurdanıyorum.

Sırıttıyor. "Sorun ne kardeşim, bana hiç almadığını söyleme." Dilini şaklatıyor.

"Siktir git."

Bir kolunu omuzlarıma koyuyor ve yakınımı eğiliyor. "Sana De La Cruz'un kızına benzeyen bir kız bulabilirim, eğer senin için uygunsa-"

"Siktir git dedim." Kolunu üzerimden ittim.

"Sevişmek biraz rahatlamana yardımcı olabilir."

Homurdanıyorum.

"Hey." Dante önümde durmak için hareket ediyor. Ceketimin yakasını düzeltiyor, sonra ellerini omuzlarıma koyuyor. "İyi misin?"

İyi miyim? Hayır. İyi değilim. En son ne zaman iyi olduğumu hatırlamıyorum. Ama başımı salladım. "Bu işi halletmeliyiz."

"Bunu yalnız yapmıyorsun, biliyorsun. Ben tam yanında olacağım. Birlikte geri alacağız. Bizi yok etmeye çalışan orospu çocuklarını *birlikte* yok edeceğiz."

Onu inceliyorum, gülümsüyorum, saçını karıştırıyorum. "Moral konuşması için teşekkürler ama her şey yolunda. Hadi gidelim."

Gülümsüyör. Her konuda aynı fikirde olmasak bile onun benim arkamı kolladığını ve benim de onun arkasını kolladığımı biliyorum.

Binaya giriyoruz. Dışarısı ne kadar aydınlık olsa da içerisi karanlık. Koyu renkli duvarları ve perdeleri, renkli camları ve her tarafa yayılmış zarafetiyle bir kahvaltılık kulübü değil, bir akşam yemeği kulübü.

"Beyler," diyorum, envanter çıkarıyorum.

Dante de aynısını yapar ve odanın diğer ucunda durmak üzere hareket eder.

İtalya'daki beş ailenin her birinden tek bir temsilci masada oturuyor. Onları on yıldır görmemiştim. Kendime bu yüzden onları tanıyamadığımı söylüyorum. Kayıp hafızam yüzünden değil.

"Cristiano," diyor Matteo Gribaldi, elimi sıkmak için ayağa kalkarken. Onun Matteo olduğunu biliyorum çünkü fotoğrafları, geçmişleri inceledim.

"Matteo."

"Sizi görmek çok güzel. En kötüsüne inandığınızı sanmıştık."

Gülümsüyorum ama bu sadece dudaklarımın gerilmesinden ibaret.

Hiçbir şey hissetmiyorum.

O yerine oturuyor ve diğerlerinin her biri sırayla beni selamlıyor. Bu adamlar benim gittiğim on yıl boyunca Rinaldi ile çalışmışlar. Kendilerine yasak olan tek şeye katıldılar ve bu sayede zenginleştiler. Hepsi açgözlü. Ama beni rahatsız eden açgözlülükleri değil. Beni rahatsız eden ikiyüzlülükleri ve zayıflıkları. Çünkü ancak ben Rinaldi'ye saldırdıktan sonra fikirleri değişti.

Masanın başındaki yerimi aldım ve odanın etrafında duran askerlere dikkat ettim.

"Buradasınız çünkü yıllar önce, babalarınız komuta ederken, babamın koyduğu kuralları kabul ettiniz. Anlaşmayacağımız tek faaliyet. Rinaldi ailesinin işi bitti. De La Cruz Karteli'nin icabına bakıldı. Ve şimdi geri döndüğüme göre

Bu masa." Durakladım. "Benim babam sizin babalarınızı zengin etti. Büyükbabam büyükbabalarınızı zengin etti. Ve bunu insan eti ticareti yapmadan başardık."

"Cristiano, Marcus ailesini içten dışa yiyen bir kanserdi. Bizi birleştirecek ailen olmadan, bölündük. Kabul etmememiz gereken şeyleri kabul ettik. Ama hepimiz baban kadar onurlu değiliz," diyor adamlardan biri. Kimin söylediği önemli değil. Hayatlarını kurtarmak için birbirlerini papağan gibi tekrarlarlar.

"Onur babamı öldürdü," diyorum bakışlarımı odanın içinde gezdirerek. "Ailemin intikamını alacağım. Katliamda parmağınız olmadığı için buradasınız. Buradasın çünkü ilk anlaşılmaya geri dönebileceğimize inanıyorum. Buna inanmakta haklı mıyım?"

"Cristiano," diye başlıyor temsilcilerden biri, ailemin en çok geçmişi paylaştığı yaşlı bir adam. Lorenzo Ricci.

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Babamı da öldürdüler, çünkü yollarına çıktı." Dramatik bir şekilde ayağa kalkıyor. "Ricci ailesi seninle."

"Rinaldi hâlâ hayatta. Hem baba hem de oğul," diyor diğerlerinden biri. "Onları güçsüz hale getirdim."

"Kartel Marcus'la çalışmayı seçerse-"

"Çalışmayacaklar."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Eminim." Scarlett ya da Noah'dan bahsetmedim. Ne kadar az bilirlerse o kadar iyi.

Kaşları yukarı kalkıyor.

"Bizimle misin?" diye sordum. Başka bir şey umurumda bile değil. Başını salladı.

"Ölümden dirildin Cristiano," diyor bir diğeri. "Senin ve kardeşinin yanındayım."

Tüm gözler son ikisinin üzerinde. Odaya bakarlar ve birlikte başlarını sallarlar.

Ayağa kalktım, ceketimi ilikledim. "Bir kez daha aynı hizaya geldiğimizi gördüğüme sevindim.

Beyler." Ben kapıya yönelirken onlar oturmaya devam ediyor, Dante de yanımda. Dışarı çıktığımızda Dante, "Bize anında saldıracaklar," diyor.

"Biliyorum. Onlara güvenmiyorum ama ben çoktan örnek oldum. Bana itaat edecekler çünkü ben onlardan daha güçlüyüm." Rinaldi'den mi yoksa

diğer aileler gibi. Zayıflık gördükleri anda saldıracaklardır. Hiç şüphem yok. En ateşli yeminleri edenler bile.

Kısa bir süre önce babamın anneme yazdığı bir mektup buldum. Mektubun kendisi otuz yıllık olmalıydı. Bir fotoğraf albümünün sayfaları arasına sıkıştırılmıştı. Mektupta annesinin anlattığı, ailesinin meleklerin soyundan geldiğine dair hikayelerle nasıl büyüdüğünü anlatıyordu. Ona çocukken bile daha iyisini bildiğini, ama kendisinin ve kardeşinin iyi türden melekler olduklarına inanması gerektiğini bildiğini söylemişti.

Mektubunda ailesinin ve özellikle de kendisinin bu yeraltı suç dünyasının geri kalanına göz kulak olmak için burada olduğunu söylemişti. Kontrol altında tutmaya çalışmak için. Yaptığımız kötülükleri dizginlemek için.

Annem bir mafya ailesinden gelmiyordu ve bana öyle geliyor ki annemi rahatlatmaya, onu kazanmaya çalışıyordu. Aynı mektupta, onu görür görmez aşık olduğunu da söylemişti. O zamanlar amcamın sekreterlerinden biri olarak çalışıyordu. İtalyan bile değildi. Ricci'nin en büyük kızıyla evlenmesi gerektiğini ve bunun yerine annemle kaçmasının aileler arasında nasıl bir kargaşaya yol açtığını biliyorum.

Charlie bana bunun ailemize neye mal olduğunu anlattı, ama babam aşıktı. Ve hepsi bu kadardı.

Bu bir peri masalı.

Ve giriştiğim görev cehennemi bir hikaye.

O mektupta atlanan şey, Grigori meleklerinin izledikleri insanlardan nasıl nefret ettikleriydi. Tıpkı benim o masadaki adamların her birinden nefret ettiğim gibi. Tıpkı kendimden nefret ettiğim gibi.

SCARLETT

I Mutfakta oturmuş eski bir İtalyan yemek kitabını karıştırırken elim dalgın dalgın Cerberus'u okşarken doğrayıcının sesini duyuyorum. Saate baktım. Saat dokuzu biraz geçiyordu.

Karşımda oturmuş alışveriş listesi yapan Lenore kalkıyor ve espresso tenceresini ocağa koyuyor.

"Kahve isteyecek," dedi bana.

Alec pencereden dışarı bakıyor. Bugün benim gölgem oldu ve eğer Lenore ona taze sebze toplamak için seraya gidebileceğimi söylemeseydi, eminim bütün gün içeride kilitli kalacaktım.

En azından Noah'ı görebildim. Bana Alec'in dün gece pastanın tamamını getirdiğini söyledi.

Acaba odama çıksam mı? Yani, onun odasına. Gerçekten ondan özür dilemem için diz çöktürür mü? Ve eğer öyleyse, bunu Lenore'un önünde yapmamı ister mi? Bunu düşünürken bile yüzümün yandığını hissediyorum.

Ama bir özrü hak ediyor. Bunu biliyorum. Söylediklerim, onu suçladığım şeyler doğru değildi, özellikle de bildiklerimden sonra. Kardeşlerimin annesinin başına gelmesine izin verdiği şey.

"Ben yukarı çıkıyorum," diyorum Lenore'a. Tam ayağa kalkıyordum ki mutfak kapısı açılıyor ve Cristiano içeri giriyor. Şaşırdım çünkü sanırım ön kapıyı kullanmasını bekliyordum. Bu çok evcil görünüyor.

Ona bakmak için bir an ayırdım. Elimde değil. Saçları rüzgârdan dağılmış, burnunun ucu soğuktan kızarmış ve viski kokusu onunla birlikte esen rüzgârın üzerine sinmiş.

Gözleri bana dikiliyor ve Cerberus ona doğru koşarken bile orada kalıyor.

"Ceketin nerede?" Lenore kapıyı kapatmaya giderken ona sorar. Gün boyunca güneşin altında hava güzeldi ama o zamandan beri hava epey soğudu.

Cristiano bakışlarını masanın üzerindeki yemek kitabına çeviriyor. Ayakta durmama rağmen hâlâ bir sayfayı açık tutuyorum. Lenore'un yaptığı krem karamelin tarifinin olduğu sayfa. Tadına baktım ve harikaydı.

Sonunda Lenore'a dönerek bana tekrar nefes almam için alan açtı. "Sorun yok. Ben iyiyim."

Bunun sıvışmak için iyi bir an olduğuna karar veriyorum ve kapıya doğru bir adım atıyorum. "Scarlett." Adımı söyleme şekli bir emirden başka bir şey değil. Duruyorum ama geri dönmüyorum.

"Otur."

Lenore boğazını temizliyor ve arkamda hışırtıyla dolaştığını duyuyorum. "Otur dedim," diye tekrarlıyor Cristiano ben hareket etmeyince. "Ona bir tabak getir."

Kime talimat verdiğinden emin olmadan arkamı döndüğümde Lenore'un iki espresso fincanı, iki tabak ve son olarak da cezveyi getirmeden önce Krem Karamel'i masanın ortasına koyduğunu gördüm.

"Bundan sonrasını ben hallederim," diyor Cristiano ve Lenore başını sallayıp önlüğünü çözüyor.

"Alec, sen de kovuldun."

Birlikte mutfaktan çıkıyorlar ve bizi loş odada yalnız bırakıyorlar. Cristiano Cerberus'u sevmek için birkaç dakika ayırıyor ve tüm dikkatini ona veriyor. Bunu yaparken onu görmek çok tuhaf. Yüz ifadesi ne kadar sıcak ve rahat.

İşini bitirdiğinde Cerberus'a mutfağın karşı köşesindeki yatağına gitmesini söylüyor. Sonra tüm dikkatini bana veriyor, gözleri hançer gibi keskin bir şekilde üzerimde.

Boğazımı temizliyorum ve bakışlarımı hafifçe kaçırıyorum, kalbimin ne kadar sert attığının farkındayım.

"Elbise iyi oturdu

mu?" Başımı

salladım,

dudağımı ısırdım.

"Söyleyecek bir şeyin var mı?"

Bitir şu işi. Belki diz çökme kısmını unuttur. "Söylediğim şeyi söylememeliydim."

"Hangisiydi?"

"Seni benden faydalanmakla suçlamamalıydım."

"Vermediğin bir şeyi almaktan," kelimeleri yavaşça söylüyorum. Bütün gün zihnimde tekrar edip durdular.

"Özür dilerim, ben-"

"İşte. Burada söyle." Yanındaki zemini işaret ediyor.

Derin bir nefes alıyorum, sonra veriyorum ve tekrar alıyorum. Bunu yapamayacağım. Yapamayacağım işte. Belki de cezalandıracağı kişinin Nuh değil de ben olduğumu bildiğim için yapamıyorum.

"Sen ciddi misin?" Ona

sordum. "Kafama sıkılmış bir kurşun gibi."

"Bu hiç hoş değil, sence de öyle değil mi?"

"Senden ne beklediğimi söylemiştim. Bu gerçeği kabullenmek için bütün bir günün vardı."

"Diz çökmemi istiyorsun. Kendimi aşağıladığımı görmek istiyorsun."

"Aşağılamak büyük bir kelime ama evet, diz çökmeni istiyorum. Hatanızı anladığınızı bilmek istiyorum. Hakaretini."

Gözyaşlarının eşiğindeyim, bunu hissediyorum ve bunların kızgın gözyaşları mı yoksa üzgün gözyaşları mı ya da mahvoldum ve bu adamın önünde diz çökmek zorunda kalacağım gözyaşları mı olduğunu bilemiyorum, ama sadece birkaç göz kırpma uzağımdalar.

Sandalyeyi yüksek sesle geriye itiyorum ve güç almak için masanın kenarına tutunarak ayağa kalkıyorum.

"Sana üzgün olduğumu söyledim ve bunda ciddiylim. Bunu söylememeliydim. Ama diz çökmeyeceğim, Cristiano. Ne ceza verirsen ver kabul edeceğim ama diz çökmeyeceğim. Marcus'la birlikte kendime yemin ettim. Kardeşlerimle. Ve senin için diz çökmeyeceğim. Kendi özgür irademle değil."

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, göğsümden fırlayacağına yemin edebilirim. Sandalyesini geriye itip ayağa kalktığımda, mantığım bana bunun ne kadar büyük bir hata olacağını söylese de içgüdülerim bana kaçmamı söylüyor.

Koşmak için dönüyorum ama daha kapıya varmadan peşime düşüyor. Çok hızlı. Çok hızlı. Ve benden çok daha güçlü. Beni döndürüyor, göğsümün ortasındaki büyük eliyle beni duvara doğru itiyor.

Onu itiyorum ama o bileklerimi tutup arkamdan sürüklüyor. Bir eliyle bileklerimi kavırıyor ve diğer elini saçlarıma dolayarak yumruk yapıyor ve başımı acıyla geriye itiyor.

"Kendi özgür iradenle diz çökmeyecek misin? Ama benim istediğim de bu, Küçük Kedicik," diyor, kelimeler öfkeli ve tehditkâr ve hassasiyetle söylenmiş. Kontrollü. Beni hapsederek yaklaşıyor.

Tehlikeli. Bu adam tehlikeli.

"Canımı yakıyorsun. Gerçekten canımı yakıyorsun."

"Sence bu acıtıyor mu? Buna ne dersin?" Saçımdaki yumruğu sıkıyor. Ağlıyorum.

"Size acıdan bahsedeyim. Ailesinin gözleri önünde diz çökmeye zorlanmasını izlemek zorunda bırakılan bir kadına ne olduğunu anlatayım." Bunu söylerken beni yere yatırıyor, dizlerim soğuk ve pürüzlü fayanslara çarparken benimle birlikte çömeliyor.

"Lütfen."

"Kocas gözlerinin önünde aşağılandığında acı çeker. İlk çocuğu bağlandığında, hareketsiz bırakıldığında ve kafasının arkasına bir kurşun sıkılarak infaz edildiğinde. Kanı yüzüne sıçradığında ve çocuklarının dehşet dolu çığlıkları başladığında acı çeker. Acı, annemi izlemek zorunda bırakıldığımızda-"

Sesi kesiliyor ve gözlerini kaçırmak, zorlukla yutkunmak zorunda kalıyor. Dikkatini tekrar bana verdiğinde, saçımdaki yumruk daha da sertleşiyor.

"Acı, annenin soyulması ve *vermediği şeyin* gözlerinin önünde lanet nişanlın tarafından *elinden alınmasıdır*," parmağını göğsümün ortasına sıkıştırıyor ama en azından bileklerimi serbest bırakıyor. "Kardeşlerin iki çocuğun kafasının arkasına silah dayayıp onları arkalarını döndüklerinde izlemeye zorlarken. Onları annelerine yapılan tarifsiz saldırıya tanıklık etmeye zorlamak için. Bu lanet bir alçalma, Scarlett. Bu gerçek bir alçalma. Sakın o kelimeyi kullanmaya cüret etme. Buna hakkın yok. Aşağılanmanın ne demek olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Şimdi hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, kendim için değil, beni incittiği için değil, onun için, onun için ve hepsi için. Ailem için ve Noah için de.

"Özür dilerim," diye hüngür hüngür ağlıyorum. "Olanlar için çok üzgünüm-"

"Bu *öylece* olmadı," diye tükürür. "Anlamıyor musunuz? Bunu onlar yaptı. Onlar *yaptı*. Kardeşlerin. Nişanlın." Sonra başını sallıyor, aniden saçımı tutmayı bırakıyor ve geriye doğru adım atıyor, böylece ellerimin üzerine düşüyorum.

Arkasını dönüp lavaboya doğru yürüyor.

Musluğu açıp yüzünü yıkarken yerdeki yerimden izliyorum, kendini kurulamak için kullandığı havluya bir küfür mırıldanıyorum.

Cerberus köşeden sızlanıyor.

"Özür dilerim," diyorum tekrar. "Bana dokunmadığını bildiğim halde sana o şeyleri söylediğim için özür dilerim. Kardeşlerim ailene böyle zarar verdikleri için üzgünüm. Bunu sana yapan benim ailem olduğu için çok üzgünüm. Özür dilerim.

Üzgünüm..." Topuklarıma yaslanıp düşünüyorum, hüngür hüngür ağlıyorum çünkü üzgünüm. Her şey için üzgünüm.

Yüzümü ovuyorum, beni izlediğini görmek için başımı kaldırıyorum.

"Bana zarar vermek istersen anlarım. Olanlar için beni cezalandır. Anlıyorum. Ve eğer kardeşimin gitmesine izin verirsen-"

"Yine kardeşine döndük. Kardeşin için her şeyi yaparsın." Bir elini saçlarında gezdiriyor. "Sorun şu ki ailem gitti. Hiçbir şey onları geri getirmeyecek. Ne seni ne de onu incitmek ya da derime kazınmış her lanet ismi silmek. Hiçbir şey."

"Ne istediğinizi bilmiyorum. Ne yapmam gerektiğini anlamıyorum." Gözlerimi siliyorum ama yaşlar akmaya devam ediyor.

Hızla üzerime geliyor, geri çekilmeye çalışıyorum ama duvara çarpıyorum. Kollarımdan tutup beni ayağa kaldırıyor. Göğsüne doğru ittiğimde bileklerimi tutuyor, başımın üzerine kaldırıyor ve orada sabitliyor.

İşte o zaman yakasındaki kırmızıyı, boynundaki kurumuş kanı fark ediyorum.

İşte o zaman dışarıda ne yaptığını anladım.

Gözlerine tekrar baktığımda, onları ağzımda buluyorum.

"Bu gece başka bir ismin üstünü çizeceksin, değil mi?" Sesim kısık bir şekilde soruyorum.

Bakışları benimkine kayıyor, sonra tekrar ağzıma iniyor. Dudaklarımı yalıyorum. Bana cevap vermek yerine "Yanmış şeker," diyor.

"Ne?" Kalın kirpikler gözlerinin üzerine gölge düşürerek onları

Be

n. "Gözlerin. Bana onu hatırlatıyorlar."

Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemeden ona bakıyorum.

hatta düşünemiyor. Hiçbir anlam ifade etmiyor. Boştaki eliyle yanağıma dokunuyor, parmaklarını hafifçe, yumuşakça elmacık kemiğime, çene çizgime, boğazıma ve aşağıya doğru fırçalıyor. Bir eliyle göğsümü kapatıyor.

Nefesim kesildi.

Eli göğsümü tartarken yutkunuyor.

"Benden korkuyor musun?" diye daha sessiz ama daha nazik bir şekilde soruyor. Ona bakıyorum.

"Noah için değil, kendin için. Benden korkuyor musun?"

"Evet."

Yakına eğilir, derin nefes alır. "Güzel. Çünkü öyle olmalısın," diyor, dudakları yanağıma, ağzımın kenarına değerken.

"Çünkü sana ne yapmak istediğimi bilmiyorsun." Elini karnımın üzerinden aşağıya doğru kaydırıyor.

"Cristiano," diyorum, eli güneye doğru ilerlerken adını bir nefes gibi duyuyorum.

"Biliyor musun?" diye tekrar soruyor ve seksimi elbisenin üzerinden kavradığında parmak uçlarımda yükseliyorum. Parmak ucunda olduğumun farkında bile değildim. "İçimde bir boşluk var. Bir açlık," diye başlıyor ve ben inliyorum, ellerim yumruk olmuş, bileklerim ellerinden birine takılmış. Gözleri artık neredeyse siyah görünüyor. "Ve istiyorum. Tanrım. Nasıl da istiyorum." Aniden, beklenmedik bir şekilde beni serbest bırakmadan önce her iki eli de bir an için sıkılıyor.

Geri adım atıyor.

O kadar ani oldu ki tökezleyerek ilerledim.

Kara gözleri, hasarı ve güçlkle kontrol ettiği canavarlığıyla bana bakıyor. "Otur, Scarlett," diye hırlıyor.

Sandalyemin arkasına uzanıp kendimi sandalyeye bırakırken gözlerimi ondan ayırmıyorum ve az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Ne olduğunu.

Viskiyi o alır. Her yerde şişe bulundurmalı. İki su bardağıyla birlikte masaya taşıyor. Sanırım viski için fazla sade. Babam bunu asla yapmazdı. Onun için viski bir seremoniydi.

Sormadan her bardağa iki parmak dolduruyor, birini bana doğru itiyor, sonra kendi bardağının içindekileri yutup yeniden dolduruyor. Benimkine dokunmadım. Sonra kaşığı alıp masanın ortasında güzelce duran Krem Karamel'e uzanıyor, koyu altın rengi karamel muhallebinin kenarlarından aşağı damlıyor.

Bir parça kesip tabağına koymuyor. Tüm bu olanlardan sonra burada oturup tatlı yememiz delilik. Hiç mantıklı değil. Ama kaşığı daldırıp muhallebiyi dilimliyor. Karamel kaşıktan masaya damlarken kaşığı ağzına götürüyor ve gözlerini kapatıyor. Onu izliyorum. Sanki diline Kutsal Komünyon'u yerleştirmiş gibi yemesini izliyorum. Sanki kutsalmış gibi.

Gözlerini tekrar açtığında bana bakıyor ama ben onu okuyamıyorum. Bir lokma daha yiyor, sonra bir tane daha. Tıka basa yiyor, karamel damlaları çenesini süslüyor.

"Ye," diyor o homurdanan ses tonuyla.

Kaşığı kaldırıyorum ve titreyen bir elle en küçük kaşığı alıyorum. Boğazım tılandı. Yutamayacağım ama denemeyecek kadar da korkuyorum.

"Annem bunu yapardı ve kahvaltıda yememize izin verirdi" diyor. Yemin ederim buraya biri gelse bunun çok normal bir durum olduğunu düşünürdü. Benim bildiğim gibi aklını kaçırmadığını düşünürdü.

Çenesindeki karameli siliyor, bardağına biraz daha viski dolduruyor ve su gibi içiyor. Koltuğunda arkasına yaslanarak bardağı yüksek sesle yere bırakır.

"Ye," diye bağıyor.

Küçük bir ısırık daha alıyorum ama başını sallayıp doğruluyor. Kaşığıyla bir kaşık dolusu alıyor ve ağzıma götürüyor.

"Ye onu."

Açıyorum çünkü başka ne yapacağımı bilmiyorum. Daha o lokmayı bitirmeden, boğulacakmışım gibi hissedene kadar bana bir tane daha, bir tane daha yediriyor. Sonunda durduğunda elimin tersiyle yapış yapış dudaklarımı siliyorum. Son lokmayı da zorla mideye indirirken onu ayakta izliyorum.

Aramıza mesafe koymak için ben de ayağa kalkıyorum.

Beni tekrar duvara yaslıyor ve iri bir elini karnımda gezdiriyor. Ne düşündüğünü ya da ne yaptığını sormak için ağzımı açamadan beni öpüyor. Yapışkan karamel dudaklarıyla beni öpüyor.

Gözlerimiz önce açık ama sonra onunki kapanıyor. Geri çekildiğinde, çok tatlı tatlıdan ilk ısırığını yediğinde olduğu gibi bakıyor. Sanki bu kutsal bir şeymiş gibi.

Gözlerini açıyor, beni tekrar öpüyor, sırayla üst ve alt dudağımı ağzına alıyor. Ağzı sıcak, tadı viski şoku ile şekerli. Onu karnımda hissediyorum, sertliğini hissediyorum. Eli yukarı kayıyor ve boğazımı kapatıyor. Yine de acıtmıyor. Sıkıyor.

Öpücük derinleşiyor, şehvetli ve erotik, ve şimdi onun dilinin tadını alıyorum. Ve içimde bir şey bunu istiyor. Onu istiyor. Ne olduğunu ya da neden olduğunu bilmiyorum. Az önce bana gösterdiği parçaya benzeyen bir parçam var. Derinden hasar görmüş. Kırılmış. O kadar kırık ki asla düzeltilemez. Asla bütün olamayacak.

Ve o geri çekildiğinde kalbim çırpınıyor, bir ritmi kaçırıyor. Kendimi ona doğru eğilirken buluyorum, onu kaybettiğimi hissediyorum.

Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz. Evin ne kadar sessiz olduğunu duyuyorum. Tamamen sessiz. Dışarıdaki deniz bile, duvarlar o kadar kalın ki burada, duyamıyorsun.

Gözleri boğazımdaki eline takılıyor. Boğazımı okşuyor ve ben de boğazımı koparmayı düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Acaba boynumu koparırsa bu daha mı kolay olur diye düşünüyorum. Bunu anında yapabileceğinden eminim.

Ama sonra alnını benimkine yaklaştırıyor ve nefes alış verişinin benimki kadar kısa ve kesik kesik olduğunu fark ediyorum. Anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor, sonra doğruluyor, elini tekrar karnıma doğru çekiyor.

Ben de ona bakıyorum, ne kadar büyük olduğunu görüyorum. Karnımın tamamını nasıl kapladığını. "O kısmı biliyor muydun?" diye soruyor, sesi kısık. "Ne yaptığını biliyor muydun? anneme?"

Cevap vermek istemiyorum. "Yaptın mı?"

Yutkunuyorum. "Sonrasında kardeşlerimi duydum. Bunu yapacağını bildiklerini sanmıyorum ama... onu durdurmadılar."

Bana baktı. "Bitirdiğinde ona ne dediğini biliyor musun? Boğazını kesmeden hemen önce? Söylediler mi?" diye soruyor, gözleri o kadar ciddi ki onu böyle görmek neredeyse üzücü.

Yutkunuyorum, başımı hayır anlamında sallıyorum. Keşke bilseydim. Keşke ona söyleyebilseydim.

"Onun ne dediğini bilmem gerek, Scarlett. Rinaldi'nin ne dediğini." "Ne fark eder ki?"

Bir adım geri çekilir, gözlerini yine siper eder. "Bilmem gerek." Derin bir nefes alarak elini saçlarında gezdiriyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Yatağına git Scarlett," diyor sessizce, sanki bütün enerjisi tükenmiş gibi. Sanki hiçbir şeyi kalmamış gibi.

"Sen nasıl hayatta kaldın? Kardeşin nasıl kurtuldu? Hepinizi öldürdüklerini sandılar." Bunu kutladılar. Bu kısmı ona söylemeyeceğim.

"Dante ada dışındaydı. Son dakika plan değişikliği. Ben mi? Beni asker sandılar. Benim yerime en iyi arkadaşımı idam ettiler. Ama ben odadaydım. Kurşun yaralarından kan kaybediyordum. Dante beni ertesi sabah buldu. Amcam ve Charlie bizi sakladı."

Başımı salladım.

"şimdi yatağa git."

"Peki ya sen?"

Gözleri uzakta, en azından bir an için odaklanmamış. "Seninle yatmamı mı istiyorsun?"

Midemin bulandığını hissediyorum ama başımı sallıyorum çünkü tek doğru cevap bu.

"Ben de öyle düşünmüştüm. şimdi yukarı çık o zaman. Benimkinin karşısındaki kapının kilidi dışarıda, bu gece orada uyuyacaksın."

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. "Neden beni kardeşimle birlikte bir hücreye koymadınız?"

"Yapmalıyım. Akıllı olsaydım yapardım."

Mutfak kapısına doğru ilerliyor, kapıyı açıyor. Ama orada durduğumda bana dönüyor, o kadar yaklaşıyor ki göğsünü göğsümde hissediyorum ve sırtım duvara yapışıyor. Bir kolunu benimle kapı arasındaki duvara koyuyor. O kadar yakın ki nefesini üzerimde hissedebiliyorum, sıcaklığını üzerimde hissedebiliyorum.

"Gitmen gerek. Hemen. Eğer kalırsan, seni öpmekten fazlasını yaparım." Yutkunuyorum.

"Karar vermek için tam üç saniyeniz var."

Başını sallayarak kapıyı işaret ediyor ve ben beklemiyorum. Kolunun altından sıyrılıp üst kata koşuyorum.

CRISTIANO

I Bırak gitsin. Bırak gitsin. Bunu yapmak için kendimi nasıl kontrol ettiğimi bilmiyorum.

O gece, kendi yatağında uyumak için bile kendime güvenmiyordum. Hayır.

Onunla benimkinin karşısındaki odada.

Scarlett'le ilgili bir şey var. Söylediğim doğru. İçimde bir boşluk var. Doldurmam gereken bir açlık. Onunla doldurmak istiyorum.

Sabahları ofisimdeki banyoda duş alıyorum. Mastürbasyon yapıyorum ama bu beni rahatlatmıyor. Onu istiyorum. Ona ihtiyacım var.

Sikeyim.

Lenore kapıyı çalıp ofisimin kapısını açtığı anda masamın arkasına oturmuş, elimi saçları arasında gezdirerek neyim olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Hiç uyudun mu?" diye soruyor bana, tepsiyi yere bırakıp bir demlik espresso, bir fincan ve dokunmayacağım bir tabak yemek hazırlarken. Masamın üzerine serpiştirilmiş fotoğraflara göz atıyor, eşyaları onların etrafına yerleştirmeye dikkat ediyor. Hiçbiri hakkında yorum yapmıyor.

"Bu gece uyuyacağım."

"Dante şimdi geldi. Duş alıyor ve birazdan aşağıda olacak."

Başımı sallıyorum. Dante'nin kendi başının çaresine bakabileceğini unutmamalıyım. Evde olmakta zorlanıyor. Benden daha zor. Bunu biliyorum. Anlıyorum.

"Scarlett daha inmedi mi?"

Başını sallar. "Git getir onu. Onu buraya getir."

"Ona karşı daha az sert olabilirsin. Kızı korkutuyorsun."

Masadan başımı kaldırdım. "Belki de bu iyi bir şeydir."

"Cristiano-"

"Bana kızı getir, Lenore."

Söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi görünüyor ama dudaklarını büzüyor, başını sallıyor ve gidiyor.

Scarlett dün gece bana onu neden hücreye koymadığımı sordu, ben de nedenini bilmiyorum. Onunla ilgili ne olduğunu bilmiyorum. Dün gece ne olduğundan emin değilim. İşler nasıl bu kadar raydan çıktı. Belki de ailelerle buluşmaktı. Onları tekrar o şekilde görmek. Belki de cinayetten sonraydı. O çift. Doğru gelmedi. Belki de yaşlı oldukları için. Bilmiyorum. Tek bildiğim doğru gelmediği.

Alt çekmecedeki defteri çıkarıyorum. Göğsümde dövmesi olmayanların kaydını burada tutuyorum. İsimlerini yazıyorum, yanlarına tarihlerini yazıyorum.

Kapatmadan önce sayfaları karıştırıyorum ve bazılarını yüksek sesle okuyorum. Bu benim için bir ritüel. Her isim eklediğimde, dün geceki çift gibi hissedenleri listeden okuyorum. Bir çeşit hatırlama. Bunu hak ettiklerinden değil. Ne kadar küçük olursa olsun ailemin katledilmesinde payları var.

Amcama talimatı yıllar önce vermiştim. Roller ne olursa olsun, cinayetleriyle en ufak bir ilgisi olan herkesi istiyordum. Beni memnun etti. İyi iş çıkarıyor. Kapsamlı bir çalışma.

Ama belki de doğru hissettirmeyenler bir hatadır. O yanılmaz değil.

Kapı çalındı ve Scarlett'i bekleyerek defteri kapattım.

Lenore elinde ikinci bir kahve fincanı ve daha fazla yiyecek taşıyan başka bir tepsiyle içeri girdi. "Scarlett birkaç dakika içinde aşağıda olacak. Sanırım o da sizinle birlikte yiyecek."

"Onu kahvaltıya davet etmiyordum."

"Kızın yemeğe ihtiyacı var ve eğer senin evindeyse, ev sahibi sensin."

"O tam olarak bir misafir değil. Götür şunları."

Lenore durdu, bana baktı, gözleri kısıldı, çenesi kuruldu. Ve bir an gözümün önüne geldi. Bu o bakış. Herhangi birimize kızdığında kullandığı bakış. Yüz hatlarımı düzelterek Scarlett'in fincanını ve tabağını almasını tekrar söylemeden önce gülümsemem onu en azından bir an için şaşırtmış olmalı.

"Beni dinle, genç adam. Scarlett senin misafirin. O kadar. Onu besleyeceksin. Ve ona saygılı davranacaksın."

Homurdanıyorum.

"Eğer baban burada olsaydı-"

"O burada değil!" Aniden bağırdım ve anında pişman oldum. "Siktir." Bakışlarımı b a ş k a yöne kaydırıp ona dönüyorum. "Özür dilerim."

"S o r u n değil. Onları ne kadar özlediğini biliyorum ama Scarlett için endişeleniyorum Cristiano."

"Neden?"

"Oraya gittiğimde pencereyi sonuna kadar açmıştı."

İki gece önceki konuşmamızı hatırlayınca kalp atışlarım iki katına çıkıyor. "Ne yapıyordu?"

"Bilmiyorum. Sadece deniz havası aldığını söyledi ama emin değilim. Ona dikkat et. Ona da zarar verdiler, unutma. Ailesini de öldürdüler ve Tanrı bilir ona ya da kardeşine başka neler yaptılar."

Kendimi masamın arkasında tutmak için her şeyimi harcıyorum.

"Çok sık müdahale etmiyorum ama bunun söylenmesi gerekiyordu," diye ekliyor.

"Tamam. Söyledin işte. Eşyaları bırakabilirsin. Yemeğini yediğinden emin olacağım. Onunla işim bittiğinde, Alec onu kardeşini görmeye götürsün. Jacob De La Cruz bir saat içinde burada olacak. Onu burada görmesini istemiyorum."

Bana soru sormadan başını sallıyor ve Lenore'un gerçekten ne kadarını bildiğini bir kez daha merak ediyorum.

SCARLETT

Ive Alec'i merdivenlerin dibinde beklerken bulur.

"Bu taraftan," diyor.

Henüz keşfetmediğim bir koridordan geçerek son kapıya kadar onu takip ediyorum. Alec kapıyı çalıyor ve Cristiano'nun emriyle açıyor. Kenara çekiliyor ve içeri girdiğimde Cristiano'yu yeni duş almış, uyumamış gibi görünse de dün giydiğinden farklı bir takım elbise giymiş halde buluyorum. Diğer adam da orada, kanepede oturuyor. Bir fincan kahveyi yudumlamaktadır. Köşedeki yatakta yatan Cerberus bana doğru koşuyor. Sabah uykusunu böldüğüm hissine kapılıyorum.

Eğilip onu okşadım.

Cristiano ayağa kalkıp bana bakıyor, sonra Alec'i kovuyor. Elini temiz traşlı yüzünde gezdiriyor, sanki bu ona yabancıymış gibi. Belki de saat beş yönündeki gölgenin kalıcı olduğunu düşündüğüm içindir. Aslında görünüşüyle ilgili bu kadar çok ayrıntıyı dosyaladığımı fark etmemiştim ve bunu yapmış olmam beni biraz rahatsız ediyor.

Dün gece olanları hatırladıkça yanaklarım yanıyor.

Bundan daha fazlasını yakmak.

Dün gece kendime dokundum. Bunun için kendimden nefret ettim, onu düşündüğüm için, elini üzerimde hissettiğim için. O hissi hatırladığım için. Onu, ağzını, gözlerimi, ellerimi düşündüğüm için.

Gözlerimi kırpıştırarak anıyı uzaklaştırıyorum ve çömeldiğimde boynuma sokulan Cerberus'u sevmeye odaklanıyorum.

"Cerberus," diyor Cristiano ve yatağını işaret ediyor.

"Benim için fark etmez."

"Evet." Parmaklarını şıklatıyor ve köpek itaatkâr bir şekilde yerine dönüyor. "Tam bir bekçi köpeği," diyorum, şakalaşmamıza geri dönmeye çalışarak.

Dün gece olanlar aklımın bir köşesinde yokmuş gibi davranmaya çalışıyorum. Onun aklında mı?

Çalışma odasını incelemek için doğruluyorum. Kanepenin kenarındaki battaniye ve yastığı gördüğümde, geceyi orada mı geçirdiğini merak ediyorum. Bir duvarı boydan boya kaplayan, kırık dökük güzel bir Chesterfield.

"Aslında çoğu insanı sevmez."

"Bunu nereden çıkardığını merak ediyorum." Gülümsüyorum, Cerberus'a bakıyorum ve ona göz kırpıyorum. Kuyruğunu sallıyor ve Cristiano'nun çevremde başını salladığını görüyorum. Bu bana küçük bir tatmin duygusu veriyor.

Kanepedeki adam boğazını temizliyor ve bir an için Cristiano burada olduğunu bile unutmuş gibi görünüyor.

"Dante, bu Scarlett. Scarlett, kardeşim Dante."

Dante bana başıyla selam veriyor ama gülümsemiyor, ben de gülümsemiyorum. O benden hoşlanmıyor, ben de ondan hoşlanmıyorum, yani sanırım aramız iyi. Omzundaki kılıfta bir silahı olması ve benim hiçbir şeyim olmaması dışında.

Odanın etrafına bakıyorum. Çalışma odasının kendisi de güzel, evin geri kalanı gibi zengin bir şekilde yapılmış, antika mobilyalar, kitaplarla dolu bir duvar ve güneşi filtrelemek için koyu renk perdeler var. Viski ve Cristiano'nun dolabındaki tıraş losyonunun kokusu havada asılı kalıyor ve her nefes alışımında içime çekmeme neden oluyor.

Bu küçük gerçek beni rahatsız ediyor ve aklım dün geceye, öpüşmemize gittiğinde ellerimi yumruk yapıp gözlerimi sıkarak anıyı uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Bugün Napoli'ye gidip sana kıyafet alacağız."

Gözlerimi açıyorum, kendime, dün giydiğim elbiseye bakıyorum. Hala kimin olduğunu bilmiyorum.

"Burada ne kadar kalacağım?"

"Öngörülebilir bir gelecek için burada olacaksın. Otur." Masasının önündeki sandalyelerden birine oturdum.

Bir defteri kaldırırken onu izliyorum ve bir köşede ters çevirdiği fotoğraf yığınına fark ediyorum.

"Noah'ı o hücrede daha ne kadar tutacaksınız?"

"Kararsızım." İkimiz için de kahve doldurdu. "Kahveni nasıl alırsın?"

"Siyah."

Yemek tabaklarından birini bana doğru itiyor ama ben dokunmuyorum. Onun yerine kahvemi yudumluyorum.

"Kimin odasında uyudum?"

"Elizabeth'in."

"Kız kardeşin mi?"

"Cinayetler sırasında sadece beş yaşındaydı. En iyi arkadaşı yatıya kalıyordu. Mara. Lenore'un torunu. Ortadan kayboldu. Sırta kadem bastı. Cesedi yok ve ona dair hiçbir iz bulamadık. Kardeşlerin hiç küçük bir kızıdan bahsetti mi?"

Başımı sallıyorum ama ne düşündüğünü biliyorum. Ben de aynı şeyi düşünüyorum. Et ticareti. Şimdi on beş yaşında olmalı. Ve gerçek sürünenler onlardan daha da genç.

"Muhtemelen ölmüştür," diyor ama buna inanmadığını biliyorum.

Gönülsüzce başımı sallıyorum ve başımı kaldırdığımda gözleri benimkilere dikiliyor. "Pencerelere parmaklık takmama gerek var mı, Scarlett?"

"Ne?"

"Lenore pencereyi sonuna kadar açtığını söyledi." "Endişeniz çok dokunaklı."

"Öyle mi?"

"Kendimi öldürmeyeceğim."

"Eğer yaparsan, kardeşini de aynı pencereden aşağı atarım. Anlaştık mı?"

"Bunu yaparsın, değil mi?"

"Kardeşleriniz öldüğüne göre kartelin başında kim olacak?"

Konuyu hızlıca değiştirdim. "Bilmiyorum," diye başladım. Şimdiye kadar işlerin yürütülmesiyle ilgili hiçbir şey yapmadım ve hiçbir zaman da yapmak istemedim. "Diego ve Angel ailemizi öldürdüğünde yarısı gitti. Diğer yarısı da Angel ve Diego öldüğü için muhtemelen en yüksek teklifi verene gitmiştir. Paralı askerlerden başka bir şey değiller."

"Aile yeniden bir araya geliyor gibi görünüyor." "Ne?"

Fotoğraf yığınına çevirip bana uzattı.

Kahvemi bırakıp onları alıyorum, göz gezdiriyorum. Bir an için deja vu gibi geliyor. Eski evimiz, ormanla korunan dönümlerce arazi üzerinde büyük ama rahat bir mülk. Onu on yıldır görmemiştim. Darbeden beri İtalya'dayım.

Beyaz badanalı duvara dokunuyorum, üzerinde bir zamanlar parlak kırmızı gelinciklerin olduğu karşılama paspasını görüyorum. Onlar annemin en sevdiği çiçektir. Onun en sevdiği renk.

Kırmızı. Bir keresinde babamın bana Poppy ismini vermesine izin vermediğini söylemişti. Bunun çok batılı bir isim olduğunu düşünmüş - annem yarı Amerikalıymış ve hayatının çoğunu Amerika'da yaşamış. Babamla memlekete dönerken tanışmışlar. Ama Scarlett'e izin vermiş, ben de böylece bu ismi almışım.

Paspas artık çiğneniyor. Değiştirilmesi gerekiyor. Sundurma da harap görünüyor, bir zamanlar parlak sarı olan boyası ahşap korkuluktan soyulmuş, yer tahtalarının arasından yabancı otlar büyüyor.

Ama Cristiano bana bunları bu yüzden vermedi.

Sayfaları çevirirken yüzlerini görüyorum. Genç olanları tanımıyorum ama yaşlı olanları tanıyorum. Babam için çalışan amcalar ve diğerleri. Diego ve Angel devraldığında ayrılanlar.

"Bunları nasıl aldınız?" "Drone.

Onları tanıdın mı?" "Bazılarını."

"Devam et."

Yapıyorum, kalp atışlarım hızlanıyor çünkü işlerin daha da kötüye gideceğinden eminim. Ve öyle de oldu. Hızlıca.

Dağların tepesindeki küçük kulübeyi gördüğümde kalbim sıkışıyor. Burası babamın en önemli toplantılarını yaptığı yerd. Tam bir mahremiyet. Orada başka neler yaptığını bilmek istemiyorum, ama onunla başınız gerçekten derde girdiğinde oraya gittiğinizi biliyorum. Bazıları asla geri dönmedi. Dönerler de kötü durumdaydı.

Ama şimdi kuzenlerimden biri olduğunu görüyorum, yani kuzenimin kocası. Ailemin öldürülmesinden beri görmediğim biri. Ona Féfé derdim, bir takma ad çünkü küçükken onun adı olan Felix'i söyleyemezdim. Noah da söyleyemiyordu ve Felix nefret etmesine rağmen ona Féfé'yi öğrettiğimi hatırlıyorum. Jacob amcamın kızıyla evlendi.

Ve onun yanında Marcus Rinaldi duruyor. Felix'i fark etmemin tek nedeni bu. Tamamen dikkat çekici bir adam.

Cristiano'ya bakıyorum. "Bunlar ne zaman çekildi?" "Sadece birkaç gün önce."

"Anlamıyorum. Marcus Meksika'da mı?"

"Nerede o kulübe?"

"Tam olarak emin değilim. De La Cruz arazisinde olduğu kesin. Babamın gizli toplantılar yaptığı yer." Gerisini söylemiyorum.

"Ve bu da Felix Pérez. Jacob'ın damadı."

Onaylamak için başımı salladım.

"Kardeşlerinle aynı hizada mıydı?"

"Bilmiyorum. Onu hiç görmedim ama emin olamıyorum. Ama bu adamlar," diyorum birkaçını göstererek. "Cinayetlerden sonra çekip gittiler. Kardeşlerime güvenmediler. Neler oluyor, Cristiano?"

"İyi bir şey olmadığına eminim." Saatini kontrol eder, ayağa kalkar. "Noah'ı görmek ister misin?"

"Gerçekten mi?" Umutlu bir şekilde soruyorum.

Başını salladı.

"Evet, lütfen."

"Alec seni indirecek."

"Yukarı gelebilir mi? Belki biraz dışarıda yürüyebiliriz?" "Şimdi olmaz."

"Sadece siz söylediğiniz sürece, söz veriyorum-"

"Şimdi olmaz dedim. Bunu daha sonra tartışırız. Bir fikrim var." "Ne fikri?"

"Daha sonra. Eğer onu görmek istiyorsan, işte sana fırsat." Fırsatı kaçırmak istemediğim için ayağa kalktım.

Gözleri üzerimde geziniyor. "Bu annemin elbisesi. Ya da Lenore bana öyle söyledi. Ben hatırlamıyorum." Son kısmı gözlerime bakmadan söyledi.

Aşağı bakıyorum, elbisenin eteğini düzeltiyorum.

"Oh." "Senin üzerinde görürsem hatırlarım diye düşündüm."

Dante ayağa kalkarak, "Gitmeden önce onu aşağı indireceğim," dedi. Onun orada olduğunu neredeyse unutmuştum.

"Nereye gidiyorsun?" Cristiano ona sorar.

"Bu gece için bir şeyler almam lazım."

"Gelsen iyi olur."

"Yapacağım." Dante bana dönüyor, Cristiano'yla konuşurkenki rahat gülümsemesi kayboluyor. "Gidelim," diyor ve kapıyı açıyor.

Noah'ı görmek istediğim için gidiyorum.

Çalışma odasının kapısı kapandığında Dante kolumu tutuyor. Sert değil ama buna gerek de yok. Beni durduruyor, ona dönmemi sağlıyor.

"Onu tutabildiğini mi sanıyorsun?" "Ne?"

"Sen onun için bir oyuncaksın. Hepsi bu. Sakın aklına bir şey gelmesin." Kolumu çekiştiriyorum ama bırakmıyor.

"Senden hoşlanmıyorum. Ve sana güvenmiyorum," diyor sanki bilmiyormuşum gibi.

"Hisler karşılıklı."

Bir anlık kızgınlık gözlerini kararttı. "Gözüm üzerinde, Scarlett De La Cruz. Ve kardeşimi korumak için ne gerekiyorsa yapacağım, o yüzden adımlarına dikkat et."

Ben daha cevap veremeden, bizi hücrelere götürecek koridora doğru götürmeye başladı. Ama oraya varmadan hemen önce tanıdık bir ses duyuyorum.

Tüylerimi diken diken eden bir şey.

İkimiz de durduk ve döndük. Bu benim amcam. Burada, Cristiano'nun evinde. Dönüp bize bakıyor, önce elini yumruk yapar gibi koluma sıkıştıran Dante'ye, sonra da bana. Bir askerle konuşuyor.

Beni gördüğünde belli ki hazırlıksız yakalandı ama hemen toparlandı. Gözleri tıpkı askerinki gibi üzerimde geziniyor, ikincisi duygusuz. Kalbim göğsümde o kadar sert atıyor ki duyduğum tek şey öfke. Damarlarımdan kan pompalanıyor. Kulaklarıma çarpıyor.

"Dante," diyor amcam selam verirken. Gülümsüyor.

Yüz ifadesi karanlık olan Dante'ye bakıyorum. Hatta katilce. Sanırım ortak bir noktamız var.

Ona doğru bir adım atıyorum ama Dante'nin eli sıkılıyor. "Gidelim," diyor.

Banyoda bulduğum ve kalçama sardığım metal tırnak törpüsüne dokunuyorum. Bir bıçak daha iyi olurdu ama bu keskin ve sağlam. İşimi görür.

Ama Dante çekiştiriyor, eli morarıyor.

Amcamın yanındaki adam boğazını temizliyor. "Cristiano bekletilmekten hoşlanmaz."

Amcam bana tek taraflı bir sırtış attıktan sonra gözden kayboluyor. Gidişini izliyorum, gözlerimin kısıldığını hissediyorum.

Dante beni kardeşime götürürken arkamdan başka bir ses duyuyorum. Arkama bakıyorum ve ilk sabah Cristiano'nun odasına kafasını uzatan adamı tanıyorum. Dante beni çekiştirirken beni görmüyor ama amcamın onu selamlamak için durduğunu duyuyorum ve başımı sallıyorum.

Cristiano amcamla buluşacak. Lanet amcamla. Bu bana bu karmaşada nerede durduğumu, Cristiano'yla nerede durduğumu göstermiyorsa, hiçbir şey göstermez. Aptal beynimin dün geceki gibi anlardan ne çıkarmak istediğinin önemi yok.

Cristiano ve amcam aynı hizada. Bu da Cristiano'yu benim tam zıt köşeme koyuyor. O kadar da inanılmaz değil, değil mi? Bunun tek inanılmaz yanı, onun benim köşemde olacağını düşünmüş olmam.

CRISTIANO

MDante Scarlett'i aldıktan birkaç saat sonra, amcam ve Jacob çalışma odasına girdiler. Ellerimi ceplerime sokarak ayağa kalktım.

Cerberus'un alçak hırıltısı köşedeki yerinden geliyor. I Jacob tazıya bakarken yorum yapmaz.

"O köpeği neden besliyorsun anlamıyorum," diyor amcam. "Onu seviyorum," diyorum. "Jacob." Selamlamak için başımı sallıyorum.

"Seni gördüğüme sevindim Cristiano," diyor Jacob.

Amcam oturuyor ve ayak bileğini karşı dizinin üzerine geçiriyor. En uçtaki Chesterfield'ı seçiyor, Cerberus'tan uzakta, başını geriye yatırıyor ama alçak hırıltısını sürdürüyor, gözleri amcamda.

Jacob'a gülümsüyorum. Gülümsemeye çalışıyorum. Ondan hoşlanmıyorum. Ona güvenmiyorum. Bana olan sadakatini kanıtlamak için kendi yeğenlerini öldürdükten sonra bile. Çok sık taraf değiştiriyor. Scarlett'in bahsettiği paralı askerlerden biri.

"Otur," dedim ona, Scarlett'in oturduğu sandalyenin yanındaki sandalyeyi işaret ederek. Oturdu. "Yeğenimin evinizde serbestçe dolaştığını görüyorum."

Amcam bir ses çıkarıyor ama ben ona dönmüyorum. "Scarlett seni ilgilendirmez."

"Şuna dikkat et evlat."

"Ben senin oğlun değilim. Bana bir daha asla öyle deme." "Sadece söylüyorum-"

"Bana bir daha asla öyle deme," diyorum yavaşça, anladığından emin olmak isteyerek.

Ellerini kaldırdı, avuç içleri bana dönüktü. "Tamam, tamam. Zarar verme niyetim yok." David'e dönüp gülüyor, sanırım amcamın da onunla birlikte gülmesini bekliyor ama gülmüyor. Onun yerine Jacob'a bakıyor, gözleri donuk. Etkilenmemiş.

Dikkatini tekrar bana verdiğinde ben de sessiz bir şekilde bekliyorum. Boğazını temizliyor. "Damadınız Rinaldi'yle görüştü," diyorum ona, cevabını inceleyerek.

Jacob, Rinaldi'ye karşı benim yanımdaydı. De La Cruz kardeşlere karşı benim yanımda yer aldı. Onları infaz etmek için tetiği o çekti. Bu önemli bir ayrıntı. Kartelin ölüm listesinde bir numara olmasını bekliyorum. O onlar için bir hain.

Ya da sandığımdan daha zeki.

Bu hayatta kesin olarak bildiğim tek şey, dünyanın geri kalanı yerle bir olmuşken Jacob De La Cruz gibi hamamböceklerinin deliklerinden sağ salim çıkmayı nasıl başardıkları. O bir hayatta kalan. Ve bir fırsatçı.

"Ve o toplantıdan bazı haberlerim var." "Ne kadar uygun değil mi?"

"Damadım ve ben birbirimize bağlıyız. Her zaman öyleydik. Şu anda De La Cruz Karteli'ndeki en güçlü adam benim ve sadece kızlarım olduğu için sırada o var."

"Şimdi öyle misin? Kardeşini ve karısını yeğenlerinle birlikte öldürüp sonra da aynı yeğenleri idam ederek mi?"

Boğazını temizliyor.

"İtalyan aileleri bu şekilde çalışmıyor," diyorum. "Bunu bana açıkla."

"Rinaldi'nin ailenize yaptıklarını hiçbir zaman onaylamadım ve insan kaçakçılığını hiçbir zaman desteklemedim. Rinaldi, Diego ve Angel'i kandırdı. Onlar gerçekten de kas gücüydü. Pek beyinleri yoktu." Başını işaret ediyor. "Kolayca manipüle ediliyorlardı. Ama Scarlett'i kartelle mafyanın evlilik yoluyla birleşmesi için Rinaldi'ye önerdiklerinde beni dışarıda bırakacaklardı. Bunu sen de biliyorsun. Benim için ne planladıklarını biliyorsun. Artık onlar için yararlı değildim. Sadece paradan pay alıyordum." Bir an durup beni inceliyor. Ben sadece düz bir şekilde bakıyorum. "Ailenin geri kalanıyla iletişimi açık tutan Felix'le irtibat halindeydim. Hepsi Diego ve Angel'in aradan çekilmesinden sonra kartelin yeni bir lider altında yeniden toplanacağı konusunda hemfikir. Ne de olsa Avrupa bizim için kârlı bir rota. Ve senin ve amcanın bize garanti edebileceği bağlantılar ve korumalarla, ben senin tarafındayım. Ben sana sadığım Cristiano. Felix de öyle."

"O zaman Rinaldi ile buluşarak ne yapıyordu?"

Bir an şaşırması gibi görünüyor ama hemen toparlanıyor. "Rinaldi sözleşmesini yeniden müzakere etmeye çalışıyordu. Scarlett'in bizi ona bağlayan tutkal olacağını unutmayın."

Bunu biliyordum. Scarlett ve Rinaldi arasındaki evliliğin neden gerçekleşmesi gerektiğini biliyordum. Ama bunu bu pislikten duymak, onun hayatı hakkında sanki kendi hayatıymış gibi konuşmasını duymak kanımı kaynatıyor.

"Ama artık onun mülkiyetinde değil. Sen sahipsin," diye ekliyor.

Scarlett bir piyon. Onlar için hep öyle oldu. Benim için de öyle olmalı.

"Meğer haklıymışsın Cristiano," diye bitiriyor ve ben onu dinlemediğimi fark ediyorum. Zaten çok fazla konuşuyor.

"Hangi konuda?"

"Onu hayatta tutuyorum," diyor amcam, şimdi ayağa kalkmış, bize katılıyor ve başını kaldırıp onu odanın diğer ucuna kadar izleyen Cerberus'a bakmamaya özen gösteriyor.

"Kartel onu ve Noah'ı geri istiyor. Çocuğun henüz ölmediğini varsayarsak," diyor Jacob.

Öyle ya da böyle bunu teyit edemem. "Peki neden onları geri istiyorlar, söyler misiniz?"

"Onlar kan."

"Yani aile önemli mi? Kafam karıştı."

Jacob homurdanarak viski şişesine doğru bakar. "Kardeşim de aynı markayı içerdi, biliyor musun?"

Scarlett'in ona her zaman nasıl baktığını hatırlayarak ona bir göz attım. "Öyle mi?" Ona babasını hatırlatıp hatırlatmadığını merak ediyorum ve Lenore'un bu sabah söylediklerini düşünüyorum. Ama bu ayrıntıyı Jacob'la tartışmak istemiyorum. Elindeki bilgiyi istiyorum. Bana parça parça verdiği bilgileri.

"Rinaldi ile kartel arasındaki toplantı Rinaldi'nin umduğu gibi gitmedi. Bir sonraki yetkili ile buluşacağını düşündü. Diego ve Angel'in bıraktığı yerden devam edecekti. Ama ne olduğunu biliyorlar. Kardeşleri öldürenin sen olduğunu biliyorlar."

"Tetiği senin çektiğini biliyorlar mı?" İçinde bulunduğu durumu ve benim gücümü anladığından emin olmak isteyerek soruyorum.

İfadesinin gerginleşmesinden, öyle olmadıklarını anlıyorum.

"Okyanusun dibindeki kokain sevkiyatı ve ele geçirilen insan kargosu nedeniyle Rinaldi'nin kartele borçlu olduğu paradan bahsetmiyorum bile."

hiç durmadan devam ediyor. "Önemli olan tek şey damadımın şu anda Meksika'da yetkili olması ve benim de burada yetkili olmam."

Kaşlarımın başımın üzerinde yükseldiğini hissediyorum. "Yetkili sen misin?"

"Demek istediğim, benim aracılığım ile bir yolunuz var. Kartel, Rinaldi'nin kazanan taraf için uzak bir ihtimal olduğunu biliyor. Onlara sert vuracaksınız. Onlara çok borcu var çünkü burada oldu. Teslimattan sonra. Ayrıca Scarlett'i kaybettiğini de biliyorlar."

"Ve ona sahip olduğunu," diye ekliyor amcam ama ben hesabımı yaptım. Birkaç yıl önce yapmıştım.

"Onu karın yap ve Kartel'in sadakatini kazan. Birlikte, Kartel'in neredeyse kardeşimin sahip olduğu sayıya ulaşmasıyla, Rinaldi'yi ayağının altında ezebilir ve İtalya'daki en güçlü adam olma konumunu yeniden kazanabilirsin. Tüm Avrupa'da."

"Peki senin çıkarın ne?" Jacob'a sordum.

"Ben mi? Yeğenimin evlendiğini göreceğim. Geleceği güvence altında."

"Daha iki gün önce onu idam edecektin Jacob. Oradaydım, hatırladın mı?"

Gözlerine dokunmayan bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Burada dürüst olacağım. Kendimi Meksika'ya geri dönerken görmüyorum. Diego ve Angel'ın kardeşimi devirme planlarına katıldığım için beni hâlâ suçlayanlar olduğunu biliyorum. Rinaldi'ye göre ben hiç hoş karşılanmadım. Diego ve Angel vardı. Neden üçüncü bir adama para ödesin ki? Karteldeki yerini sağlamlaştırmandaki rolüm karşılığında rahatça emekli olmak için ihtiyacım olan şeyi almak istiyorum. Dünyadan kaybol ki her fırsatta arkamı kollamak zorunda kalmayayım."

"Çıkmak mı istiyorsun?" Bu beni neden şaşırttı? Başını salladı. "Ben senin gibi genç değilim, Cristiano." "Hm." Buna inandığımdan emin değilim.

"Peki ya sen amca?" diye soruyorum amcama dönerek. "Kız hakkında fikrini değiştirdin mi?"

"Uygun, değil mi? İtalyan değil tabii ki ama idare etmeniz gerekecek." Çenemin sıkıştığını hissediyorum ama duygularımı kendime saklıyorum. "Nasıl olsa sadece ismen olacak. Onunla evlenirsin, kartelle yaptığın ilk sözleşmeye geri dönersin. Et ticareti konusunda senin kurallarını kabul edecekler. Eminim birkaç örnek daha vermek gerekecek ama kabul edecekler, öyle değil mi Jacob?"

Jacob başını sallar. "Elimde et ticaretinin sona ermesine karşı çıkacak adamların bir listesi var. Bildiğiniz gibi çok kârlı bir iş." Cebinden bir zarf çıkarıp masamın üzerine bırakıyor.

Ayağa kalkıyorum, böylece Jacob hâlâ oturan tek kişi oluyor. Yavaşça ayağa kalkıyor. "O zaman yeğenime iyi haberi vereyim mi?" Sıkmam için elini uzattı.

"Antonio sizi anakaraya geri götürecektir," diyorum ona ve masamın altındaki bir düğmeye basıyorum. Birkaç dakika içinde bir asker kapıyı açtı.

"Oh, tamam o zaman.

Teşekkürler." Başımı

salladım.

Jacob beceriksizce elini cebine sokuyor, amcama veda ediyor ve gidiyor.

"O bok çuvalını satın mı aldın?" Amcama sordum.

"Ben olsam ona bu kadar güvenmezdim, hayır, ama gerçekler gerçektir. Scarlett'le evlenirsen kartelle olan anlaşmanı mühürlemiş olursun. Bu da Rinaldi'yi açıkta bırakır."

"Galaya ne zaman gelmem bekleniyor?" Konuyu değiştirerek soruyorum. "Sekizde. Kızı da getir. Onu kolunda görsünler," diye duraksıyor. "Nasıl?"

Dün gece nasıl geçti bu arada?"

Yaşlı çifti kastediyor. "Her zaman olduğu gibi."

"Bitti mi?"

"Hiç yapılmadı mı?"

Gülümsüyor. "Kartele odaklanalım. Sonra Rinaldi'yi vuracağız." Saatini kontrol eder. "Geri dönmem gerek. Toplantı bir saat içinde." Kapıya doğru yürür ama durur. "Bir şey daha var."

"Evet."

"Lenore'un Dante'yle Mara hakkında konuştuğunu duydum." "Ah."

"Onu arayan biri olduğunu fark etmemiştim."

"O Lenore'un torunu. Bu konuyu kapatmak istemesi anlaşılabilir bir şey."

"Mara için umut beslemeyi bırakmalısın. Bu çaba kaybı ve Kaynaklar. O öldü, Cristiano. Ve daha iyi durumda." "Ölü olması asla daha iyi değildir."

"Bu işe bir son vermezsen kendini delirteceksin."

Saatimi kontrol ettim. "Akşam görüşürüz amca."

SCARLETT

TYukarı çıktığımda ilk gördüğüm şey duvak oldu. Katlanmış ve dün gece uyuduğum tek kişilik yatağın ayak ucuna konmuş.

Elime aldığımda deterjan kokusu alıyorum ve dantelin ne kadar beyaz görüldüğünü görüyorum. Düğün gününden önce yıkama fırsatım olmamıştı. Lekeler de gitmiş. Kan yok. Sanki hiç olmamış gibi.

Sevindim.

Kucağımda tutarak yatağın kenarına oturuyorum ve etrafa bakıyorum. Burası Elizabeth Grigori'nin odası. Cristiano'nun küçük kız kardeşi. Öldürüldüğünde beş yaşındaydı. Şimdi on beş yaşında olmalı. Noah ile aynı yaşta. Ve onun küçük arkadaşı, adı neydi? Mara. Ortadan kayboldu. Birini alsalar bile düşmanlarının kızını değil de Mara'yı almaları garip.

Ve bunca zaman sonra, Cristiano hala onu arıyor mu merak ediyorum. Bunu düşünmek beni biraz üzüyor.

Ama sonra kapı açıldı ve ben ayağa fırladım. Kapı çalınmadı ama şaşırmadım.

Cristiano kapının girişinde duruyor ve kapının tamamını kaplıyor. Odaya bakıyor ve daha önce buraya girip girmediğini ya da buradan kaçıp kaçmadığını merak ediyorum. Eğer burası çok fazla anı getiriyorsa, çünkü hala hem prensesleri hem de oyuncak arabaları seven beş yaşındaki küçük bir kız için dekore edilmiş.

Bakışlarını benimkilere çeviriyor, sonra sarıldığım örtüye düşüyor.

"Lenore temizledi," diyor ve yine insanların arasında olmaya alışık olmadığı hissine kapılıyorum. İnsanlarla konuşmak zorunda kalmaya. Garip olduğundan değil. Garip olması için umurunda olması gerekir. O sadece kaba.

"İyi iş çıkarmış. Yeni gibi oldu."

Başını sallıyor. Cristiano çok az konuşan bir adam.

"Çık dışarı. Seninle burada konuşamam. Zaten bir şeyler almam gerekiyor."

Beni neden oraya koyduğunu merak ederek dediğini yapıyorum. Koridoru geçip yatak odasına gidiyorum, peçeyi de yanımda götürüyorum çünkü başka türlü ne yapacağımı bilmiyorum.

"Amcamın burada ne işi vardı?"

"Yok bir şey," diyor Cristiano ve dolabın içinde kayboluyor.

"Hiçbir şey değil. Şimdi ortağın mı? Kartelle bağlantın mı? Gösteriyi damadı mı yönetiyor? Çünkü Felix Pérez de en az Jacob kadar yalancı ve fırsatçı." Acı bir kahkaha attım. "Gösteriyi Féf  Pérez yönetiyor."

"Féf ?"

"K        en Felix diyemezdim ve bu lakap aklımda kaldı. Noah da ona   yle diyor. Ayrıca ondan hoşlanmıyorum ve bu onu kızdırıyor, o y      en..." Omuz silkiyorum.

Elinde bir giysi   antasıyla dolaptan   ıktı. Ne oldu  unu soramadan, gitmeye hazır olup olmadı  ımı sordu.

"Alı  veri   mi?"

Başını sallıyor.

"Neden?"

"Bu elbiseyi her g  n giymek istiyor musun?" "Hayır, ama-"

"Ayrıca, sana bir elbise almamız gerekiyor." "Elbise mi? Neden?"

"Bu gece bir galaya gidiyoruz." Yatak odasının kapısını a  tı.

"Neye?"

"Bu bir   ocuk hayır kurumu. Bir miktar ba  ı  ta bulundum ve gala umarım daha fazlasını toplar."

"Bir   ocuk hayır kurumuna mı ba  ı   yaptınız?"

"O kadar   a  ırmı   g  r  nme.   o  u bizim tarafımızda olması gereken bir politikacının cebini doldurdu."

"Ah, a  ı."

"Herkesin bir a  ısı vardır. Senin bile, K       Kedicik. Hadi gidelim." Dı  arı   ıkıyorum. "Benim bir a  ım yok."

"Hayır mı?" Merdivenlerde yanıma d      yor.

"Hayır."

"Kardeşini hücrelerinden çıkarmaya ne dersin? Senin amacın bu değil mi?" "Bu bir amaç değil. Açık, gizli bir sebeptir."

"Ve bana iyi davranıyorsun çünkü?"

Tam itiraz etmek için ağzımı açacaktım ki adamlarından biri bizi ön kapıda karşıladı. "Helikopter mi, bot mu efendim?" diye soruyor.

"Tekne. Bizimkini takip edeceksin.

Alec'i getirin." "Efendim, biz-"

"Alec'i getir."

"Emredersiniz,
efendim."

Cristiano ceketini askıdan alıyor ve ceketimin olmadığını fark ediyor. Kendininkini omuzlarıma koyuyor.

"Ben iyiyim," diyorum, omuz silkmeye çalışarak. Onun gibi kokuyor. Ve omuzlarımda güzel bir his uyandırıyor. Güvenli.

"Suyun üstünde soğuk olur." Tekrar taktı ve dışarı çıktık. "Senin ihtiyacın yok mu?"

"Mağazaya gittiğimizde senin için bir tane alırsın, sonra benimkini geri alabilirim. Ve sen onunla aptalca bir şey yapmadan önce, o benim en sevdiğim paltolarımdan biri."

"Anladım. Yani, denize atmamalı mıyım?" İki sürat teknesinin yanaştığı yere doğru yürürken soruyorum.

"Sen yaparsan, ben de onu alman için seni içeri atarım." "Ha-ha."

"Yılın bu zamanı su soğuk olur." Gözlerimi deviriyorum.

Binmeme yardım etmek için elini uzattı.

Uzakta bir yelkenli de görüyorum. Bunlardan daha büyük. Eve, adaya dönüp bakıyorum. "Mafya işleri iyi gidiyor mu? En çok kârı ne sağlıyor? Uyuşturucu kaçakçılığı mı, insan kaçakçılığı mı?"

"Kıçını tekneye sok, Scarlett."

Elini tutuyorum çünkü su biraz dalgalı olduğu için bunu yapmak zorundayım. "Güvenli olduğuna emin misin?"

"Yüzebilir misin?"

"Sen ciddi misin? Eğer bu şey-"

"Sakin ol. Seninle taşak geçiyorum." Tekneyi rıhtıma bağlayan halatları çözdükten sonra tekneye adım atıyor. "Ve bil diye söylüyorum, ben et ticareti yapmıyorum. Ailem hiç yapmadı."

"Oh." Onu inceliyorum. "Gerçekten mi? Bu ne, bir kod gibi bir şey mi? Sadece uyuşturucu, bu arada o da insanlara zarar veriyor."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun ve sana çeneni kapatmanı tavsiye ediyorum."

"Merak ediyorum. Açıkla bana."

Bana doğru yürüyor ve ben bir adım geri çekiliyorum. "Ağzını açıp şüphelerini doğrulamaktansa, çeneni kapalı tutup aptal olduğunu düşünmelerine izin vermek daha iyidir sözünü hiç duydun mu?"

"Siktir git." Uzaklaşmak için döndüm. Beni kolumdan yakalıyor ve döndürüyor, ben de ona dönüyorum. "Defol."

"Dikkatli ol, Küçük Kedicik."

"Bana öyle demeyi kes."

"O zaman o bebek pençelerini kaldır." "Siktir git."

"Dikkatli ol yoksa sana çok ihtiyacın olan bir şey vereceğim."

"Sikilmeye ihtiyacım yok, özellikle de senden, teşekkürler."

"Aklımdan geçenin bu olmasını dileyeceksin." "Bu da ne demek oluyor?"

Yakına eğiliyor. "Beni tekrar it. Sadece bir kez daha ve sana göstereceğim."

Gözlerimi dikip bakıyorum ve ağzım, tuhaf ve tamamen karakter dışı bir şekilde, zihnimin talimatını yerine getirip susuyor.

Bana kendine özgü homurtularından birini çıkarıyor, beni bırakıyor ve cebinden anahtarları çıkarıyor.

"Yani bizi takip mi edecekler?" Yan teknedeki gizli servise benzeyen üç adamı işaret ederek soruyorum.

Cristiano başını sallar ve motoru çalıştırır. "Oturmak isteyeceksin."

"Ben iyiyim," diye başlıyorum ve tekneyi bilerek salladığını biliyorum çünkü anında kıcımin üstüne yere düştüğümde vahşi bir kedi gibi sırtıyor.

"Pislik," diye mırıldanıyorum minderli koltuklardan birine oturmak için manevra yaparken. Bana sırtıyor. "Büyüklerinin sözünü dinlemelisin."

"Kaç yaşındasın sen? Yirmi sekiz mi? Yirmi dokuz mu?" "Yirmi yedi."

"Sen yaşlı değilsin."

"Ben senden büyüğüm. Bu da beni senin büyüğün yapar."

Odaklanmam gerektiğini kendime hatırlatarak başımı sallıyorum. Amcam hakkında bazı cevaplar istiyorum ve onun Noah hakkındaki fikrini öğrenmek istiyorum.

"Neden bizimle gelmiyorlar?" Yakından takip eden tekneyi işaret ediyorum.

"Kalabalık olmak istemiyorum."

"Bu çevre dostu bir davranış değil."

Gerçekten mi diye sorar gibi kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"Nuh hakkındaki fikrin neydi?" Motorun sesi ve teknenin dalgalara çarpması üzerine soruyorum. "Ve biraz yavaşlayabilir misin? Takla atacağız."

"Takla atmayacağız. Sakin ol."

Teknenin kenarına tutunuyorum, parmak eklemlerim bembeyaz. "Bundan hoşlanmıyorum." Bana bakıyor, iç çekiyor ve yavaşlıyor.

"Teşekkür ederim."

"Bana borçlusun," diyor ve dikkatini teknenin dümenine veriyor. Onu izliyorum. Kollarımı ceketinin içine sokarken geniş, güçlü omuzlarına bakıyorum. Su serin, neredeyse soğuk ama o rahat görünüyor. Bakışlarım kışına doğru kayıyor ve onu çıplak gördüğümü hatırlıyorum. Nasıl hissettiğimi

Dün gece bana karşı çok sertti.

Beni öptüğünde tadının nasıl karamel ve viski gibi olduğunu ve gözleri kapalıyken nasıl görüldüğünü hatırlıyorum. Sanki öpüşmemiz besin gibiydi. Hava.

Cristiano, "Noah benim için çalışacak," diyerek bu düşünce zincirini yarıda kesiyor.

"Ne?"

"Noah. Asker olmak için eğitim alacak." Bana dönüp baktı.

"Daha on beş yaşında. Daha liseyi bile bitirmedi."

"Benim evimde yaşayacak. Eğitimli olacak. Güvenilir olduğunu kanıtlamak için zamanı olacak. Bir çocuğu öldürmeyeceğim, Scarlett. Ve çocuk hakkında söyleyebileceğim kadarıyla, bir baba figürüne ihtiyacı var."

Homurdanıyorum. "Sanki iyi bir etkiniz varmış gibi?" "Kardeşlerinden ya da amcandan daha iyi."

"Bu çok yüksek bir çita değil. O çok genç. Bunu istemiyorum."

"Sizden izin istemiyorum. Onunla zaten konuştum ve çok hevesli."

"Ne? Ne zaman? Ne zaman?" "Bu sabah erkenden."

"Yani onu ziyarete geldiğimi biliyor muydu?" Tek kelime etmedi.

"Ona hiçbir şey söylememesi için yemin ettirdim."

"Dur tahmin edeyim, bir sadakat testi." Limana yaklaştığımızda tekneyi yavaşlatıyor ve ben de ayağa kalkıp ona doğru yürüyorum. Sanırım ona saldırmamam için planını bana suyun üzerinde anlattı. Ayaklarım tam olarak yere basmıyor.

Cristiano başını sallar, anahtarı cebine koyar ve dışarı çıkar, sonra elini uzatır

Be

n. "Ben iyiyim. Kendi başıma çıkacağım."

"İnatçı olma."

"Ben iyiyim."

"Tek yolu bu, Scarlett."

Elini itiyorum. "Hayır, öyle değil. Onu bırakabilirsin. Bu başka bir bir şekilde. Senin peşinden gelmeyecek ve bunu sen de biliyorsun." Seçeneklerime bakıyorum, denge için bir direğe uzanıyorum. Ama güvenlik ekibimizin teknesinin dümeni beni hazırlıksız yakalıyor, teknemizi çılgınca sallıyor ve beni deviriyor. Soğuk suyun sıçramasını ya da daha kötüsü yüzümün direğe çarpmasını bekleyerek çılgılık atıyorum. Tam alnımdaki sıyrığı hissettiğimde, güçlü bir

Ellerim üzerimdeki paltonun arkasından tutup beni kaldırıyor ve iskeleye bırakıyor. Palto kollarımdan kayıyor. Beni bıraktığında tökezliyorum, bu yüzden beni tekrar yakalıyor, bu sefer beni tutuyor.

"Yüce İsa. İçine düşmeye kararlı mısın?"

Paniğe kapıldım ve hemen cevap veremedim.

Yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalı çünkü nefes veriyor, başını sallıyor ve beni kendine çekiyor.

Bir an için bana sarılacağını düşündüm. Beni rahatlatmak için. Ve bunu yaparsa ne yapacağımdan emin değilim.

Ama kısa kesiyor.

Saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyor, parmaklarını alnımda gezdiriyor. "Sadece bir çizik." Beni kol uzunluğunda tutuyor, pazularımı sıkıyor. "Kendi iyiliğin için fazla inatçısın. Kafanı o direğe çarpabilirdin."

Biraz hassas bir noktaya dokunuyorum ama parmaklarım temiz çıkıyor.

"Tekneleri sevmiyorum."

"Güvenli olmasaydı seni ona bindirmezdim." "Açıkça güvenli değildi."

"İyi idi. Sen aptal olmaya karar verdin."

"Ben aptal değilim. Az önce bana on beş yaşındaki kardeşimi askere alacağınızı söylediniz. Nasıl bir hayatı olacak? Ben almak istedim

onu bundan kurtarmak, daha derine gömmek değil. Bu adil değil, Cristiano. Onun için değil. Bırak gitsin. Beni tutsan bile. Bırak gitsin."

Hemen cevap vermiyor ve bir an için bunu düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Ama başını iki yana sallıyor. "Bunu yapamam, bunu sen de biliyorsun."

"Efendim," diye bir ses araya giriyor ve başımı kaldırdığımda her birinin yanında adamların olduğu üç cipin sıralandığını görüyorum.

"Hemen geliyorum Antonio," diyor Cristiano ve ona atılmış paltoyu uzatıyor.

Antonio uzaklaşıyor ve Cristiano bana dönüyor. Neredeyse sürpriz bir şekilde yüzdüğüm için mi yoksa Noah için üzüldüğüm için mi döküldüğünden emin olamadığım gözyaşlarımı siliyor.

"Bir şeyin yok. Güvendesin."

Ellerini itiyorum. "Kendimi güvende hissetmediğim için üzgün değilim. On yıldır güvende değilim. Üzgünüm çünkü hiçbir şey değişmeyecek. Üzgünüm çünkü belki de amcama o tetiği iki kez daha çektirseydin daha iyi olurdu." Ciddi değildim. Neden söyledim ki?

"Ölüm hiçbir zaman daha iyi değildir, Scarlett. Asla."

"Yani, sonuçta kardeşime olacak olan bu. Bana da."

"Tanrım, çok dramatiksin." Beni ikinci cipe doğru çekti. "Siktir git."

Sonuna kadar direniyorum ve kimse bir şey yapmıyor. Bir tanesi bile erkekler burada toplandı. Beklediğimden değil.

İç geçiriyor, ellerini belime doluyor ve beni arka koltuğa kaldırıyor. Ellerini kalçalarımın koyuyor ve araç ne kadar yüksek olursa olsun, yine de ona bakmak zorunda kalıyorum.

"Onu o hücreye kapatmaktan daha iyi değil mi?" diye soruyor.

Ellerini itmeye çalışıyorum ama tam o sırada başını eğip aşağıya bakıyor.

Kahretsin.

Bacağıma bağladığım dosyayı hissetmiş olmalı. Elbiseyi kalçamda biraz yukarı iterken şimdi çok aptalca görünüyor.

"Burada neyimiz var, Küçük Kedicik?" Dosyayı saç bağlarından yapılmış derme çatma kayışından çıkarıyor ve ucunu test ediyor. Bana bakıyor, kaşlarını kaldırıyor, sonra arkasındaki adama dönüyor. "Bir dakikaya ihtiyacımız var, Antonio."

"Evet efendim," diyor Antonio, Cristiano arka koltuğa tırmanıp kapıyı kapatırken arkasını dönüyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

"Bununla ne yapacağını sanıyordun?" "Bilmem, belki bir göz çıkarırım?"

Gülümsüyor.

Hayır, daha çok sırtıyor.

Dosyayı bir kenara bırakıyor ama ben daha ne olduğunu anlayamadan beni yüzüstü kucağına yatırıyor ve kıcıma öyle sert bir şaplak atıyor ki çok içinde haykırıyorum.

"Uslu durmayı öğrenmelisin," diyor, pozisyonumu ayarlıyor, beni kendisine yaklaştırıyor ve diğer yanağıma şaplak atıyor.

"Ah! Bırak beni!"

Eteğimi yukarı kaldırmadan hemen önce "Olmuyor, Küçük Kedicik," diyor.

O anda durdu, nefesini içine çekti. Çünkü iç çamaşırı giymiyorum. Hiç giymedim.

"Bırak beni!" En azından kıcıımı örtmek için arkaya uzandım ama o iki bileğimi de tek eliyle kavradı.

"Bu da ne?" Sesinde kahkahalar duyuyorum.

"İç çamaşırım yoktu, seni pislik! Bırak beni!"

Çıtlıyor ve ben bacaklarımı tekmelediğimde, onları kalçalarının arasına sıkıştırmak için kendi bacaklarını kaydırıyor.

Bana üç kez şaplak atmadan önce sakince, "Alışveriş listemize külot da ekleyeceğiz," diyor. "Yine de yapmamayı düşünüyorum."

Ona bakmak için boynumu eğiyorum. Yüzündeki ciddi ifadeyi korumak için büyük çaba sarf ediyor. "Kes şunu. Ciddiyim. Ve bu hiçbir şekilde komik değil." Yüzüm ısıyor.

"Benim bakış açımdan komik." Tekrar vurmak için elini kaldırıyor ve ben her şeyimi sıkıyorum, gözlerimi, yumruklarımı, kıcıımı.

"Benden ne istiyorsun?" Sokmayı işlerken sesleniyorum.

"Başlangıç olarak o küçük güzel kıcını kıp kırmızı yapmak istiyorum." "Sen lanet olası bir Neandertalsin." Tekmelemeye çalışıyorum, ama işe yaramıyor. "Ve senin çok güzel bir kıcın var, Scarlett."

"Siktir git."

"Bana bak."

"Hayır."

"Hayır mı?" Tekrar tokat atıyor ve gözlerim yaşıyor. Sonra popomu tembel dairelerle ovmaya başlıyor ve tellerim kesişiyor olmalı çünkü hissetmem gereken tek şey acı. Acı, aşağılanma ve acımasız adaletsizlik. Ama şu anda eli üzerimde, beni olduğu gibi tutuyor, hissettiğim tek şey bu değil.

"Bana bak," diye tekrarlıyor.

Yüzümün kenarından bir damla gözyaşı süzülüyor.

"Savaşçı bir kadınmışsın gibi kalçana bağladığın bir törpüyle ne yapacağını sanıyordun?"

"Ne yapmamı bekliyorsun? Savaşmamamı mı? Kendimi savunmamamı mı? Dövüşmeye başladığımda on iki yaşıyordum. Başka bir yol bilmiyorum. Senin için bir günde pes etmemi bekleme. Ben böyle biri değilim. Savaşçı bir kadın olmadığımı biliyorum. Benden daha güçlü olduğunu ve muhtemelen beni her seferinde yeneceğini biliyorum ama denemek zorundayım."

"Seni incitmek istemiyorum, Scarlett."

"Evet doğru, bu çok açık. Senden nefret ediyorum." Başını sallar ve kolunu kaldırır.

Çırpınıyorum, kurtulmak için kıvrınıyorum ve işte o zaman onu hissediyorum. Sertliğini bana karşı hissediyorum. Tahrik oldu.

Tahrik oldu.

Ve bu cipin arka koltuğunda neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama olması gereken bu değil. Ondan nefret eden ben değilim.

Konuşmuyorum. Nefes bile almıyorum. Dosdoğru kapının koluna bakıyorum, sadece onun uzunluğunu hissediyorum ve hareket etmiyorum. Kıçımın yanaklarını ve yumruklarımı sıkıyorum ve panik yapmamaya çalışıyorum çünkü bu bir şaplaktan daha kötü olabilirdi. Çok daha kötüsünü yapabilirdi ve kimse bana yardım etmezdi.

"Scarlett?"

Sanırım bir şeyler söylüyor ama tek duyduğum benim adım. Cevap vermiyorum. Cevap veremiyorum.

"Hey," diyor yüzünü biraz aşağı eğerek.

Burnumu çekmemeye çalışarak başımı sallıyorum.

"Tanrım," diye mırıldandı ve bir sonraki anda bacaklarımı kurtardı ve beni dik tuttu. Bileklerimi arkamda tutarak beni kucağına aldı.

Gömleğindeki gözyaşlarını silmek için yüzümü eğiyorum. Aptal gözyaşları.

Sikeyim.

Bana sadece şaplak attı. Çıplak kıcımlı gördü, şaplak attı ve bunu yaparken sertleşti. Hâlâ sert ve ne hissettiğimi anlamaya bile başlayamıyorum.

Ben de burnumu omzuna siliyorum çünkü bunu hak ediyor. "Bırak gideyim," diyorum ona bakmadan. Bu tamamen utançtan da değil. Gözlerimdeki şaşkınlığı görmesini istemiyorum çünkü beni bir kitap gibi okuyor gibi görünüyor.

Kıçım kadar kırmızı olduğundan emin olduğum yüzümü okşuyor, bakışlarımı kendisine çevirmeye zorluyor, sonra başparmağıyla bir damla gözyaşımı siliyor. "Seni incitmek istemiyorum, Scarlett."

"Bunu yapmaktan hoşlandın. Bunu yaparken zorlandın."

Kıvırıyorum ama faydası yok. "Ben bir erkeğim."

Homurdanıyorum.

"Beni dinlersen gitmene izin veririm," diyor sessizce, ses tonunda kahkaha yok.

"Neden yapayım ki?"

"Çünkü ciddi olduğumu bilmen gerekiyor. Seni incitmek istemediğimi."

"Kıçım aynı fikirde değil."

Gülümsüyor ve bu kötü bir sırıtma ya da bana gülüyormuş gibi değil. Neredeyse çocuksu bir gülümseme. "Seni gerçekten incitmek isteseydim, şu anda o hücrelerden birinde ya da daha kötüsünde olurdun. Ne kadar inatçı olsan da bunun doğru olduğunu bilecek kadar zekisin."

Yutkunuyorum, kollarımı büküyorum ama yine de yerinden kımıldamıyorum. "Düşmanların var, Scarlett.

Senin ve Noah'ın."

"Biliyorum. Biriyle oturuyorum."

"Gerçek zarar verecek düşmanları kastediyorum. Bunu biliyorsun. Bana bunu bildiğini söyle."

Bunu inkar edemem ama doğrulamak da istemiyorum, bu yüzden dişlerimi sıkıp sessiz kalıyorum.

"Bana sebep olmadığın sürece sana ya da Noah'a zarar vermeyeceğim. için

."

"Bu ne anlama geliyor?"
"Çok basit." İfadesi ölümcül bir ciddiyete bürünür. "İhanet etme demek Ben."

"Birine ihanet etmek için onun güvenine sahip olman gerekir. Sen ve ben birbirimizin güvenine sahip değiliz."

"Henüz değil. Ama karakter tahlilinde oldukça iyiyimdir ve umarım güvenilir olursunuz."

Homurdanıyorum.

"Yapacak mısın? Çünkü seni ellerine geçirmek isteyecek en az iki erkek sayabilirim. Eğer yaparlarsa, bu hiç hoş olmaz."

"Ne olmuş yani? Bana yardım mı ediyorsun? Buna inanmamı mı istiyorsun?"

Belki de sana minnettar olmalıyım?"

"Bu ciddi bir mesele."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Kardeşlerimin idamını izlemek bana ipucu vermedi mi sanıyorsun?"

Bileklerimi sıkıyor. "Çok inatçısın." Başını sallıyor, bir an için gözlerini kaçırıyor. "Kendime yardım ediyorum ve bu süreçte sana da yardım edeceksem, öyle olsun. Ailemin cinayetlerinin intikamını almaya yemin ettim. Anneme yapılan saldırının. İsminiz göz önüne alındığında bile, sizin ya da kardeşinizin cezalandırılması gerektiğine inanmıyorum."

"Teşekkür ederim. Ben on iki yaşındayken ve o beş yaşındayken bunu kabul etmeniz çok büyük bir davranış."

"İsa-"

"Eğer cezalandırılmamamız gerekiyorsa neden gitmemize izin vermiyorsunuz?"

"Yapamam. Yapmamı da istemezsin. Dışarıda seni neyin beklediğini biliyorsun. Benim korumam altında daha güvendesin."

"Ben güvende değilim, kardeşim de öyle."

"Tek başına değil. Bu konuda haklısın." Çok ciddi ve bana bakışı sinir bozucu. Neredeyse göz teması kuramıyorum çünkü gerçekten bana bakıyor. İçimdeki bir şeyi görüyor. "İyi misin, Scarlett?"

"Bu son aşağılanmaya katlanmak dışında, iyi olacağım."

Bileklerimi bıraktı ve beni kayışla bağlamadan önce bankın üzerine kaydırıldı.

İç

nd "Noah konusunda hemfikir değilim. Sadece değilim," diyorum.

e. "O halde bunu kabul etmenin bir yolunu bulmalısınız. Başka bir alternatif yok."

Bakışlarımı pencereden dışarı çeviriyorum çünkü yine ağlıyorum. Ne aptalım. Ben ağlamıyorum.

Nedenini bile bilmiyorum. Sadece kızgın olmalıydım. Gözlerini oymak istemeliydim.

"Bir dakikaya ihtiyacın var mı?"

Omuz silkiyorum, ona bakmayı reddediyorum. Konuşamıyorum çünkü boğazım kapandı ve ağzımı açarsam hıçkırığa hıçkırığa ağlayacağımı biliyorum ve bunu yapamam. Şimdi olmaz. Onun önünde olmaz. Ve rahatladım.

Başka bir şey söylemeden cama vurarak direksiyona geç en sürücüyü işaret ediyor. Gideceğimiz yere doğru yola çıktık.

CRISTIANO

H tepkisi beklediğim gibi olmadı. Onu kucağıma aldım çünkü ciddi bir zarar vermeyecekti ama onu azarlayacaktı. Ama bunu yaparken sertleşmeyeceğimi düşünmek benim hatamdı. Ve biliyordum ki

Beni hissettiği an.

Birkaç saat oldu ve bütün öğleden sonra suratını asıp durdu, seçtiğim her şeyi denedi ve bana bakmayı reddetti. Günü alışveriş yaparak geçirmekten hoşlanacağını düşünmüştüm. Bütün kadınlar alışveriş yapmayı sevmez mi?

Belki SUV'de olanlardan dolayı utanıyor ama bunu aşması gerekiyor. Duyguları benimkinin yarısı kadar karışık olsa bile.

Yaptığım şey için özür dilemiyorum. Yapılması gerekiyordu.

Bu gece uslu durması gerekiyor. Her gece uslu durmalı. Ve söylediklerimde ciddiydim. Umarım güvenilir olur çünkü onu incitmek istemiyorum.

Dövüşmeye başladığımda 12 yaşındaydım. Başka bir yol bilmiyorum.

Son makarnasını yerken ben onu incelerken sözleri tekrar ediyor. Hâlâ iştahı var. Son dört saattir bana tek kelime etmemiş olsa bile bu iyiye işaret. İşlem yapıyor ve kabul etmesi gereken çok şey var. Ona yaklaşan düğünümüzden bahsettiğimde benimle yine kavga edeceğinden hiç şüphem yok. Bir bakıma onun için üzülüyorum ama ne onun ne de benim bu konuda bir seçeneğimiz var.

"Tatlı ister misiniz?" O bitirdiğinde ve garson tabaklarımızı topladığında soruyorum.

"Hayır."

"Hayır, teşekkür ederim."

Gözlerini kısıyor, sandalyesinde geriye yaslanıyor ve inatla bana bakarak oturuyor.

Ona doğru eğildim. "Ne oldu, Küçük Kedicik?"

Gözlerini bana dikeyor. "Bu alışveriş gezisi daha ne kadar sürecek?"

"Olman gereken bir yer mi var?"

"Senin olmadığın her yerde."

"Bu çok kötü." Sonra telefonum çaldı. Arayan Charlie'ydi.

"Affedersiniz." Ayağa kalktım ve telefona bakmak için masadan uzaklaştım. "Charlie?"

"Bu gece biraz gürültü var." "Ne gürültüsü?"

"Henüz tam olarak emin değilim ama Antonio ile güvenliği iki katına çıkarma konusunu konuştum." "Rinaldi mi?"

"Bilmiyorum."

"Pekala." Bir nefes alıyorum, Scarlett'e bakıyorum.

"Daha fazlasını öğrenir öğrenmez sana haber veririm," diyor.

"Teşekkürler, Charlie. Daha sonra ben de uğrayacağım. Senin için birkaç isim daha var."

Uzun bir süre sessiz kalır. "Ben burada olacağım."

Bağlantıyı kestik ve amcamı aradım. Üçüncü çalışta cevap verdi.

"Scarlett'i sana beklediğimden daha erken göndereceğim," dedim. "Ben sonra gelirim."

"Bir şey mi oldu?"

"Emin değilim."

"Pekâlâ. Onu bekliyor olacağım."

Bağlantıyı kesiyoruz ve masaya geri dönüp saatimi kontrol ediyorum ve Alec'e gelmesi için işaret veriyorum.

"Efendim?" Alec soruyor.

"Planlar değişti," dedikten sonra Scarlett'e döndüm. "Alec seni amcamın şehirdeki evine götürmeden önce uğraman gereken bir yer daha var."

Önce Alec'e sonra bana baktı. "Benimle gelmiyor musun?"

"Benimle olmak istemediğini sanıyordum."

"Sanırım seni amcana tercih ederdim. Onu tanımıyorum ama bunu senin için büyük bir kazanç saymayacağımı zaten biliyorum."

"Yavaş öğreniyorsun, değil mi?"

"Kardeşin de orada olacak mı? Çünkü bu gerçek bir ziyafet olur."

İç çekiyorum. "Dante ailesini koruyor. Kişisel olarak sana karşı bir şeyi yok."

"Evet, tabii. Adaya geri dönebilir miyim?"

"Sana bu akşam bir etkinliğimiz olduğunu söylemiştim. Alec, onu butiğe götüreceksin. Bayan Sorani bazı elbiseler seçti. Elbise konusunda son sözü o söyleyecek, sonra onu eve götüreceksin. Seninle sonra orada buluşuruz. Onu hazırlamak için saat beşi biraz geçe eve gelecek insanlar var. İhtiyaç duyabilecekleri her şeye uyacağından emin ol." Bu son kısmı ona ben söyledim.

"Emredersiniz efendim," diyor selam vererek, askerlerimi taklit ederek. Görmezden geldim. "Onun yanından ayrılmayacaksın, anlaşıldı mı?" Alec'e söyledim.

Başını sallıyor.

Cüzdanımı çıkarıp masaya birkaç banknot bırakıyorum, öğle yemeğimizi ve ev sahibinin sadece bizi ağırlarken kaybettiği geliri karşılamaya fazlasıyla yetiyor. Sandalyemi geriye itip ayağa kalkıyorum. Scarlett kararsızca benden Alec'e ve tekrar bana bakıyor. Onun kabadayılığına şaşırdım. Kendini aşıyor ve bunu biliyor.

"Ben onu geçiririm," diyorum Alec'e. O da ipucunu alıp gidiyor.

Scarlett'in yanına doğru yürüyerek koltuğunun arkasında durdum. Eğilerek ellerimi koltuğunun kollarına dayadığı ön kollarının üzerine koyuyorum. Kadın şampuanının yumuşak parfümünü içime çekiyorum. Lenore'un yaptığına eminim.

Başını biraz çeviriyor, yanak yanağa olmamamız için yeterince uzağa eğiliyor. Nabzının boynuna nasıl vurduğunu görüyorum ve yutkunduğunu duyuyorum.

"Uslu duracak mısın? Yoksa gerçek bir şaplak için seni tekrar dizime yatırma fırsatını bana verecek misin?"

Kızarıyor, bakışlarını benimkilere çevirmeden önce hızla göz kırpmıyor. "Eğer bana bir daha böyle dokunursan seni uykunda öldürürüm."

"Ama sana başka bir şekilde dokunmamın sakıncası yok, değil mi?" "Ciddiyim. Seni öldüreceğim."

Kocaman gülümsüyorum. "Deneyeceğinden hiç şüphem yok. Ateşkes, tamam mı?"

"Ateşkes mi? Benimle anlaşma yapmana gerek yok. Ben sizin esirinizim. O kadar çok askeriniz var ki, yanlış bir adım atarsam eminim anında etrafım sarılır, silahlar üzerime çevrilir."

"Adamlarım silahlarını size doğrultmamaları gerektiğini biliyor."

En azından bir an için şaşırmış görünüyor. "Ve sen de kardeşime sahipsin. Benimle ateşkes yapmana gerek yok Cristiano. Ne dersen

yapacağım ve

Bunu biliyorsun, bu yüzden benim için doğru olanı yapmak istiyormuş gibi davranma." "Numara yapmıyorum."

"Adada kalacaksa Noah'nın da kıyafete ihtiyacı var."

"Çoktan hallettim." Onu bırakıyorum ve sandalyesini çekiyorum.

"Onları bir sonraki dükkânda göreceksin. Eksik bir şey varsa siparişe ekleyin."

Yanağının içini ısırtıyor. Sanırım bir espri bulmaya çalışıyor ama bir şey söylemiyor.

"Hazır mısınız?" Ona sordum.

Ağzını açıyor, tekrar kapatıyor ve ayağa kalkıyor. Onu Alec ve diğerlerinin yanına götürüyorum, kapıyı açıyorum ve onu SUV'a kaldırıyorum.

"Arabaya kendim binebilirim."

Ellerimi daha önceki gibi kalçalarına koydum. "Gizlice bir bıçak çıkarmadın, değil mi? Belki bir buz kıracağı?"

Gülmemek için yanağının içini ısırtıyor ve bu beni gülümsetiyor.

"Bu gece görüşürüz, Scarlett."

Alec ön koltuğa oturuyor ve ben kapıyı kapatmak için geri çekilmeden önce Scarlett'e son bir kez bakıyorum.

SCARLETT

INoah'ın eşyalarına şaşırdım ama sözünü tuttu, bir sonraki dükkânda çantalar dolusu kıyafet onayımı bekliyordu. Gerçi eğer onu gerçekten adada tutuyorsa, eminim ki

Diego ve Angel'ın kanıyla lekelenmiş aynı kıyafetleri giyiyor, yani bu Cristiano için pek de özverili bir davranış sayılmaz.

Cristiano'nun amcasının şehrin kenarındaki evine vardığımızda öğleden sonra olmuştu. Ve ev tam olarak doğru kelime değil. Burası bir malikâne, bizi içeri almak için açılan süslü demir kapıları tutan güzel taş sütunlardan oldukça geriye yerleştirilmiş gerçek bir İtalyan malikânesi. Arazi zarif bir şekilde bakımlı ve bir hizmetçi ön kapıyı açmadan önce içeride piyano çalan birinin sesini duyabiliyorum.

Alec arkamdan giriyor. Bir an etrafıma bakıyorum, mekanın zarif, paralı havasını alıyorum.

Meksika'daki evimiz her zaman şık olmaktan çok rahattı. O evde yaşadık, her odada oynadık. Çocuk sesleri ve yemek kokuları hiç eksik olmazdı. Burası her ne kadar güzel olsa da soğuk. Cansız. Cristiano'nun amcası köşeyi döndüğünde, keşke Cristiano yanımda olsaydı diyorum. Keşke benimle bu adam arasında bir kale gibi dursaydı, çünkü durduğum yerden bana olan düşmanlığını hissediyorum.

"Hoş geldin, Scarlett De La Cruz," diyor, bir yandan adımı söylerken bir yandan da bana bakıyor ve aslında hoş gelmediğimi saklamak için fazla çaba sarf etmiyor.

Yanımdaki Alec'e bakıyorum. Birkaç çanta taşıyor ama eşyaların çoğu SUV'lara yüklenmiş durumda.

"Ben David Grigori, Cristiano'nun amcasıyım." "Kim olduğunu biliyorum."

"İçeri gel." Alec'e döner, çantalara bakar. "Joanna," diye seslenir. Birden bir kadın belirir.

"Bunları Bayan De La Cruz'un odasına götürün."

Başını sallar ve Alec'in çantalarını alır, sonra merdivenlerden yukarı kaybolur. David Alec'e, "Diğerleriyle birlikte bekleyebilirsin," der.

"Her zaman onun yanında kalacağım. Cristiano'nun emirleri."

"Cristiano burada değil, değil mi? Ve sen benim evimdesin. Askerler benim evime ait değildir."

"Efendim, ben-"

Bize kapıyı açan adam, kapıyı tekrar açıyor.

"Yardıma ihtiyacımız olursa sana haber veririm," diyor David Alec'e. O da bana tereddütle baktıktan sonra David'e başıyla selam verip gidiyor.

Bu kadarı da fazla.

David bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde boğazımı temizliyorum.

"Büyük gün mü?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum ve gülümsemeye zahmet etmiyorum. "Cristiano ne zaman geliyor?"

"Seninle baloda görüşecek."

"Burada olacağını söyledi."

"Sanırım daha önemli bir şey çıktı." Etrafımda bir daire çiziyor ve ben orada durmaktan başka ne yapacağımı bilemiyorum. "Seni daha sikmedi mi?"

Bakışlarımı ona çevirdim. "Affedersiniz?"

Gelip önümde durdu. "Yeğenim. Seni daha sikmedi mi?"

O gerçek mi?

"Yüzünüzdeki ifade bana öyle olmadığını söylüyor. Bu da neden hizmetçi girişini kullanmadığınızı açıklıyor."

"Seninle konuşmak zorunda kalmayacağım herhangi bir girişi kullanmaktan mutluluk duyarım."

Homurdanıyor, neredeyse eğlenmiş görünüyor. "Yine de sana tahammül etmek zorunda sanırım. Kartel pisliği olsan bile."

Söyleyecek söz bulamıyorum ve nadiren suskun kaldığım oluyor.

"Senden hoşlanmıyorum, Scarlett. Ailenden de hoşlanmıyorum. Eğer bana kalsaydı, sen, kardeşin ve amcan da diğerleriyle birlikte yerin dibine girerdiniz. O çocuğu mahvettin."

Ne dediğini ya da ne düşündüğünü umursamamam gerektiğini biliyorum ama son cümle beni etkiledi ve en azından bu konuda haklı olduğunu biliyorum.

"Ama her şeye rağmen faydalı olabileceğin ortaya çıktı." "Bu da ne demek oluyor?"

"Bilmiyor musun?" "Neyi bilmiyor muyum?"

Sırıttırıyor. "Bırakayım da yeğenim halletsin. Ceketini çıkar." "Ne?"

Elini uzatıyor. "Ceket. İçeride giymene gerek yok sanırım."

Ona siktirip gitmesini söylemeliyim ama bunun yerine ceketimi çıkarıyorum. Ceketimi ona verdiğimde ifadesi değişmiş, soğuk ve hesaplı bir halden öfkeli bir hale bürünmüştü.

Ve baktığı ben değilim. Üzerimdeki elbiseye bakıyor.

"Bu elbiseyi nereden buldun?" diye soruyor, sesi alçak, öfkesi zar zor kontrol ediliyor.

Ona bakıyorum, nesi var diye merak ediyorum. "Bunu bana Lenore verdi." "O senin değil. Çıkar onu."

"Ne?"

"Beni duydun. Çıkar şunu," diyor dişlerini sıkarak.

"Tamam. Bırak da odama gideyim. Üzerimi değiştirmem gereken bir şey var-" "Şimdi!"

Neredeyse atlayacaktım. "Hayır. Asla olmaz." Görünüşüne bakılırsa muhtemelen güvenlik görevlisi olan hizmetlinin durduğu kapıya bakıyorum.

"Onu senden koparmak zorunda bırakma beni." "Ben sadece-"

Kolumu tutuyor, tutuşu acı veriyor. "Al. Çıkar. Çıkar."

"Neden?"

Bakışlarını elbiseden çeker. "Çünkü Melinda'ya aitti. Sana onun elbiselerinden birini vermemeliydi."

Melinda. Cristiano'nun annesi.

Tam o sırada Joanna oturma odasına döner. "Salondaki kadınlar hazır efendim."

Gözlerini benden ayırmıyor. "Elbise. Şimdi."

Fermuarı açmak için geri uzanıyorum, sadece buradan hemen çıkmak istiyorum, şu anda ona vermeden bu odadan çıkmama izin vermeyeceğini biliyorum. Fermuarı çektiğimde beni serbest bırakıyor. En azından bakmıyor

ona uzattığımda bana şehvetle bakan gözlerle bakıyor. Diğer kolumu göğüslerimi örtmek için kullanırken, Cristiano'nun alışveriş çılgınlığımızda bana hem sütyen hem de külot aldığı için minnettarım.

Joanna bunun tuhaf olduğunu düşündüyse de belli etmedi. David elbiseyi alıyor ve bana bir kez daha bakıyor. Gözlerinde gördüğümün sadece küçümseme olduğuna şükrediyorum.

"Ben seni almaya gelene kadar odandan çıkma, anlaşıldı mı?" diye soruyor, sesi cızırtılı ve nefret dolu.

"Crystal."

"Joanna," diye

bağırıyor. "Bu

tarafın, bayan."

Bir kolumu göğüslerimin üzerinde tutarak onu merdivenlerden yukarı, kadınların seyyar bir salon gibi görünen bir şeyi kurdukları odama kadar takip ediyorum. İçeri girer girmez Joanna bana bir bornoz uzatıyor.

"Buyurun," diyor.

Ben alıyorum. Ona teşekkür etmem bir dakikamı alıyor çünkü bu nezaketi beklemiyordum. Nezakete benzer bir şey beklemeyeli ne kadar oldu?

Başını sallıyor, gözlerimle tam olarak buluşmuyor ama yüzündeki ifadeden buna tanık olduğu için utandığını anlıyorum.

Bornozu üzerime geçiriyorum, kadınların oturmamı söylediği yere oturuyorum ve her şeyi bir kenara bırakıyorum. Kendimi uyuşturmaya çalışıyorum ki bunu yapmak gittikçe zorlaşıyor çünkü tek düşünebildiğim Cristiano'nun şu anda sahip olduğum en yakın müttefikim olduğu. Ona ihtiyacım var, onun korumasına ihtiyacım var. Çünkü biliyorum ki benimle mezar arasında duran tek şey o.

Ama bundan daha fazlası var.

Öyle olmasaydı daha az karmaşık olurdu.

CRISTIANO

"H Kızacak ama umurumda değil. Amcam ve Scarlett'le birlikte ata binen adamlar istiyorum. Mülkte kaç kişi var?"

"On üç, efendim. Kaşları kaldırmadan çatıya biraz koyabilir miyim diye bakıyorum," diyor Antonio. "Merak etmeyin, biz hallederiz. Eğer bir tehditten daha fazlası olursa, icabına bakarız."

"Ve onu dışarı çıkar. Anladın mı?" "Evet, efendim."

Telefonu kapatıp amcamı aradım. Etkinliğin yapılacağı yere doğru yola çıktım ama umduğumdan daha geç kaldım. Öğle yemeğinden sonra Scarlett'ten ayrılırken yapmam gereken iki şey vardı. Birincisi, yüzükleri almak. Alyanslar. Çok basit. En azından buna sadık kalmalıydım.

Ama lanet bir nedenden ve aptallığımdan dolayı annemin nişan yüzüğünü yanımda getirmiş ve onun için yeniden boyutlandırmıştım.

Şimdi cebime dokunuyorum, kadife kutuyu hissediyorum ve bu kadın söz konusu olduğunda benim sorunumun ne olduğundan emin değilim. Kendisinden ne beklediğini duyar duymaz taşları gözlerimi oymak için kullanmak isteyecekken neden ona bu nişan yüzüğünü veriyorum ki?

"Cristiano," diyor amcam, dördüncü zil sesinde telefonu açarak. "O lanet olası detaya ihtiyacımız yoktu. Benim kendi güvenliğim var."

"İşimi şansa bırakmayacağım. O seninle mi?"

Bir duraklama. "Evet."

"Bizi duyabiliyor mu?"

"Tabii ki hayır. Neler oluyor?"

"Bu gece bir şeyler oluyor."

"Kaynaklarımdan hiçbir şey duymadım."

"Alec nerede?"

"Adamlarımla birlikte at sürüyorum."

"Ona kızın yanından ayrılmamasını söyledim." "Limuzinde biraz sıkışık oluyor."

"Tamam. Ona hiçbir şeyden bahsetme. Endişelenmesini istemiyorum." "İstemem. Nereye gittin ki?"

"Bir yüzük alıyorum." Gerisini söylemiyorum. "Bütün öğleden sonra mı? Sen romantik değil misin?"

"Birkaç dakika sonra görüşürüz." Telefonu kapatıp cebime atıyorum ve öğleden sonraki ikinci görevim olan Charlie'ye uğrayıp ona bu isimleri vermeyi düşünüyorum.

Defterime yazdığım isimleri ona veriyordum. Bana doğru gelmeyenleri. Bunları ilk kez ona götürdüğümde, olabildiğince çok pislik çıkarmasını söyledim. Belki de bu vicdanımı rahatlatmanın bir yoludur. Kötü insanlar olduklarını bilirim, yaptığım şey biraz daha iyi olacak. Ailemin cinayetlerine karıştıklarına dair somut kanıtlar olmadan, bazen işler yolunda gitmiyor.

Ve amcamın her zaman somut kanıtları olmayacağını biliyorum.

Birkaç nedenden dolayı Charlie'ye isimleri verdiğimi ona söylemeyeceğim. Birincisi, Charlie ve amcam birbirlerinden hoşlanmazlar. Gerektiğinde medenidirler, ama yıllar önce aralarında bir şey oldu, on beş yıl olmalı, ve ikisi de bu olayı atlatamadı.

İkincisi, amcamın bunu yapmamı zayıf bulacağını biliyorum. Vicdanımı temizlemem gerektiğini.

Şoför partinin verildiği malikânenin kapısına yanaşıyor. Burası özel bir ev ve işime geri döndüğüm alarmını vermeden güvenlik görevlilerinden oluşan bir ekiple içeri giremem. Grigori Mafyası yeniden kuruldu; tüm hain faaliyetler yeniden başladı. Bu hayır kurumu için iyi olmaz.

Araçtan iner inmez hayır kurumundan iki kadın bana içeride eşlik etmek için beliriyor. Saatimi kontrol ettiğimi saklamadan gülümseyerek eşlik ediyorum.

İçeri adım attığımda gördüğüm ilk kişi Jacob De La Cruz. Zaten karanlık olan ruh halimi daha da karartıyor.

"Affedersiniz," diyorum bayanlara ve kollarımı çözüyorum.

Jacob gülümsüyor, barmene bir şey söylemek için dönüyor, tam ona ulaştığımda benim için tezgâha bir viski koyuyor.

"Tercih ettiğiniz markayı stoklamıştım," diyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Viskiye aldım, barmene teşekkür ettim. Bu pisliğe değil.

"İşten ayrıldığımdan beri, bu... um... daha iyi sınıftan insanlarla dirsek dirseğe gelmenin iyi olacağını düşündüm."

Viskinin bir kısmını yutuyorum. "Daha iyi bir insan sınıfı yok Jacob. Bunu şimdiye kadar öğrenmişsindir diye düşünmüştüm."

"Yeğenim nerede?"

Ona yeğenim demesi beni rahatsız ediyor. Neden ona sadece Scarlett demiyor? "Geliyor."

"Ona iyi haberi verdin mi?"

Cevap vermek için ağzımı açtığımda bakışları kapıya kayıyor. Yemin ederim etrafımdaki hava sanki elektrikliymiş gibi değişiyor ve kıvılcımlar saçıyor. Canlı ve uğultulu.

O burada. Hissediyorum.

Ama Jacob'ın yüz ifadesindeki bir şey dikkatimi çekti. Çenesi gergin, vücudu katılaşıyor. Ona bakışında doğru olmayan bir şeyler var. *Lanet yeğenine.*

Gözümü kırpiyorum, başımı çeviriyorum ve onu kocaman odanın diğer ucundan gördüğüm anda nefesim kesiliyor.

Etraftaki her erkek durup ona bakıyor ve ben her birini yumruklamak istiyorum. Yine de onları suçlayamam, değil mi? Kız çok güzel.

Scarlett girişin hemen içinde duruyor, amcam da onun yanında. Adının renginde bir elbise giymiş, dudaklarını hafifçe aralayarak odaya bakıyor. İpek kıvrımlarını sarıyor, göğüsleri kalkık, meme uçları kumaşa batıyor, elbiseyi ikiye bölen yırtmaç ince bir kalçayı ortaya çıkarıyor. Mütevazılığın sadece bu tarafı.

Kartımdan çekilen ücreti görmemiş olsaydım butik sahibine bir bonus gönderirdim.

Sonunda beni fark ediyor, koyu, dumanlı göz kalemi gözlerini yumuşak bir altın rengine dönüştürüyor. Kum gibi. Yaz güneşi vurduğunda adadaki kumsalın rengi. Dudakları elbisesine uyacak şekilde boyanmış ve saçları başının üstünde toplanmış. Buradaki her erkeğin onun için ereksiyon olduğunu biliyorum ve her kadın

o olmak istiyor.

Ya da onu öldür.

Sıraya girmeleri gerekirdi. Küçük Kediciğimin bildiğinden daha fazla düşmanı var.

Telefonum göğüs cebimde çalıyor. Amcam elini onun dirseğine koyuyor ve o aniden elini çekiyor. Buna sevindim. Ona dokunmasını istemiyorum.

"Çok güzel, değil mi?" Jacob yanımda soruyor.

Yüzünde bir sırıtışla beni incelediğini görmek için dönüyorum, muhtemelen onu hiç görmediğim kadar rahat görünüyor.

"Kardeşlerinin ona yaptıkları utanç verici."

Bana yem atıyor. Bunu biliyorum. Ama ısırıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Oh," diyor, başını sallarken sıradan olmak için fazla çaba sarf ediyor. "Yok bir şey."

"Ne demek istiyorsun Jacob. Belli ki bana bir şey söylemek istiyorsun."

Gülümsüyor. Bu nazik bir gülümseme değil. "Yaptıkları gibi onu bir fahişe yapmak." Gözleri tekrar Scarlett'in üzerine düştüğünde, içlerinde alaycı bir bakış var. Tüylerimi diken diken ediyor. Bu pisliği yakalayıp sarsmak, yüzünü bara çarpmak üzereydim. Belki de sapık gözlerini bir buz kıracağıyla oyacağım.

Ama sakın olmalıyım.

"Ne demek istiyorsun?" Tekrar soruyorum, bir şey belli etmeden önce ağzımı meşgul etmek için biraz viski yutuyorum.

"Rinaldi tadına bakmak istedi. Yine de akıllıydılar. Bunu onlara vermeliyim." Barın arkasındaki adama döndü. "Barmen. Ben ve arkadaşım için bir tane daha."

Kendime engel olamıyorum. Yakasından tutuyorum çünkü çevremde amcamın onu bize doğru yönlendirdiğini görüyorum ve bu orospu çocuğunun neden bahsettiğini bilmek istiyorum.

"Çıkar ağzındaki baklayı Jacob. Bana ne anlatmaya çalışıyorsun?"

Elime bakıyor ve bir dakikamı alıyor ama onu bırakıyorum. "Rinaldi başından beri Scarlett'i istiyordu. Ona karşı bir şeyler hissediyordu.

"Rinaldi

Kardeşler onu becerirse, onunla evlenmeyeceğini düşünüyorlardı. Ama evlilik olmadan konumları zayıflayacaktı. Yine de bir bakış atmak şehvetini tatmin ediyor gibiydi. Düğün gecesine kadar beklenti yaratıyor sanırım."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Dönüp ona bakıyor, ifadesi sertleşiyor. "Diyelim ki domuz onun her santimini biliyor." Bakışlarını bana çeviriyor. "Onun için iyi oldu

Yine de gurur. Muhtemelen bildiğiniz gibi, yeğenim gururludur. Erkek kardeşlerinin iki ailenin evliliği karşılığında bekaretini sattığı gece onu bir kademe aşağı indirdi. Birkaç tane."

Öfke kulaklarıma, göğsüme çarpıyor, tırnaklarım avuçlarıma batıyor.

"Bunu nereden biliyorsun?" Dişlerimi sıkarak soruyorum.

"Oh, oradaydım. Ve gerçekten, bunların hepsi onun bakire olduğunu varsayarak söylendi. O büyürken ben de yanındaydım. Küçük bir kızken daracık şortuyla nasıl hoplayıp zıpladığını hatırlıyorum."

Bu pislik ne diyor?

"Her zaman yanından geçen her erkeğe gösteri yapardı."

Bana dönüyor, içimde biriken öfkeyi görmüş olmalı ki boğazını temizliyor. "Elbette ona yardım etmeye çalıştım."

Tam Scarlett duyacakken döndüm. "Eminim ona yardım etmeye çalışmışsındır," diyorum nefesimin altında, sonra da bu sapığı öldürmeye yemin ediyorum. Karteli ve bunun onlarla olan ilişkiye ne yapacağını umursamıyorum bile. Jacob De La Cruz'u öldüreceğim.

Scarlett'e ve amcama doğru bir adım atarak Jacob'ın Scarlett'i görmesini engelliyor, ona daha fazla bakmasını istemiyorum. Jacob'ın gözlerinin bile Scarlett'in üzerinde olması düşüncesine katlanamıyorum.

Dövüşmeye başladığımda 12 yaşındaydım. Başka bir yol bilmiyorum.

En azından bir yetişkindim.

"Cristiano." Amcam başıyla selamlıyor ve yanımdan geçip bara doğru yürüyor. Umurumda değil.

"Çok güzel görünüyorsun," diyorum ona, bir yanım ceketimi omuzlarına koyup onu amcasından saklamak istiyor. Gözlerini dikmiş bakan diğer erkeklerden.

Sanki söyleyecek yüzlerce şeyi varmış gibi bana bakıyor. Sanki beni lanetlemek ve aynı anda kollarıma düşmek istiyormuş gibi.

"O neden burada? Neden onunla konuşuyorsun?" diye soruyor ve gözleri bir an için Jacob'a kayıyor.

Elimi sırtının alt kısmına koydum, onu uzaklaştırdım, onu ondan korumak için bir açıyla yürüdüm.

"O bir pislik, Scarlett. Bunu biliyorum. Onun için endişelenmene gerek yok."

"Amcan gibi bir pislik mi demek istiyorsun?"

Biri sözümüzü kesti. Yine yardım derneğindeki kadınlar, lanet olası sivrisinekler gibi, bu ikisi. Sanki özel bir görüşme yapmıyormuşuz gibi konuşmaya başladılar.

sohbet. İnsanların nesi var böyle?

"İzninizle," dedim ve Scarlett'i daha sessiz bir koridora doğru yürüttüm. "Amcama ne oldu?"

"Beni annenin elbisesi içinde görünce çıldırdı. Bir daha oraya gitmeyeceğim. Ne dediğin umurumda değil. Gitmeyeceğim." Gözleri parlıyor ve sesinde öfke duysam da savunmasız.

"Annemi severdi. Eminim bunu görmek onun için zor olmuştur-"

"Yapma. Yapma," der gibi dönüyor ama ben kolundan tutuyorum.

"Scarlett-"

"Bayanlar tuvaletini kullanmak zorundayım" diyor.

"Tam olarak nasıl kendini kaybetti?" Bu kısmı sevmeyeceğimi hissediyorum.

"Bırakın gideyim."

Kolunun etrafındaki elime bakıyorum. Orada çoktan çürükler oluşmuştu. Onları oraya ben mi koydum? Hay sikeyim. Tutuşumu gevşetiyorum, sonra onu tamamen bırakıyorum.

Kolunu ovuşturuyor. "Amcanın nasıl bir pislik olduğunu mu duymak istiyorsun? İyi. Elbiseyi çıkarttırdı bana. Tam orada, koridorda. Onun ve askerlerinden birinin önünde ve-"

"Ne yaptı?" Beynim kafatasımın içinde zangırdıyor ve yemin ederim ki lanet oda yana doğru gidiyor.

Telefonum tekrar titreşmeye başladı. Aman Tanrım.

Susturmak için gözlerimi bir saniyeliğine ondan ayırıyorum ve o da kalabalığın arasından hızla sıyrılıp köşede kayboluyor.

Onun iki adım arkasına kadar gitmiştim ki amcamla karşılaştım. "Onu şimdiden kaybettin mi?" diye soruyor, yarı şaka.

"Ona ne yaptın?"

"Ne yaptığımı söyledi?" diye sorar, kaşları göklere çıkar.

"Elbise."

"Ah." Başını salladı, viskisinden büyük bir yudum aldı. "Bunun en iyi anım olmadığını kabul ediyorum."

Bu beni şaşırttı. Ne beklediğimi bilmiyorum. "İtiraf mı ediyorsun?"

"Onu soymaya zorladım. Bunu yapmamalıydım ama onu bunun içinde görmek bana bir şey yaptı. Neden ona annenin elbiselerinden birini verdin Cristiano? Tanrı aşkına, neden onunkini?"

Çünkü hatırlayıp hatırlayamayacağımı görmek istedim. Ama bunu ona söylemedim. "Ondan özür dileyeceksin."

"Affedersiniz?"

"Beni duydun."

"Buraya bak-"

"O da bir insan."

"O kartel pisliği. Aileni infaz edenlerle aynı kandan." Yüz ifadesi çirkinleşiyor. "Annene saldıranlarla."

Yüzümdeki tükürükleri siliyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Şu anda ciddi misin sen?"

"Annemle ilgili o detay. Nereden biliyorsun?" Sanki damarlarımda ateş dolaşıyor. Bir şeyi parçalamak istiyorum. Birini.

O yerde yatıp bunu izlemek, o piçin ona ne yaptığını izlemek, ona yardım etmem için bana ihtiyaç duyduğu tek anda yardım etmekten aciz olmak. Kahretsin, bu detay beni öldürüyor. O lanet detay.

Tedirgin bir şekilde enseme ovuyorum. Bunu düşünemem. Şimdi olmaz. Burada değil.

Telefonum yine çalıyor ama duymazdan geliyorum.

"Resmi rapordan çıkarttırdım, bunu biliyorsun. Bunu sana ben söyledim. Yaşarken olduğu gibi ölürken de aşağılanmasını istemedim," diyor amcam. "Scarlett'e gelince, onun ne olduğunu unutma. Bir amaç için bir araç. Önce aile. Biz onlar gibi değiliz, kendi adamlarını infaz eden karteller gibi değiliz. Başını döndürmesine izin verme. Bunu bile unutturmasına. Eğer izin verirsen zayıflıklarından faydalanır. Onunla yatmalı ve onu sisteminden çıkarmalısın ki tekrar odaklanabilesin. Kafanı kışından çıkar, Cristiano."

"Dikkatimi

kaybetmedim." "Hayır

mı?"

"Dante nerede?" Kardeşimin burada olmadığını fark ederek soruyorum.

"Milan ofisinde bir işim çıktı. Ondan ilgilenmesini istememin senin için bir sakıncası olmayacağını düşündüm." Amcamın İtalya'nın her yerinde ofisleri var ve ben iş göremez durumdayken kardeşimin onunla çalıştığını biliyorum. Dante'nin ne istediğinden emin olmasam da işlerini devralması için Dante'yi yetiştiriyor.

"Hayır, sakıncası yok," diyorum çünkü benden ve geldiği mafya ailesiyle olan bağlarından uzakta daha güvende.

O sırada amcamı tanıyan biri sözümüzü kesiyor. Amcamın rahatlık maskesini ne kadar çabuk taktığına şaşıyorum, o kadar gerçek görünen bir gülümseme ki az önce olanları hayal edip etmediğimi merak ediyorum. Nasıl görüldüğünü. Ne söylediğini.

Telefonum cebimde yüzüncü kez titrediğinde izin isteyip Scarlett'e doğru yöneldim ve telefonu açtım.

"Ne oldu?" Antonio'ya sordum.

"Sana ulaşmaya çalışıyordum. Bir sorunumuz var."

SCARLETT

I Bayanların odasına doğru ilerlerken Jacob'ın odanın karşı köşesinden bana baktığını görüyorum. Kadehini bana doğru kaldırıyor, aramızdaki insan denizi bana göre onun tek koruması çünkü Cristiano peşimden gelmedi.

Yönümü değiştirip ona doğru ilerliyorum, keşke o törpüyü alıp gözüne saplasaydım diyorum. Onu öldürmeyeceğini biliyorum ama ömür boyu sakat kalmasına razıyım. En azından şimdilik.

Ben yaklaşırken yoldan geçen bir garsonu durduruyor ve tepsisinden iki şampanya kadehi alıyor. Birini bana uzattı.

"İşte orada," diyor yüzünde bir gülümsemeyle. Birkaç gün önce tetiği çekip Noah ve beni öldürmeye hazır olan bu adam. Diego ve Angel'ı infaz eden adam.

Elindeki şampanyayı tokatlamak istiyorum ama yeterince yaklaştığımda niyetimi anlamış olmalı, çünkü iki kadehi de bırakıyor ve omuzlarını benimle buluşmak için dikleştiriyor.

"Büyüleyici görünüyorsun," diyor, gözleri yavaşça üzerimde geziniyor ve göğüslerimde duraklıyor. "Göğüslerin resmen sergileniyor."

"İğrençsin."

Omuz silkiyor. "Bir kadına bunu yapacak erkekleri çekmek gibi kötü bir alışkanlığın var. Onu bir fahişe haline getirmek. Bu senin hakkında ne söylüyor, merak ediyorum?"

Onun alanına girdim. Ondan sadece birkaç santim kısayım ve gözlerinin içine bakmaya özen gösteriyorum. Bu piç beni korkutmuyor. Korkutmuyor.

artık. Bunun ne zaman olduğunu merak ediyorum. Belki de ölmekten, yaşamaktan korktuğumdan daha az korkmaya başladığım gün.

"Bir gün seni öldüreceğim amca."

Düpedüz gülüyor. "Hiç sanmıyorum."

"Hiç beklemediğin bir anda, karnına bir bıçak saplayacağım ve yavaşça, çok yavaşça çevireceğim, kalbine kadar keseceğim, böylece uzun, çok uzun sürecek. Hayatının kayıp gidişini izleyeceğim. Ellerimi kanında ıslatacağım."

Gülüyor. Gerçi gergin bir gülüştü. Her zaman babamın arkasına saklanan bir korkaktı. Aslında kan bağı yok. Babamın kız kardeşi olan teyzemle evlendi ve babama hürmeten onun soyadını aldı.

"Ben sadece seni tebrik etmek için etrafta dolanırken hiç de nazik davranmıyorsun Scarlett. Bu bağış kampanyaları çok sıkıcı."

"Beni ne için tebrik edeceksin?"

"Yaklaşan düğününüz tabii ki. Ben de Cristiano'nun sadece ribauntçunuz olduğunu sanıyordum."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Şok olmuş gibi başını yana eğiyor. "Sürprizi mahvettim mi? Daha teklif etmedi mi? Teklif etti." Yüzü sertleşiyor. "Sana söyleneni yapacaksın. Kartel için. Ama yine de her zaman bacaklarının arasında sert bir şey olmasını sevmişsindir. En azından evlenirsen artık sana fahişe demezler. Yine de seni uyarmalıyım," diye yaklaşıyor, "muhtemelen bir bakire bekliyor."

Ona tokat atmak için kolumu geri çekiyorum ama bunu yapamadan yakınlarda bir yerde büyük bir patlama oluyor. Altımdaki zemin sallanıyor. Işıklar bir, iki kez yanıp sönüyor ve oda kararıyor.

Erkekler ve kadınlar çılgın atıyor, etrafımızda gelişigüzel koşuyorlar.

Amcam kollarımı sertçe kavırıyor. Geri çekiliyorum, içgüdüsel olarak ondan uzaklaşmak istiyorum ama yüzünde tuhaf bir ifade var. Elleri çekilip önce dizlerinin üzerine, sonra da tamamen yüzüstü yere düştüğünde göğsümün derisinde, yüzümde sıcak bir şey hissediyorum.

Ona bakıyorum, etrafındaki kan gölünü izliyorum. Kollarıma bakıyorum.

Onları lekeleyen kırmızıya.

Kan.

Yine kan.

Elimin tersiyle yüzümü siliyorum.

Bir kadın bana arpdı ve silah sesleri duyuldu, her yerde panik vardı ve tek yapabildiğim yerde yatan amcama bakmaktı. Sonra biri bana çarpıyor, havamı söndürüyor ve beni yere düşürüyor.

"Yerde kal!" Bu Cristiano, üzerimdeki ağırlığı nefes almamı zorlaştırıyor. Makineli tüfek ateşi etrafımızda sekiyor.

Ona bakmak için boynumu eğiyorum ve elinde bir tabanca olduğunu görüyorum. Ölümcül ama makineli tüfek değil. Cristiano bir kapıyı işaret ederken daha fazla mermi kalan camları kırıyor.

Gürültü üzerine "Gidiyoruz," diyor ve aynı anda ayağı kalkıyor. Alçakta durmak için eğiliyor ve kapıya doğru koşarken etrafımda bir koza oluşturuyor.

Mermiler geçip gidiyor. Cristiano bir homurtu çıkarıyor, adımları sadece bir anlığına duraksıyor ama bir an sonra soğuk hava üzerime saldırıyor. akıllı kaldırıma çıktığımda ayakkabımın tekinin olmadığını fark ediyorum. Alec beni tutuyor ve iki adam ağır silahlarını çekmiş bir şekilde onun yanında duruyor.

"Neler oluyor?" Cristiano'ya bağıriyorum. Dışarısı çok gürültülü, sirenler çalıyor, insanlar çığlık atıyor, bir helikopterin pervaneleri çok uzakta değil.

"Doğruca adaya. Gidin. ıkarın onu buradan," diye bağıriyor Cristiano Alec'e ve savaş çıkmış gibi seslerin geldiğı odaya doğru koşmaya başlıyor.

"Cristiano!" Alec'ten kurtuluyorum ve Cristiano'nun kolunu tutuyorum. Elini yanına bastırdı.

Duruyor, geri dönüyor, bir anlığına bana bakıyor, sadece sonsuzluk gibi geliyor. "Git. ık buradan."

Alec beni tekrar tutuyor ve Cristiano'dan uzaklaştırıyor. Binanın içinde kaybolurken yüz ifadesi okunmuyor. Daha fazla silah sesi duyuluyor, otomatik silahlar tempo tutuyor. Kapı Cristiano'nun arkasından kapanmadan ve ben uzaklaşmadan hemen önce gördüğüm şey bir savaş alanı. Bir kan banyosu.

SCARLETT

I Soğumuş çaydan bir yudum al. Lenore'un saatler önce bana verdiği fincandan. Şimdi nerede olduğunu merak ediyorum. Onun için endişeleniyor. Bunu yüzünde gördüm.

Onun Alec'in teyzesi olduğunu bilmiyordum. Alec ve küçük grubumuz adaya geri döndüğünde, bir kurşun yediğini gördüm ama sadece bir sıyrıktı. Yine de, onu gördüğümde, gömleğini kanlı derisinden sıyırdığını ve yüzünü izlediğimde, canının çok yandığını biliyordum. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, onun da canı çok yanmış olabilir.

Bir doktor çağırmışlar. Cristiano ve diğer adamların döndüklerinde ona ihtiyaçları olabileceğini söyledi. Ne zaman? Eğer değil.

Ama doktor eve gelmeden önce -çünkü ya tekneyle ya da helikopterle nakil için beklememiz gerekiyordu- Lenore yarayı temizlemişti. Orada öylece oturup izledim.

Kan beni rahatsız etmez. Gariptir, bu geceki gibi durumlarda gerçekten sessiz oluyorum. Hatta sakın. En azından dışarıdan. Emin değilim, belki de olanları algılamakta, olayın şokunu atlatmakta yavaş kaldığım içindir. Bunca zaman sonra bile, bir kartel ailesinde doğduğumu düşünürsek, silah sesi duymak hala şok edici.

Amcamın yüzünü tekrar görüyorum, vücudunun sarsıldığı ve beni tuttuğu anı. Gözleri irileşmiş, korkuyla dolmuştu. Ama aynı zamanda uzaktaydılar. Ölümünden önceki bakış. Şiddetli ölümünden önceki. Belki de Tanrı'nın bir lütfudur.

Bir hediye. Hak etmediği bir merhamet.

Babamın öldürüldüğünü görmedim ama annemin ölümünü izledim. Gözleri onunkilerle aynıydı.

Ellerimin topuklarıyla gözlerimi siliyorum ve soğuk çayımdan bir yudum daha içiyorum. Cristiano'nun yatak odasında yere oturmuş, duvara yaslanmış, açık pencereden hâlâ karanlık olan gökyüzüne bakıyorum. Kapatmalıyım. Hava soğuk ama umurumda değil. Cerberus yanımda, benimle birlikte nöbet tutuyor. Sessiz. Acaba efendisinin başının dertte olduğunu hissediyor mu?

Ölmüş
olabilir.

Tanrım.

Ya Cristiano ölürse?

Hayır. Bunu düşünemem. Böyle bir şey olamaz.

Noah'ı yukarı çıkarmama izin vermediler. Sadece çılgılık attığımda onu görmeme izin verdiler. Ya biri ona ulaşsaydı? O hücrede kolay bir hedefti. Ama o iyiydi. Gardiyanlar beni yukarı sürüklediğinde benden daha sakindi.

Cristiano ölürse bize ne olacak?

Tam o sırada helikopterin bıçaklarının sesi geceyi yarıyor. O kadar hızlı kalkıyorum ki elimdeki fincanı devirip çayı haliya döküyorum. Cerberus endişeli bir havlama sesi çıkarıyor, kuyruğu bir kez sallanıyor. Ben pencereye giderken o yanımda kalıyor. Helikopter çatıya doğru açı yaparak saçlarımı yüzüme savuruyor.

Kapıya doğru gidiyorum, Cerberus peşimde. Alec kapımın önünde bir sandalyede uyukluyor. Neden yatağa gitmediğini bilmiyorum. Hiçbir yere gitmiyordum. Beni duyunca uyandı.

"Helikopter," dedim.

Bir anda ayağa kalkıyor ve ben de onu merdivenlerin tersi yönde takip ediyorum. Birkaç kez döndük ve iki basamak merdiven çıktık. Tek düşünebildiğim, lütfen ölme. Lütfen ölme. Lütfen Tanrım, ölmesine izin verme.

Ve sonra onu görmeden önce, onu duyuyorum.

Cristiano her zamanki sinirli haliyle birine "Ben iyiyim," diye homurdanıyor ve içimi bir rahatlama kaplıyor.

Köşeden dönen Cristiano'nun üzerine atlayan Cerberus'un havlamasına minnettarım. Yüz hatlarımı düzeltmek ve bariz rahatlamamı bastırmak için bir şansım var.

O benim düşmanım.

O. Benim. Benim. Düşmanım. Bunu unutmamalıyım.

O kötünün iyisi olabilir ama bunun tek nedeni bana ihtiyacı olması. En azından şimdilik. Kartelin nasıl çalıştığını biliyorum. Kardeşlerimin beni ve Marcus'u neden evlendirmek istediklerini anladım.

Ve amcamın daha önce söylediği sözler kulaklarımda çınlıyor.

Cristiano Cerberus'u okşadığı çömeldiği yerden doğruldu. Yüzünde bunun neden olduğu acıyı ve kolunu yan tarafına doğru nasıl tuttuğunu görüyorum. Smokin gömleğindeki kan lekesi çok açık. Daha önce de elini oraya bastırmıştı. Etrafımda çömelmiş beni korurken bir adım bile atmadığını hatırlıyorum. Vurulduğu zaman mıydı? Beni bir kurşundan kurtardıktan sonra kendisi mi vurulmuştu?

Ceketi gitmiş. Bu gece iyi görünüyordu. Temizlenmiş.

Sonra gözleri benimkilerle buluşuyor ve içimde adını koyamadığım ya da koyamayacağım bir şeyin dalgalandığını hissediyorum.

Seni kullanıyor. Tıpkı diğerleri gibi. Hepsi bu kadar.

Cristiano yanıma gelirken Dante, "Cristiano," diyor.

Dante eve yaklaşık bir saat önce geldi ve beni Cristiano'nun odasında yalnız bıraktı. Bu beni şaşırttı ama gözlerindeki endişeyi de gördüm. Neredeyse paniklemişti. Kardeşini seviyor.

"Yavaşla dostum. Çok kan kaybettin," diyor Dante. "Ben iyiyim," diye homurdanıyor Cristiano, önümde durarak.

Sağlam koluyla yüzüme dokunmak için uzanıyor, uzun bir dakika boyunca bana bakıyor, başparmağıyla yanağımı okşuyor. Ve ben de aynısını yaptığımı fark ettim. Ona bakıyordum. Gözlerini kırıştırıyor, elini boynuma, koluma doğru kaydırıyor. Bana baktı. "Kan-"

"Benim değil. Yaralı değilim," diyorum
çabucak. Başını sallıyor, rahatlamış
görünüyor.

Yanından Dante'nin yüz ifadesinin sertleştiğini görüyorum.

Cristiano dişlerini gıcırdatıyor ve çok acı çektiğini anlayabiliyorum. Yüzünün rengi soluyor ve elini omzuma kapatıyor. Bir sonraki anda ağırlığını hissediyorum.

"Yardım edin!" Bana doğru tökezlerken haykırdım. Sanki onu dik tutabilecekmişim gibi yakalamak için uzandım.

Dante onu tutuyor.

"Ben iyiyim," diye homurdanan Cristiano doğruldu ve Dante'yi itti. Acıyla başa çıkmaya çalışırken yüzü buruşuyor.

"Cristiano!" Bu Lenore. Merdivenlerin tepesinden ona doğru koşuyor, ona ve sonra Antonio'ya bakıyor. "Onu odasına götür.

Doktor Marino bekliyor."

Kaosun içinde unutuluyorum ve onların gidişini izliyorum, daha fazla adamın çatıdan aşağı inişini izliyorum. Hepsi savaştan çıkmış gibi görünüyor.

"Hadi," dedi Alec bana.

Döndüğümde onu az önce girdiğimiz kapıda beklerken buluyorum. Başımı sallayıp onu Cristiano'nun yatak odasına kadar takip ediyorum ve Antonio ile Dante'nin onu yatağa yatırışını izliyorum. Daha önce gelen doktor Cristiano'nun gömleğini yırtıp açıyor.

"Köpeği dışarı çıkarın," diye emrediyor Dante.

"Ve kızı da." "Ben kalıyorum."

Alec'e "Onu dışarı çıkar," der.

"O kalıyor," diyor Cristiano, sesi alçak ama içindeki otorite kükremesinden farklı değil.

Çenemi kaldırıp Dante'ye meydan okuyan bir bakış attıktan sonra hasarı görmek için yatağa yaklaşıyorum.

Doktor bir iğneyi Cristiano'nun koluna doğru götürüyor. Cristiano başını iki yana sallayarak

"Hayır," diyor. "Acı için."

"Hayır. Kurşunu çıkar. Beni dikin. Ayağa kalkmam lazım."

"Omzunu da sıfırlamam gerekiyor. Tekrar. Ayağa kalkmıyorsun," diyor doktor, iğneyi bir kenara koyuyor ve her zaman ne kadar inatçı olduğuna dair bir şeyler mırıldanıyor.

Gülüyorum. Elimde değil. Adrenalin sistemimi terk ediyor. Cristiano gözlerimle buluşuyor ve sağlam elinin avucunu açıyor.

"Buraya gel."

Yanına gittim. Doktorun diğer kolundan geriye kalanları kesmesini izlerken bana bakıyor. Yanı kanıyor ve kolu garip bir açıyla yatıyor.

"Neden temizlenmedin?" Cristiano bana soruyor. Kendime bakıyorum. "Bilmiyorum."

"Önce omzunu sıfırlayacağım. Acıtacak ama belki sana bir ders olur" diyor doktor. "Gerçi bundan şüpheliyim."

Cristiano gülümsüyor ve bunu yapmak için ne kadar çaba sarf ettiğini merak ediyorum. "Sana ödediğim parayla iyi biri gibi davranabilirsin."

"Tanrı aşkına, seni kaç kez diktiğimin iki katını ödemelisin bana."

Doktor bana bakıyor, hazır olup olmadığını sorar gibi bir ifade takınıyor.

Eğildim, Cristiano'nun yüzünü kendime çevirdim. "Yakında Frankenstein'a benzeyeceksin."

Cristiano sırtıyor, bir şey söylemek için ağzını açıyor ve doktor omzunu yerine oturduğu anda anlıyorum. Cristiano'nun yüzünde görüyorum, dişlerini nasıl sıkıldığını görüyorum ve doktoru cehenneme gönderirken mırıldandığı laneti duyuyorum.

"İşte," diyor doktor.

Cristiano ona döner. "Nasıl yapılacağını unuttuğunu düşünmeye başlamıştım," diye takılıyor. Bu enerjiyi nasıl bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Yarı ölü gibi görünüyor.

"Bu omzu üç kez mi sıfırlamak zorunda kaldım?" Doktor bana son kısmı Cristiano'ya yönelik olarak söyledi.

"Dört. Yaşlanıyorsun." Cristiano'nun gözleri fıldır fıldır kapandı. "Neler oluyor?" Panikle sordum.

"Şok. Merak etmeyin, iyileşecek. Dışarıdaki canavar köpek kadar sağlıklı."

Cerberus sanki duymuş ve anlamış gibi koridordan uluyor.

"Kurşunu çıkarıp onu temizlemem ve başka neleri dikmem gerektiğine bakmam gerekiyor. Sen gidip biraz dinlenebilirsin." Bana baktı. "Önce duş al, belki."

"Ben kalacağım."

Dante bana "Git," diyor ve ben onun nerede olduğunu merak ediyorum. Savaştan gelmiş gibi görünmeyen tek kişi o. "Doktor işini bitirene kadar onunla kalacağım."

"Yapabilirim-"

"Sadece git, Scarlett," diye homurdandı. Adımı söyleme şekli, daha önce konuştuğumuz zamanki kadar nefret dolu değil. "Ben kardeşimle kalacağım." Hayır, nefret dolu değil. Sesi yenilmiş gibi geliyor.

Yüzümü ovuşturuyorum, başımı sallıyorum ve Alec'i sandalyesinde, Cerberus'u da endişeli bir şekilde yarı oturmuş kapıya bakarken bulmak için yatak odasından çıkıyorum.

Cerberus'u okşayarak ikisine de "İyi olacak," diyorum. Alec rahatlamış bir şekilde başını sallıyor.

"Rinaldi miydi?" Ona sordum. Ya da kartel. O kısmı sormuyorum. "Emin değilim." Ama bir şeyler bildiği hissine kapılıyorum.

"Duş alacağım. Ben buradayım." Elizabeth'in odasını gösteriyorum. "Hiçbir yere gitmeyeceğime söz veriyorum, o yüzden biraz dinlen. Berbat görünüyorsun, Alec."

"Burada olacağım."

Cristiano kadar inatçı.

"Keyfin bilir." Ödünç aldığım yatak odasına girdiğimde kendimi bu küçük kızın odasında davetsiz bir misafir gibi hissediyorum. Ölü bir kızın odasına. Prensesçilik oynayacak kadar küçükken öldürülmüş.

O hücredeki Noah'ı düşünüyorum. En azından o hayatta.

Yüzümü ovuyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Çok yorgunum ama yatmadan önce duş alıp amcamın kabuk bağlamış kanını üzerimden temizlemem gerekiyor. Ve şu anda odaklanmam gereken şey Noah'ı o hücreden çıkarmak. İster kartel ister Rinaldi yapsın, bu son olmayacak ve eğer Cristiano bir sonraki saldırıdan sağ çıkamazsa, Noah o hücrede ölü sayılır.

CRISTIANO

"H Ey, kardeşim," diyor Dante gözlerimi açtığımda. Yirmi altı yaşından daha yaşlı görünüyor. Şimdiden şakaklarına ak düşmüş. Şakaklarına ak düşmesi için çok genç.

Tapınaklar.

"Benim hissettiğim gibi görünüyorsun," diyorum.

"Orada olmalıydım."

"Sen de vurulabilesin diye mi?"

"Böylece seninle birlikte savaşabilirim."

"Siktir et. Orada olmadığına sevindim."

"Hayatta olduğuna sevindim."

"Henüz bir yere gitmiyorum, kardeşim."

"Bunu kontrol edemezsin," diyor bir elini saçlarında gezdirirken.

Yapabilirim. Bir dereceye kadar. Suçluluk duygusu içimi kemiriyor ama onu bir kenara itiyorum. "Sorunu çözebildin mi?"

"Ne? Oh. Evet. Evet. Önemli bir şey değildi, gerçekten. Birkaç aptal e-posta geçti ve sadece hiçbir şey."

"David Amca'nın seni göndermesine sevindim, Dante. Bunun dışında olman daha iyi. Onun gibi. Daha güvenli."

"Ben korkak değilim, kardeşim."

"Bunu biliyorum. Ama sana zarar gelmesini istemiyorum. Bu son değil. Ortası bile değil. Ve bunu düşünüyordum. Çıkmanı istiyorum."

Ayağa kalkıyor, başını sallıyor ve bir aralık açık olan pencereyi kapatmaya gidiyor. "Ya kafan güzel ya da sayıklıyorsun."

"Ben de değilim. Onların ölümünü izledim, Dante. Senin ölümünü izlemek istemiyorum." "Ben de senin ölümünü izlemek istemiyorum. Peki ne neriyorsun? İkimiz de çekip gidelim mi? Siktir et. Rinaldi'yi siktir et.

Kartelin canı cehenneme. Onlar almıyorlar ailemizin cinayetlerinden uzakta."

Uzun bir nefes alıyorum, ayın gölgeli ışığında küçük kardeşimi izliyorum.

"Sonra, o zaman. Sen yoksun."

"Hadi sonra gidelim. Biraz dinlenmen gerek."

Srklendiğimi hissediyorum. O haklı.

"Sonra," diyorum tekrar.

"Elbette, kardeşim," diyor ve gözlerim kapanırken kıkırdadığını duyuyorum.

NE KADAR SONRA OLDUğUNU BILMIYORUM, BİR ÇİFT PANTOLON GIYDIKTEN SONRA Kot pantolon, kız kardeşimin odasının kapısını açıyorum. Buraya girmeyi sevmiyorum. Ne zaman girsem, onun ne kadar genç olduğunu düşünüyorum. Sadece küçük bir kız.

Birinin küçük bir kızı nasıl öldürebileceğini aklım almıyor. Ama Mara'ya ne oldu? Daha mı kötü?

Hayır. Canlı olması her zaman l olmasından iyidir. *Eğer* yaşıyorsa. Bildiğim kadarıyla cesedini okyanusa atmış olabilirler ama bu doğru gelmiyor. Arkalarında kanlı bir pislik bırakmışlar. Bir şey anlatmak içindi. Neden bir cesedi saklama zahmetine girsinler ki?

Mara çok tatlıydı. Dizini sıyırdığında ya da salıncaktan düştüğünde her zaman Dante'ye gittiğini hala hatırlıyorum. Herhangi bir şey için, gerçekten. Her zaman ağlamamaya çalışırdı. Her zaman onun yanında büyükmüş gibi davranmaya çalışırdı.

Ben de onu onunla izlerdim, havalı kardeşim. Onunla günlerce dalga geçtim. Çok dikkatli. Çok şefkatli.

Ay ışığı Scarlett'i beyaz bir ışıkla örtüyor. Ona böyle bakınca neredeyse başka bir dünyaya aitmiş gibi görünüyor. Prenses desenli battaniyesini omuzlarına kadar çekmiş, tek kişilik yatakta yan yatıyor. Saçlarının yarısı örgüsünden çıkmış ve yastığın üzerine yayılmış.

zerinde durup sırt üstü döndüğümde bir şeyler mırıldanıyor ama gözleri açılmıyor. Hızla uykuya geri dönüyor. Makyajdan ve kurumuş kandan arınmış yüzünü inceliyorum, dudakları hafifçe ayrılmış ve düzgün bir sıra

beyaz dişler. Bu haliyle, rahatlamış haliyle, yirmi iki yaşından bile genç görünüyor.

Parmaklarım Cerberus'un kafasındaki saçlarla oynuyor. Beni içeri kadar takip etti. Ayağa kalktığım ve iyi olduğumu gördüğü andan beri kapının hemen dışında nöbet tutmaya geldi. Bu çok garip. Cerberus insanlardan en az benim kadar nefret eder. Onu seçmemin sebeplerinden biri de bu. Ama onu koruyacaktır.

Odayı geçip yatağına gidiyorum ve alnına dokunuyorum, saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyorum. Olanlara dair kanıt görebildiğim tek yer orası. Bir çürük, küçük ama orada, morun yumuşak bir tonuna dönüşüyor. Onu yakaladığımda başını çarpmış olmalı. Sanırım orada durmuş, yerde yatan amcasını izlerken şoka girmişti. Kolay bir hedefti.

Acaba amcası bu gece onun hayatını kurtardığını biliyor mu? Kendisi için onunkini seçme şansı olsaydı bunu isteyerek yapmazdı.

Gözlerini bir, iki kez kırıştırarak açar. Işığa alışıp nerede olduğunu anladığında, elinin tersiyle önce ağzını sonra saçlarını yokluyor ve doğruluyor.

Benim düğmeli gömleklerimden birini giydiğini fark ettim. Alışveriş gezimizden kalan kıyafetler henüz paketinden çıkarılmamış. Çantalar dışarıdaki koridorda sıralanıyor. Onları nereye koyacağıma karar veremedim. Onu nereye koyacağıma.

"Saat kaç?" diye soruyor, bir kalçasının açıkta olduğunu fark edince battaniyeyi düzeltiyor.

"Geç. Ya da erken, duruma göre." Oturmak için hareket ediyorum ve yanımdaki acıdan irkiliyorum. "Sen iyi misin?"

Başını sallıyor. "Öyle misin?"

Omzumu silkiyorum, kendimi çok geç yakalıyorum. "Tamam."

"O kurşunu beni korurken mi yedin?" "Fark etmez."

"Benim için önemli. Ben emin değildim ama... sen emin miydin?"

"Bilmiyorum, Scarlett," diye yalan söyledim. Onu oradan çıkarmaya çalışırken almıştım. "Önemli değil. İkimiz de hayattayız."

Beni inceliyor ama bırakıyor. "Ne oldu? Kimdi o?" "Kartel.

Rinaldi. İkisi de."

"Bilmiyor musun?"

"Her iki mürettebattan da bazılarını öldürdük. Birkaçını da canlı ele geçirdik."

"Kartel olamaz. Neden kartel olsun ki? Amcamı onlar öldürdü."

"Hayır, Küçük Kedicik. O kadar şanslı değilsin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani o hamamböceği yine deliğinden çıkacak." "Yaşıyor mu?"

Sanırım... Onu gördüm. Yere düştüğünü gördüm." "Yaşıyor."

Alnı kırışmış bir şekilde devam ediyor. "Kartel değil, Cristiano. Neden onu öldürmeye çalışsınlar ki? O da onlardan biri."

"Ona isabet eden bir kurşun değildi."

"Ne? Neydi o?"

"Bir sakinleştirici. İçeri girerken biraz hasar vermiş. Tam zamanında önüne geçmiş olmalı. Senin için olduğuna eminim."

Başını sallıyor, alnı şaşkınlıkla kırışıyor. "Kartel olmasına imkân yok. Hâlâ benim ailem." Bunun üzerine durdu ve bir an sonra bana baktı.

"Şanslısınız ki çok organize bir ekip gibi görünmüyorlardı.

Çok sayıda vardı ama operasyon tam bir karmaşaydı." "Planın kartelin sizinle çalışması olduğunu sanıyordum."

"Evet, beni ortadan kaldırırsanız kartel de sorunlarından kurtulur." "Ne demek istiyorsun?"

"Rinaldi ile çalışmak onlar için daha kârlı." "Çünkü o kadınları köle yapmaya istekli."

Başımı salladım. "Rinaldi olduğunu varsayamam, en azından tek başına yapmış olamaz." Aslında tüm bu olanlarla ilgili bir şeyler doğru gelmiyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ailesi burada zayıfladı. Burada ya da Napoli'de bana karşı hiç şansı olmaz. Şimdi olmaz. Geri dönmesi ve tek başına saldıracak insan gücüne sahip olması mantıklı değil. Buna sahip değil."

"Yani ailemle birlikte çalıştığını mı düşünüyorsun? Ve o sakinleştiricinin beni kaçırmak için olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Mantıklı olabilir, sanırım. Seninle evleniyor, kartel ile ailesi arasında bir bağlantı var, ama bilmiyorum."

"Ama neden?" Kelimeleri söylerken onu izliyorum. "Yani, kartel için o kadar da değerli değilim. Nasıl olabilir ki?"

"Babana sadık olanlar için bunun bir anlamı olacak. Onlar için değerlisin. Önceden kartelin Rinaldi'ye ihtiyacı vardı. Onun bağlantılarına ihtiyaçları vardı. Şimdi, Rinaldi'nin onlara, onların ona olduğundan daha çok ihtiyacı var. İlk iş olarak seni geri getirmesi gerekecek. Birleşme için yolu açacak olan şey bu. Sonra bana saldırabilirler. Beni ortadan kaldırırlar. Birlikte ve sen geri döndüğünde."

Baban öldürüldüğünde çekip gidenlerin sadakatini kazanırlarsa, bunu yapacak insan gücüne sahip olurlar."

"Para için. Bütün bunlar sadece para için."

"Para güçlü bir motivasyon aracıdır. Neredeyse aşk kadar." "Nefret kadar demek istiyorsun," diye mırıldandı.

"Sevgi en güçlü şeydir."

Buna şaşırmış gibi bana bakıyor. Sonra bakışları yan tarafıma kaydı. "Kanamam var."

Ben de aşağıya bakıyorum ve giydiğim beyaz tişörtte bandajın olduğu yerde koyu kırmızı bir leke var. Tişörtümü kaldırıp bakıyorum.

Doktor aşağıda yemek yiyor ve uyanık olmama kızacak. Lenore'u çağırırdım ama o da bana annelik yapar. Dante onu bu konuda rahatsız etmeyecek kadar suçlu hissediyor. "Kan midenizi bulandırıyor mu?"

Başını sallıyor.

"Benimle gel." Ayağa kalkıyorum ve yorganı çekmesini bekliyorum. Ayağa kalkıyor, ayakları halının üzerinde çıplak, ayak parmaklarındaki yontulmuş cila odanın her tarafındaki yumuşak leylak rengine uyuyor. "Tahmin edebileceğiniz gibi moru çok severdi." Koridora doğru yürüyorum ve Scarlett de beni takip ediyor.

"Elizabeth?"

Başımı sallayıp odama giriyorum ve sağlam kolumla gömleğimi başımın üzerinden çekip çıkarıyorum. Yatağın üzerine bırakıyorum ve döndüğümde onu sırtıma bakarken buluyorum.

"Frankenstein mı?" Ben soruyorum.

"O kadar da kötü değil," diyor yüz hatlarını düzelterek.

"Sen kötü bir yalancısın."

"Pekâlâ. Biraz Frankenstein gibi. Ölmediğine sevindim."

Kaşlarımla alnımda yükseldiğini hissediyorum. "Neden?"

"Çünkü bunun Noah ve benim öldüğümüz anlamına geleceğini düşünüyorum. Ya da en azından Noah öldü, eğer siz öldüyseniz."

"Ben de benim için endişelendiğini sanıyordum," diyorum hafifçe. Endişelenmedim, değil mi? Yatağıma oturdum, başlığa yaslandım ve bandajı sıyırdım. Kendim de yapardım ama omzum yüzünden zorlanıyorum.

"Yardım edeyim," diyor ve yanına geliyor. "Sadist bir tarafın yok, değil mi?"

Omuz silkiyor, dikişlere bakıyor ve yüzünü buruşturuyor.

"Olduğundan daha kötü görünüyor. Üzerine şu merhemden biraz sür, sonra tekrar bandajlarsın ve biz de işimize bakarız."

"İşine bak," diyor ve banyoya doğru yürüyor. Suyun aktığını duyuyorum ve bir dakika sonra ellerini kurulamaya geri dönüyor. "Ne tür şeyler?" Merhemi eline alıyor, etiketini okuyor ve bana sırtıyor. "Bu acıtacak."

"Çok acıtacak ama bunu yapacaksın."

"Öyle olmadığımı hiç söylemedim," diyerek genişçe gülümsüyor ve beni şaşırtacak kadar beklenmedik bir hareket yapıyor. Yatağa tırmanıyor ve üzerime çıkıyor.

"Kımıldama."

Siktir. Ben.

Parmaklarına bol miktarda merhem sıkıyor ve kolunu yanıma uzatıyor. Bana dokunmadan önce bileğini tutuyorum. "Nazikçe. Anladın mı? Benim hoşuma gitmeyecek kadar bundan zevk alacak gibi görünüyorsun."

"Sorun nedir, Cristiano? Biraz acıdan mı korkuyorsun?"

"Az önce bana ölmediğime sevindiğini söyledin," diyorum, tutuşumu gevşetiyorum ama onu bırakmıyorum, kendimi hazırlıyorum çünkü bu kesinlikle acıtacak.

Ama bunu ona borçluyum. Yüzük kutusunun durduğu komodine bakıyorum. Çok hassas cildime sürdüğünde tıslıyorum.

Bakışlarımla buluşuyor ve gerektiğinden biraz daha sert sürerken bakışlarımı tutuyor.

"Sakin ol."

Rahatsızlığım karşısında gülümsemesi genişliyor. "Aww. Ne oldu?" Başını eğiyor, suratını asıyor, gözleri kocaman oluyor. "Büyük kötü kurt canı yandığında sadece çaresiz küçük bir yavru mu oluyor?"

Sırtıyorum. Antrenman yapıyor, benim küçük kedicğim. Bu iyi bir şey. Sağlam elimle uzanıp başının arkasındaki saçları tutuyorum. Saç örgüsü hemen hemen dökülmüş ve duştan dolayı hâlâ nemli.

"Bu hoşuna gidiyor, değil mi Küçük Kedicik? Beni merhametine bırakmak?" Parmaklarını dikişlere bastırduğunda elimi saçlarında sıkıyorum.

"Hoşuma gitti," diyor, gözleri kısılmış, ay ışığında neredeyse parlıyor.

"Çok güzelsin, Scarlett." Onu biraz daha yaklaştırdım. "Ve başka ne var biliyor musun?"

"Ne?" diye soruyor, kendine güveni biraz eriyor.

"Sadist tarafın sikimi sertleştiriyor."

Elini hareket ettirmeyi bırakıyor ve birkaç kez gözlerini kırpıştırarak neyin üzerine bindiğini fark ediyor. Gülmemeye çalışıyorum ama bu onu daha da sinirlendiriyor, çünkü güldüğümü gizlemeye çalıştığımı görüyor.

"Siktir git! Kendin yap!" Üzerimden inmeye başladı ama ben onu geri çektim.

"Pekâlâ. Özür dilerim. Duracağım."

Gözleri kısılıyor ve diğer elini kötü omzuma koyuyor. "Omzunu tekrar yerinden çıkardığımda hala sert olacağını mı düşünüyorsun?"

"Ateşkes. Sadece biraz eğleniyorum. Eğlenmeyeli uzun zaman oldu."

"Bunun zamanı olduğundan emin değilim." Tekrar yerine yerleşiyor ve merhem sürmeye odaklanıyor.

Ben onu izlerken uzun bir süre sessizlik oldu. Konsantre oluyor, düşünüyor.

"Amcam bir şey söyledi." Bunu söylerken bana sadece bir an bakıyor.

"İç çamaşırı mı giyiyorsun, Scarlett?" Amcası hakkında konuşmak istemediğim için sordum.

Gözleri bir an benimkilere kaydı, sonra uzaklaştı. "Seni ilgilendirmez."

Omzunun açıkta kalan derisine, bir göğsünün kabarıklığına bakıyorum. Gömleğim ona o kadar büyük geliyor ki omzundan aşağı kaymış. Aletimden kaçmak için kendini böyle konumlandırmışken, bir santim daha atsa amı göz hizasına gelecek.

Gözlerine tekrar bakıyorum. Tahrik olduğunda derin bir karamel. Ve tahrik olmuş. Göğüs uçlarının tişörte yapışmasından anlıyorum. Aramızdaki misk kokusunda. Ve gözlerinde görüyorum.

Onu daha yakına çekiyorum ve direndiğinde hafif ağırlığını yarama yaslamasını umursamıyorum. Acıyı umursadığımdan daha çok onun ağzını istiyorum.

"Amcamın bana ne söylediğini bilmek istemiyor musun?" diye soruyor ağzı benimkinden bir santim uzaktayken.

"Pek sayılmaz," diyorum ve onu kendime çekip öpüyorum.

"Isırırım," diye tehdit ediyor, geri çekilmesine izin vermediğimde kelimeler boğuklaşıyor.

Beni görmesi için biraz geri çekiliyorum. "Umarım bundan daha fazlasını yaparsın, Küçük Kedicik." Onu tekrar öpüyorum, dudaklarını aralıyorum ve sözünü tutuyor, keskin küçük dişler alt dudağımı deliyor. Kanın bakır tadını alıyorum ve inliyorum.

ağızına karşı. Bileğini sıkarak ve pozisyonumuzu değiştirerek onu yatağa yatırıyorum ve ağırlığımla onu sıkıştırıyorum, kollarından birini yana hapsediyorum ve omzuma batan diğer tırnaklarının acısını çekiyorum.

"Dikişleri açacaksın," diyor tırnaklarını sırtıma geçirerek.

Sikimi ona doğru bastırarak inliyorum. "Ve az önce kendi soruma cevap verdim. İç çamaşırı giymiyorsun."

Beni itmeye çalışıyor. "Adamların beni savaş bölgesinden uçururken, alışveriş çantalarımızı almak için durmayı düşünmedik, bu yüzden hiç çantam yoktu. Beni bir daha öpme. Dudaklarına dikiş attıracak kadar sert ısırırım."

"Buna degecek," diyorum, dişleri tekrar bana çarptığında geri çekiliyorum. Ağızının açılıp kapanmasını, klitorisine süründüğümde göz bebeklerinin büyümesini izliyorum.

"Dur," diyor.

"Sende karanlık bir şeyler var, Scarlett. Pervasız bir şey."

Bana bakıyor, kalçaları biraz hareket ediyor. Bilinçli olup olmadığını merak ediyorum. "Başka hiçbir kadının beni arzulamadığı kadar arzulamamı sağlıyorsun." I

Başımı eğiyorum, boynunu öpüyorum, nabzını dudaklarımda hissediyorum. Kalbi dakikada yüz mil hızla atıyor.

"Bırak beni," diyor, sesi titreyerek. "Öp beni ve gitmene izin vereyim."

Başını sallar. "Beni zaten öptün. Şimdi bırak gideyim." "Hayır.

Beni öpmeni istiyorum. Bunu istediğini hissetmek istiyorum."

Hızla göz kırpmıyor, bakışlarını tekrar benimkine çevirmeden önce bir an için benden öteye bakıyor.

"İstiyorsun, Küçük Kedicik." Kulağına doğru eğildim. "İsteğinin kokusunu alıyorum." Bunun üzerine kızardı ama inkar etmedi.

"Beni bir kez öp. Sadece bir kez."

"Tek istediğin bu mu? Sadece bir öpücük mü?" "Dilimle."

Sırıyorum.

"Dil yok."

"Sadece ucu."

Kaşlarını çatıyor ama tüm bu direncin altında küçük bir hafiflik var. En azından bir an için.

"Söz mü?"

Söyleyiş şekli beni duraksatıyor. Gözleri parlıyor. Amcasının bana ne dediğini hatırlıyorum. "Söz veriyorum, vermediğin hiçbir şeyi almayacağım."

Beni inceliyor, düşünüyor. Dudaklarını yalıyor, başını kaldırıyor ve ağzını benimkine yaklaştırıyor. Sonra dilini ağzımın içine sokmadan önce dilini ağzımın üzerinde gezdirerek beni tekrar şaşırtıyor.

Benimkiyle ona dokunuyorum, tadına bakıyorum ve dilini emdiğimde küçük bir inilti çıkarıyor. Sonra başının arkasını kavriyorum, öpücüğü devralıyorum, onu tattıkça bir aciliyet oluşuyor. Onun teslim olduğunu, açıldığını hissedebiliyorum. Onun da beni öptüğünü hissediyorum.

Sertim. Beni hissediyor mu?

Bir elimi aramıza sokarak giydiği gömleğin üst iki düğmesini açıyorum.

Bir ses çıkarıyor, ama yutuyorum ve iterek açtığımda direnmiyor. Ona bakmak için başımı hafifçe kaldırıyorum, diğer düğmeleri açmadan önce bir göğsünü avuçluyorum.

"Cristiano," diye mırıldanıyor gömleği açıp çıplak tenine bakmak için diz çöktüğümde. Küçük göğüsleri, düz bir karnı ve bacaklarının arasında düzgünce kesilmiş siyah tüylerden oluşan bir tümsek var.

Gözleriyle tekrar buluşuyorum, eğilip ağzını, boynunu, köprücük kemiklerinin arasındaki çukuru öpüyorum.

Başımın arkasını kavriyor, ben göğüslerinin arasındaki boşluğu öperken parmakları saçlarıyla iç içe geçiyor, sonra dilimin fiske siyle meme ucunun tadına bakıyor.

"Cristiano." Parmakları saçlarımda kıvrılıyor, biraz çekiştiriyor.

Duruyorum. Söz verdiğim gibi. Yanağımı karnına yaslıyorum ve üzerinde bir desen çiziyorum. "İstediğimi hatırlamadığım şeyleri istememe neden oluyorsun," diyorum. Aciliyet kayboluyor, başka bir şey, daha üzücü bir şey içeri sızıyor. Yine de buna izin veremem. Şimdi olmaz.

Tekrar diz çöküyorum, gömleği kapatıyorum ve düğmeleri onun yaptığı gibi yapıyorum. Bunu yapmak istemiyorum. Tek istediğim ona sarılmak. Tenini benimde hissetmek. Daha fazlasını istiyorum.

Başını yatağıma yaslıyor ve hırıltılı bir nefes alıp beni izliyor. Acaba duracağımdan emin değil miydi?

Üzerinden kayarak kalkıyorum. İstemiyorum ama sözümü tutacağım konusunda bana güvenebileceğini öğrenmesi gerekiyor. Hayatında çok fazla güvenilir erkek olmadığını hissediyorum.

"O kadar da kötü değildi, değil mi?" Son düğmeyi de bitirirken soruyorum. "Korkunçtu." Ayağa kalktı.

Sırıtıyorum, ayağa kalkmasını engellemek için bir elimle kalçasına sarılıyorum. "Öyle miydi? Bundan emin misin yoksa yalan mı söylüyorsun, Küçük Kedicik?"

"Yalan söylemiyorum."

"Yani bacaklarını açıp amına baksam ıslak olmaz mı?"

Kolumu çekmeye çalışıyor, tüm dikkatini ona odaklıyor.

"Anlat bana. Ne kadar korkunç olduğunu tekrar söyle, ben de bir bakayım." "Tamam. Korkunç değildi, tamam mı?"

Gülümsüyorum. "Tamam." Yan tarafımdaki dikişli bölgeye bakıyorum. Kanama durmuştu, ben de ona bir bandaj uzattım. "Al."

"Daha fazla merheme ihtiyacın var." "Sikeyim hayır."

"Tamam." Kağıdı yapışkan kenarlarından sıyrıyor ve bandajı yan tarafıma koyuyor, sonra bana bakıyor. "Bu doğru mu?"

"Ne doğru mu?" Şifonyere doğru yürüdüm ve yeni bir tişört almak için çekmeceyi açtım.

"Amcam kaos başlamadan hemen önce bir şey söyledi."

Gömleği üzerime geçirdim ve ona dönerek devam etmesini bekledim.

"Kartel Rinaldi ile değil de seninle çalışmak zorunda kalsın diye beni seninle evlendirecek misin?"

Göt Jacob.

Onu inceliyorum, kafasının nerede olduğunu anlamaya çalışıyorum. Gerçi tahmin edebiliyorum. Ona, evet, nefret ettiği bir adamla evlenmeye zorlanacağı söylenmek üzere. Ya da nefret etmesi gerektiği.

"Marcus Rinaldi'nin seni onunla evlenmeye zorlamasından iyidir, değil mi?" "Ellerinden gelse seni yine de öldürecekler."

"Deneyeceklerinden hiç şüphem yok."

Yataktan kalkıp bana doğru geliyor, sonra duruyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Hayır."

"Ne yok?"

"Bunu yapmayacağım."

"Ben acıktım. Hadi gidip bir şeyler yiyelim." "Beni duydun mu?"

Kapıyı açtım ve ona baktım. "Seni iyi duydum ve evet, bunu yapıyorsun. Hadi gidelim."

"Hayır."

İç çekiyorum, kapıyı kapatıyorum ve yanına gidiyorum. Uzaklaşmıyor ve kollarını kavrayıp aşağı yukarı ovuyorum, sonra ellerimi kapatıp biraz sıkıyorum.

"İçinde bulunduğun koşulları anlıyorum, ama şimdi düşünmen gerek Scarlett."

"Düşünüyorum."

"Seçenekleriniz neler?"

"Gitmem izin verebilirsin. Bu da bir seçenek."

"Başka şekilde ifade edeyim. Gerçekçi seçenekleriniz nelerdir? Otur." Onu beklemeden geriye doğru yürüdüm ve yatağın kenarına oturttum. "Gördüğüm kadarıyla iki seçeneğin var ve her iki yol da mihraba çıkıyor."

"Olacağım tek şey bu mu? Erkeklerin oyunları için bir piyon mu?"

"Bu bir oyun değil. Yakınından bile geçmez. Rinaldi'yle evlenirsen et ticaretinin bir parçası olursun, uyuşturucudan ve muhtemelen zamanla silah ticaretinden bahsetmiyorum bile. Tabii yeterince uzun süre hayatta kalırsan. Noah'ı hesaba katmıyorum bile."

"Kardeşimi bu işe karıştırma." "Keşke yapabilsen."

"Et ticareti yapmıyor olabilirsin ama diğer şeyler de bir o kadar kötü Cristiano."

"Evet, ama bir sorun var." Söylemek üzere olduğum şeyi daha önce hiç yüksek sesle söylememiştim. Kimseye söylemedim. Ne amcama, ne kardeşime, ne de Charlie'ye. Kendime bile. "Umurumda değil. Hiçbiri umurumda değil."

Yüzümde bir şeyler **değişmiş** olmalı çünkü ifadesi değişiyor. Kafası karışır ve neredeyse endişelenir.

"Ne demek istiyorsun?" diye daha sessiz soruyor.

Şimdi de söyleyemeyeceğime karar veriyorum. Başımı sallayarak komodinin üzerinde duran ve içinde nişan yüzüğünün bulunduğu kutuyu elime alıyorum. Açtım ve aşağıya baktım.

"Yani ben sadece Rinaldi'yi istiyorum. Hepsi bu. Anneme ne dediğini bilmek istiyorum-" Sözümü kesiyorum. Kelimeleri söyleyemiyorum. "Ve sonra onu öldürmek istiyorum." Ben de bunu istiyorum. Hayatta kalmamın sebebi bu. Ve uğruna yaşadığım tek şey bu.

Ona göstermek için kutuyu çeviriyorum ama parlak gözlerini benimkilerden yüzüğe çevirmesi çok uzun zaman alıyor. Hızlı bir bakış atıyor. Etkilendiyse de belli etmiyor. Ama böyle bir şeyden etkilenecek bir tip değil.

"Sonra sana ne olacak?"

Akıllı kız.

"Bunun bir önemi yok. Özgür olacaksın. Seninle ilgileneceğim, yani maddi olarak ve eğer istediğin ya da ihtiyacın olan buysa ortadan kaybolman için elimden gelen her türlü yardımı yapacağım. Sen de Noah da."

"Ama onun bir asker olacağını söylemiştin."

"Bu iş bitene kadar ikiniz de benimsiniz. Bu iş bittiğinde, Rinaldi'nin anneme ne söylediğini öğrendiğimde ve onu öldürdüğümde, ancak o zaman özgür olacaksınız."

SCARLETT

I Onu inceleyin. Yanağının üst kısmında bir kesik var ama göğsü ve sırtıyla kıyaslanamaz bile. Kırık cam parçalarının içinde yuvarlanmış gibi görünüyor.

Doktor omzunu düzelttikten sonra bayıldığında yaşadığım paniği hatırlıyorum. Kalbimin bir anlığına durmuş gibi hissettiğimi çok iyi hatırlıyorum. Kendime bunun sadece o ölürse Noah ve benim için daha kötü olacağı için olduğunu söylemeye çalışıyorum. Ama tüm gerçeğin bu olmadığını biliyorum.

"Scarlett?"

Yüzüğü işaret ediyor. Çok güzel, pürüzlü mavi taşların arasına yerleştirilmiş prenses kesim bir elmas.

"Safir mi?" diye

sordum. Başını

salladı.

Mücevherleri inceliyorum. Kardeşlerimin de elmas ticareti yapma planları olduğunu hatırlayın. Onlar için hiçbir şey masanın dışında değildi.

Bu konuda başka bir seçeneğim olmadığını biliyorum. O haklı. Bu Marcus Rinaldi'nin bana sunacağından daha iyi bir seçenek. Ama pazarlık şansım varsa, onu kullanacağım.

"Noah'ı bu gece üst katta istiyorum.

Hayır, şimdi." "Yarın. "Kabul ediyorum dedikten sonra."

"Yarın mı? Bu yarın mı olacak?" "Noah'a mutlu haberlerimizle sürpriz yapacağız."

"Yarın evleniyor muyuz?"

"Sorun mu var? Zaman çok önemli."

"Hayır. Sorun değil." Yani, ne fark eder ki? Marcus ve kardeşlerimin istediği olsaydı, çoktan evlenmiş olurum.

"Güzel. Başka bir şey var mı?" "Seks yok. Ben uyurum-"

"Benim yatağında uyuyacaksın ve evliliğimizi tamamlayacağız."

"Kendi odamı istiyorum ve son kısma hayır."

"Kendi odanı alabilirsin ama benim yatağında uyuyacaksın ve evliliğin tamamlanması pazarlık konusu olamaz."

"Neden? Evliliğimizi tamamladığımızı söyleyebiliriz, Orta Çağ'da değiliz. Kimse çarşaplarda kan olup olmadığını kontrol etmez."

"Hayır."

"Ne? Yalan söylemekten rahatsız mı oluyorsun? Lütfen."

"Hayır, aslında. Ben değilim." Yüzüğü kutusundan çıkarıp avuçluyor. Sonra beni tuzağa düşürüyor. Ağırlığını iki yanımdaki yumruklarına veriyor, yüzü o kadar yakın ki onu içime çekiyorum ve saat beş yönündeki gölgesi yanağımı çiziyor. "Ayrıca, tek düşünebildiğim amını yaladığımda tadının nasıl olacağı. Sikimi içine soktuğumda nasıl hissedeceğin."

"Tanrım." Arkamı dönüyorum, kalbim hızla çarpıyor. O bu kadar yakınımdayken nefes almakta zorlanıyorum. Kısa bir süre önce onu altımda hissettiğimde de aynıydı.

Ona sarılmak aptalcaydı. Benim hatamdı. Cehennem gibi yakacağını bildiğim merhemi sürerken hareket etmesini engellemek istemiştim.

Ama durumu tersine çevirdi, değil mi? Cristiano Grigori'nin her zaman beni alt edeceğini hissediyorum.

Ellerimi geniş göğsüne koydum, sıcak teninin altındaki sert kasları hissettim. Kalbinin avucumun içinde attığını hissediyorum ve onun altında yatmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum, tüm ağırlığı üzerimde. Sert siki bacaklarımın arasında.

Karnımın içinde kelebekler kanat çırpıyor ve elimde olmadan göğsünün derisini hissediyorum, yara izlerine dokunuyorum, sert kaslara bastırıyorum. Çürük, kesik ve dikişli olsa bile, o bir güç merkezi. Müthiş.

Benim için güvende olabilir. Noah için. Bizi koruyabilirdi. Dün gece benim için muhtemelen hayatımı kurtaracak bir kurşun yedi.

Ama her şey bana dayatılırken bu iyi bir şeymiş gibi davranamam.

Aptallığımı ve bunu istemek gibi safça bir arzuyu uzaklaştırmak için başımı sallayarak onu itiyorum ama yerinden kıpırdamıyor. Sadece ben itmeyi bıraktığımda geri çekiliyor. Sanırım bunun kendi şartlarında olduğunu bilmemi istiyor. Her şey onun şartlarına göre olacak.

Bunu zaten biliyorum.

Yüzüğü baş ve işaret parmakları arasına alıp sadece kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"Hayır dersem, beni mihraba mı sürükleyeceksin?" "Muhtemelen."

"Sonra ne olacak?"

Çenesi geriliyor, gözleri kısılıyor. "Evet mi, hayır mı, Scarlett? Bu konuşmadan sıkılmaya başladım. Bunu nasıl yapacağız?"

"Bir kez seks. Tamamlamak için. Nokta."

Beni izliyor, göz kırpmıyor, ifadesi sabit ve değişmiyor. "Bunu nasıl yapıyoruz?"

Pazarlık yapmıyor.

Ama yine de elimi uzatıyorum, yüzüğü almak için avucumu yukarı çeviriyorum çünkü ikimiz de kabul edeceğimi biliyoruz. Tek seçenek bu.

Başını sallıyor, sol elimi tutuyor ve beni ayağa kaldırıyor. Sanki gerçek bir çiftmişiz gibi yüzüğü parmağıma taktı. Sanki o benim erkek arkadaşım ve az önce evlenme teklif etti, ben de evet dedim ve havalara uçtum.

"Mükemmel uyum," diyor.

Parmağımdaki yüzüğe bakıyorum. Bunun romantik bir şey olduğunu düşünecek kadar saf değilim. Cristiano, Marcus'tan daha iyi bir adam olabilir ama hâlâ beni kullanıyor. Ve gözlerimi hedefimden ayırmamalıyım. Noah'yı ve kendimi canlı çıkarmak.

"Çok para eder," diyor. "Ve kabul ederek söz verdiğin gibi yaptığın sürece senindir. Sadece bir şeyi unutma," diye söze başlıyor ve parmaklarımızı iki elimin üzerinde iç içe geçirdikten sonra ellerimi arkamdan çekerek kendi ellerinden birinde tutuyor. Bileklerimi sıkıyor ve yüzümü çenemden yukarı doğru eğiyor. "Şimdi ikimiz de bir söz verdik, sen ve ben. Ben sana güveniyorum. Sen de bana güveniyorsun. Eğer bana ihanet edersen, beni düşmanın yaparsın. Bunu anlıyor musun?"

İçimden bir ürperti geçiyor.

"Bana ihanet etmediğin sürece benden korkmana gerek yok, Scarlett."

"Senden korkmuyorum. Artık korkmuyorum."

"Hm." Yalanımı duydu ama dikkati dağılmıştı. Nedenini bir an sonra telefonunu cebinden çıkarmak için beni bıraktığında anlıyorum. Bir mesaj olmalı çünkü kulağına götürmek yerine ekranı kaydırıyor. Gördüğü her neyse gözlerini kısıyor, çenesini geriyor.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

Bir şeyler yazıyor, y a z a r k e n kaşlarının arasındaki çizgi derinleşiyor, sonra telefonu cebine koyarken bakışlarını bana çeviriyor.

Yutkunuyorum, elektrik mavisi gözleri çok yoğun, bana çok odaklanmış.

"Beni anlıyor musun, Scarlett?" diye soruyor, sanki konuşmamız yarıda kesilmemiş gibi devam ediyor.

Başımı salladım.

Çünkü net olarak anladığım bir şey varsa o da bu adamı düşman edinmek istemediğimdir.

SCARLETT

HO garip tekliften sonra beni yalnız yemeye bıraktı - buna teklif denebilir mi? Bu beni şaşırttı ve Lenore çalışma odasına bir tepsi götürmesine rağmen, ben gitmeden önce tepsiye dokunmadan geri döndüğünü gördüm.

Üst katta.

Küçük prenses yatağında otururken yüzüğüme bakıyorum. Çok güzel, safirlerin kenarları cam kırıkları gibi sivri ve keskin. Hoşuma gidiyor. Yakıştı. Ama onunla evlenme düşüncesi karnımı tuhaflştırıyor. Ve bu tam olarak mide bulandırıcı bir his değıl.

Kalkıp yüzüncü kez odayı adımlıyorum. Saat sabahın ikisini çoktan geçmiş olmasına rağmen bu gece hiç uyumayacağım. O da gelmedi ama bildiğim kadarıyla artık adada bile değıl. Birkaç saat önce bir teknenin açıldığını duydum. Belki de anakaraya geri dönmüştür.

Kapımı sessizce açtım. Dışarıda hâlâ nöbetçi yok. Dışarıda bir kilit var ama onu kullanmamış. Henüz.

Üzerimde bir çift eşofman altı, büyük boy bir kapüşonlu sweatshirt ve bir çift balerin terliğı var. Bu ve bunun gibi birkaç parçayı son mağazada siparişe ekledim. Cristiano'nun benim için seçtiğı diğer parçaları düşünöldüğünde böyle pasaklı bir kıyafeti onaylamasına imkan yok ama ben bunu seviyorum.

Yumuşak tabanlı slip-on ayakkabılar tam da ihtiyacım olan şey. Sessiz.

Yatak odasında bulduğum küçük plastik feneri cebime koyuyorum ve merdivenlere doğru ilerliyorum. Yemek odasından gelen bir parıltı dışında ışıklar sönük. Ay ışığı. Daha önce büyük pencerelerden sudaki yansımasını izlemiştım. Tek başıma yemek yerken televizyon izlemekten daha iyiydi.

Korkuluklara tutunarak merdivenlerden aşağı iniyorum, taşa minnettarım. Ahşap gıcırdardı.

Birinci katın sahanlığına çıktığımda, gerçekten yalnız olduğumdan emin olmak için etrafıma bakıyorum. Yerin altındaki hücrelere açılan kapıya doğru parmak uçlarımla ilerliyorum.

Sadece birkaç gün önce orada olduğumu düşünmek garip. Kardeşlerimin beyinlerinin havaya uçmasını izlediğimi.

Zavallı Noah hâlâ aşağıda tek başına. Korkmuş olmalı. En azından yarından sonra yer üstüne çıkmasına izin verilecek.

Yine de o karanlık koridora varmadan önce yumuşak bir ses dikkatimi çekiyor. Koridorun sonundaki Cristiano'nun çalışma odasından geliyor.

Sese doğru birkaç adım atıyorum. Hafif bir uğultuya benziyor. Bir uğultu gibi. Kapalı kapısının altından içerideki ışığın yandığını görüyorum. Demek ki adadaymış. Tekneyi daha önce kimin aldığını merak ediyorum.

Sonra durdum, düşündüm. Noah'ın hücreğine gidersem beni duyar mı? Ve o yatmadan önce yukarı çıkabilir miyim? Yatağımdaydım olduğumdan emin olmak için kontrol edeceğini varsayıyorum. Hapisteki kardeşimi görmeye gitmemi ihanet olarak görür mü?

Başımı sallayarak asıl hedefime geri dönüyorum.

Kabul ettim. Bana bunu verebilir. Ne olursa olsun 'evet' diyeceğim. Ayrıca, saldırı gecesi onu sadece iki saniye gördüğümü ve kanlar içinde olduğumu düşünürsek Noah muhtemelen hâlâ benim için endişeleniyordur. Tekrar.

Koridora geldiğimde, cebimden çıkardığım el fenerini açmak için düğmeyi kurcalıyorum. İyice sallamam gerekiyor ama yoluma loş bir ışık saçmadan önce iki kez yanıp sönüyor.

İçeride muhafız yok. En azından burada. Dışarıdaki ve çatıdaki adamları ikiye katladığını biliyorum. Bu ev bir kale.

Kapıya ulaştığımda, kilidi açık bulduğum için minnettarım. Bunu düşünmemiştim bile. Kapıyı açtığımda ses çıkaran tek şey o, sadece ihtiyacım olduğu kadar çektiğimde sızlanıyor.

Işığımı merdivenlere tutuyorum ama kapıyı kapattığım anda fener tamamen sönüyor ve beni zifiri karanlığa gömüyor. Öyle bir karanlık ki, dehşet verici. Bir kara delik tarafından yutulmak gibi. Dünyada kalan tek insan olmak gibi.

Panikle el fenerini o kadar şiddetli sallıyorum ki, pili yerinde tutan küçük plastik kapak fırlıyor ve pili de beraberinde götürüyor. Her adımda zıplıyor gibi görüldüğü için öyle bir gürültü çıkarıyor ki, orada duruyorum

donup kaldım, nefesimi tuttum. Cristiano'nun beni duyduğuna eminim, belki Noah da duymuştur. Duymuş olmalı.

Ses kesildiğinde dinliyorum ama her şey sessiz. Bir dakika daha bekliyorum ve bir, iki, üç basamak inmeye çalışıyorum. Ama çok engemeliler ve düşüp boynumu kıracağım. Bir el fenerine ihtiyacım var.

Lenore'un mutfağında bir tane vardı. İyi bir tane.

Geri dönüyorum, merdivenlerden yukarı sürünerek çıkıyorum ve kapıyı açmak için uzanıyorum. Sesi duyunca irkildim. Çalışma odasından duyamazdı. Çok uzakta ve kapı çarpması gibi bir şey değil.

Evin ana bölümüne geri dönüyorum ve koridordan Cristiano'nun çalışma odasına bakıyorum. Vızıltı sesi kesilmiş olmasına rağmen ışık hâlâ yanıyor. Aceleyle oturma ve yemek odalarını geçip mutfığa gidiyorum ve içeri girdiğimde rahat bir nefes alıyorum. Köşedeki yatağında yatan Cerberus başını kaldırıyor. Yere çarpan kuyruğunu sallıyor.

Parmağımı dudaklarıma götürerek ona "Sus," diyorum ama heyecanlı ve muhtemelen burada yalnız uyuyor. Yanına sokuluyorum, sessiz kalması için yalvarırken onu okşuyorum. Yüzümü yalıyor ve kulağıma sokuluyor. Bu çok tatlı bir şey. Onun yanına kıvrılmak istiyorum ama yapmıyorum.

O yerleştikten sonra kalkıp el fenerini gördüğüm çekmeceye doğru yürüyorum. Keskin bıçaklardan birini almayı düşünüyorum ama vazgeçiyorum. Onu saklayacak yerim yok ve Cristiano'nun üzerimde basit bir tırnak törpüsü bulduğunda ne yaptığını çok iyi hatırlıyorum.

Feneri tutarak test ediyorum. Çalışıyor ve gülümsüyorum. Cerberus'u bir kez daha sevdikten sonra mutfağın sallanan kapısından geçerken kendime biraz daha güveniyorum.

Ama biri beni arkamdan yakaladığında o gülümseme daha yeni solmuştu.

Çılgılık atmak için ağzımı açıyorum ama büyük bir el ağzımı kapatıyor ve kaburgalarımın bir silahın kusursuz metalini hissediyorum. Ayaklarımdan kaldırılıyor ve duvara doğru geriye doğru götürülüyorum, ağır el feneri yere çarpıyor. Ağzımı sıkıca kapatan eli ısırmaya çalışıyorum ve tekmelemenin de tuğla bir duvarı tekmelemek gibi faydasız olduğunu görüyorum.

Bu Cristiano. Karanlıkta bile biliyorum. Yaralı bile olsa, çok iri, çok güçlü. Beni duvara doğru iterken nazik değil, ön kolu enseme beni sabit tutuyor, silah şakağıma değiyor.

"Seni öldürebilirdim," derin, alçak sesi kulağımda yankılanıyor. Kalbim hızla çarparken, o hiç de nefessiz kalmış gibi görünmüyor.

Silahın horozunu indiriyor. En azından sesin öyle olduğunu umuyorum.

Ellerim duvara dayalı, yanağım duvara çarpmış durumda. Nefes almakta zorlanıyorum.

Sanki bunu hissetmiş gibi ön kolunu üzerimden çekip beni kendi etrafında döndürüyor. Elleri omuzlarımda beni yerinde tutuyor, bana bakıyor, alnı çatık, gözleri karanlık.

"Burada ne yapıyorsun Scarlett?"

"Beni duvara öyle çarptığında ben olduğumu biliyor muydun?"

Bana cevap vermek yerine, "Önce ateş edip sonra araştırmadığım için kendini şanslı say," diyor.

Ona baktım. Belden yukarısı çıplak ve sol kolunun iç tarafında sadece bir parça kan görüyorum.

"Sana bir soru sordum," diyor.

"I-" Elindeki silaha bakıyorum ve ağzım kuruyor.

Önce ateş et. Tanrım. Bunu yapar mıydı? O kadar mı sinirli? Şaşırdım mı? Halka açık bir etkinlikte saldırıya uğradı.

Tabancasını kot pantolonunun arkasına sokuyor ve alnı çatallaşarak beni süzüyor. Acaba kıyafet seçimim yüzünden mi?

"Burada ne yapıyorsun?" diye tekrar soruyor, biraz odaklanmamış gözleriyle gözlerime bakarak.

"Ben," diye başlıyorum ama duruyorum. Nefesindeki viski kokusunu alabileceğim kadar yakınımda. "Sarhoş musun sen?"

Bana kendine özgü hırıltısını veriyor. Yarı mağara adamı olduğuna yemin edebilirim. Sonra geri adım atıyor, bana bakmadan önce bir kez tökezliyor, sonra tekrar uzaklaşıyor. Çalışma odasına geri döndü.

"Hey. Sana bir soru sordum." Onu takip ediyorum ama dünyalar kadar uzakta. Çalışma odasına girdiğimizde masasının üzerindeki neredeyse boş viski şişesini görüyorum.

"Beni neredeyse öldürüyordun. Bana bir cevap borçlusun."

Bana dönüyor, kaşları şaşırmış gibi kalkık ama başka bir şey var. Ters bir şey. Daha önce telefonuna mesaj geldiğinde olduğu gibi dikkati dağınık.

"Sana hiçbir şey borçlu değilim,"

diyor. "Bana silah çektin."

"Yatakta olman gerekiyordu. Burada ne işin var?" "Kardeşimi görmek istedim."

Başını iki yana sallar. "Çok inatçısın. Bunu biliyor muydun?" "Bana bir iki kez söylendi." Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

Bana tekrar baktı. "Sana kıyafet aldım. Güzel kıyafetler. Bu ne lan?"

"Bir şeye ihtiyacım olursa siparişinize eklememi söylemişsiniz."

"Bunu kastetmemiştim. Bir daha giyme. Ve yatağına git. Bir daha odandan bu şekilde çıkma. Seni öldürebilirdim."

"Belki de sarhoşken dolu bir silahla dolaşmamalısın. Eğer seninle evlenmek ve burada seninle yaşamak zorunda kalacaksam-"

"Evcilik oynamıyoruz, Scarlett."

"Eğer burada seninle yaşayacaksam," diye yeniden başlıyorum, "birkaç şeyi açıklığa kavuşturmamız gerekiyor. İlk olarak-"

Ama asla bitiremedim. Ya da başlayamadım bile. O kadar hızlı üzerime geliyor ki konuşmaya devam edebilmek için nefes almaya çalışıyorum. Kapı çarparak kapanıyor ve ben kapıya yaslanıyorum, Cristiano bana yaslanıyor, bir eli saçlarımda başımı geriye çekiyor ve diğeri kapüşonumun altından kayarak kalçamın kıvrımına yaklaşıyor.

"Sen hiç susmaz mısın?" diye soruyor ağzımın içine, beni öyle sert öpüyor ki, tek yapabildiğim viski kokan nefesini içime çekmek ve yumuşak dudaklarını hissetmek oluyor. "Buraya gelmemeliydin" diyor, beni daha sert öpüyor, pantolonumu kalçalarımın kayıp ayak bileklerimin etrafında toplanacak kadar aşağı itiyor. "Bana istemediğin şeyleri yaptıracaksın."

Elini bacaklarımdan arasına sokup külotumun ağnı avuçlarken göz kapaklarını açtığımda gözlerini üzerimde buluyorum.

Nefesim kesildi.

Uzun bir dakika boyunca öylece durup birbirimize bakıyoruz. Ellerim göğsünde duruyor ama onu itmiyorum. Yüzümden bir santim kadar uzakta, zar zor ve berbat görünüyor. Kızgın değil. Başka bir şey. Sadece berbat.

"Buraya gelmemeliydin," diye tekrar hırlıyor. "Bırak gideyim, ben de gideyim."

"Bunun için çok geç," diye duraklıyor, parmakları biraz hareket ediyor. "On yıldır bir kadınla birlikte olmadım."

Yutkunuyorum ve onu itiyorum, onu kımıldatamayacağımı biliyorum, yine de istediğimden emin değilim.

Elini biraz hareket ettiriyor, külotumun üzerinden göbeğime doğru kaydırıyor. Parmak uçları tenime sertçe değiyor. Ellerim onun etrafında kıvrılıyor

ama canını acıtmak için mi, onu benden uzaklaştırmak için mi, emin değilim. Ama yerinden çıkardığı omzunu incitiyorsam, umurunda değil gibi görünüyor.

"On yıl," diye tekrarlıyor.

Elini külotumun bel bandına sokuyor ve parmakları oradaki küçük saç tepeciğine kıvrılıp aşağı inerken nefesim kesiliyor. Seksime kadar. Göğsünün derinliklerinden bir ses geliyor. Hayvani bir şey.

"Cristiano-" Başlıyorum, adı nefes nefese bir fısıltı.

"Peki ben ne alacağım?" Parmaklarını biraz oynatıyor ve ağzım açık kalıp sığ bir nefes alıyorum. "Bir bakire."

Sertçe yutkunuyorum çünkü başparmağı klitorisimde ve iki parmağı ıslaklığımı üzerime bulaştırıyor.

"İhtiyacım olan şey bir fahişeyi becermekken bir bakire."

Nefesim kesiliyor ama alt dudağımı dişlerinin arasına aldığı anda gözlerimi kapatıyorum ve başımın geriye düşmesine izin veriyorum. Dudağımı serbest bırakıyor ve boynumu öpüyor, kulağıma doğru küçük ısırmalar bırakıyor.

"Sana çığlık attıracağım," diye fısıldıyor.

Onu durdurmalıyım. Kolunu üzerimden çekmeliyim. Ama parmakları klitorisime öyle bir şey yapıyor ki, kendime yaptığımdan daha iyi hissettiriyor. Eli çok büyük, parmaklarının uçları benim parmaklarımdan daha sert ve ben çoktan sıırılsıklam oldum. Muhtaç. Çok muhtacım.

Ama sonra elini külotumdan çekti ve geri çekildi.

Tuttuğum havayı dışarı verirken tökezleyerek ileri atıldım. Beni yakalıyor, ellerini kapüşonumun boynuna koyuyor ve bir anda kapüşonum çıkıyor. İkiye ayrılıyor, kollarımdan kayıyor.

"Ne-"

Harap olmuş üstüme bakıyorum, sonra tekrar ona dönüyorum.

Artık açıkta olan göğüslerime baktı. Sütyen giymiyordum. Gerçekten çok iyi bir günde B beden olurum ve bugün o günlerden biri değil. İlk düşüncem -çünkü ben bir aptalım- hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığını merak etmek oldu. Gerçi onları ilk kez görmüyor ama o zaman farklıydı. Çok farklıydı.

Onları örtmek için hamle yapıyorum ama ellerimi tutup kollarımı yanlarıma getiriyor ve tekrar bakıyor. Bakışlarını tekrar gözlerime, ağzıma çevirmeden önce bir an geçiyor. Parmaklarını dudaklarıma sürüyor ve ben kendi tadıma bakıyorum. Öfkelenmeliyim. Aşağılanmalıyım.

"Ağzını aç."

Yutkunuyorum.

"Ağzını aç dedim."

Dudaklarımı yalıyorum ve dediğini yapıyorum. Bir parmağını ağzıma sokuyor. "Em."

Yapmak zorundayım. Yapmak zorundayım.

Nefes alış veriş düzeni düzensiz, gözleri karanlık. Tadı bana benziyor.

"Siktir, Scarlett." Parmağını çekti ve beni sertçe öptü. Öpücükte acil bir şey var. Sahiplenici ve aç bir şey.

"Seni yiyip bitireceğim," diyor, sonra biraz geri çekiliyor, çömelirken gözlerini benden ayırmıyor. Bir dizini yere koyarak, koyu renk saçlarını izliyorum, külotumu aşağı sıyırıp beni ortaya çıkarıyor, yere kadar kaydırmak için zaman ayırıyor. İçimden çıkmama yardım etmeden önce parmak eklemleri tenimde fısıldıyor.

Her iki elinin ikişer parmağını saç üçgenime sokup alt dudaklarımı araladığında kendimi açıkta hissediyor ve ürperiyorum.

Uzun, çok uzun bir süre bana baktı. On yıl yorumunu düşünüyorum. Gerçekten o kadar uzun zamandır bir kadınla birlikte olmamış mıydı? Bu erkekler için normal mi?

"Kokunu alıyorum."

Yutkunuyorum. Islandım. Kalçamın iç kısmından aşağı süzülüğünü hissediyorum. "Arzunun kokusunu alıyorum."

Ağzını klitorisimin üzerine kapattığında, düşüncelerimin ipliğini kaybediyorum, sadece sıcak, ıslak ağzını üzerimde hissediyorum, dili beni yalıyor. Ellerim hareket ediyor, biri saçlarında, diğeri omzunda. Bacaklarımı daha geniş itiyor ve yalayıp emiyor. Nefes nefese kalıyorum, inliyorum, gözlerim onu izlemek için aşağıya kayıyor. Klitorisimi ağzına aldığı anda, çözülüyorum. Boşaldım. O kadar sert boşalıyorum ki dizlerimin bağı çözülüyor ve daha sert emerken beni dik tutmak zorunda kalıyor.

Kendi dudağımı ısırıp kesiyorum. Kanın bakır tadını alıyorum ve gittikçe yükselen iniltinin bana ait olduğunu fark ediyorum. Benim. Tanrı'yı çağıran hüngür hüngür ağlayan kelimeler. *Ona* Tanrı diyorum. Bilmiyorum bile. Ben sadece... Tanrım. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Daha önce hiç böyle gelmemiştim. Onunla çırpınıyorum ve tek hissedebildiğim o. Üzerimde. Elleri. Ağzı. Dilini. Onu.

Her şey bittiğinde gevşiyorum, sadece bir inilti duyuyorum.

Gözlerime bakıyor, ben dizlerimin üzerine çökerken bana tutunuyor. Diğer dizini yere koyarken ona bakıyorum. Gözleri, Tanrım. Gözleri. O parlak mavide her zaman var olan hüznün için bile çok güzeller.

Söylediklerini düşünüyorum. Yapmak istediği şeyi yaptıktan sonra bunların hiçbirinin önemi kalmayacak.

Bunun ne anlama geldiğini anlıyorum ve bu düşünceyle göğsümün içinde bir şeyler burkuluyor.

Yüzüne dokunuyorum. O beni öptüğünde ben de onu öpüyorum ve dilimi ona bırakıyorum.

Bir elini tekrar saçlarıma doluyor ve başımı geriye çekiyor, boğazımı öpüyor, tekrar bana dönmeden önce boynumun kıvrımını ısıtıyor.

"Beni dışarı çıkar, Scarlett." Sesi hırıltılıydı.

Dudaklarımı yalıyorum, kotunun kasıklarına, ona doğru itilen ereksiyona bakıyorum. Ona uzandığımda elim ayağıma dolaşüyor, düğmesini, fermuarını çözüyorum, kotunu ve külotunu onu görebileceğim kadar aşağı itiyorum.

O büyük. Kalın ve zonkluyor, damarları atıyor.

Ona bakıyorum ve o da elimi tutuyor. Yumruğumu kapatıyorum ve elini benimkinin üzerine o kadar sert sıkıyor ki canının yandığından eminim.

"Siktir," diye başlıyor ve sikini bir, iki kez pompalamasını hayretle izliyorum, sonra durup beni kendine çekiyor, tekrar öpüyor, siki karnımda, ucu tenimde ıslanıyor. Kendini bacaklarımin arasına yönlendirirken beni öpüyor ve hala hassas olan klitorisimin üzerinde, ıslak kıvrımlarımin arasında kendini ovuşturduğunda bir nefes alıyorum.

"Oh, Tanrım."

O zaman bana bakar. Çok yakınız. En ufak bir pozisyon değişikliğinde daha da yakın olurduk. İçimde olurdu.

Sertçe yutkunuyorum, bunu istiyorum. Bunu yapmasını istiyorum. Daha yakın olma arzumu açgözlüyüm. Beni doldurduğunu hissetmek için. Tekrar boşalmak için açgözlülük. İlk defa bir erkeği böyle istiyordum. Bir daha bir erkek tarafından dokunulmak isteyeceğimi hiç düşünmemiştim.

Ama sonra bir ses çıkarıyor, alçak bir inilti ve ardından bir küfür. Aniden geri çekildi, irkildim ve o an yok oldu. Puf. Öylece. Sanki hiç olmamış gibi.

Ayağa kalkıyor, kendini gizlemek için dönüyor.

Dizlerimin üzerinde durup ona bakıyorum ve bana bakarken yüzünde acı dolu bir ifade var.

"Yukarı çıkman gerekiyor," diyor, sesi gergin. Sıkı.

"Neden?"

Bana tekrar bakıyor, başını sallıyor ve gömleğinin sandalyesinin arkasına dikkatsizce asılı olduğu masasına geri dönüyor. Onu aldı ve

Be

n. "Giyin. Üst kata çık. Çık buradan. Şimdi."

Gömleği üzerime çektim, utandım. İstenmediğimi.

Tökezleyerek ayağa kalktım ve şişeyi yutmak için geriye doğru eğmesini izledim.

viskinin geri kalanı.

Bana döndüğünde gözleri kapalıydı.

"Noah zaten yukarıda. Bir daha hücrelere inmeyeceksin, anladın mı?"

"Öyle mi?"

"Anlıyor musun lan?" diye soruyor, neredeyse agresif bir şekilde bana doğru adım atıyor ve beni bir adım geri atmaya zorluyor.

Çabucak başımı sallıyorum. Bu adamdan hâlâ korkuyorum. Korkmaktan başka bir şey yapmak hata olur. Akıl sağlığına çok yıpranmış bir iplikle tutunuyor.

"Az önce ne oldu? Anlamıyorum-"

"Yukarı çık, Scarlett. Lütfen," dedi dişlerini sıkarak.

Kaçmak istiyorum. Buradan kaçmak istiyorum ama o çok yakınımnda. Onun ötesinde masanın üzerindeki mürekkep kabını, bir havluyu, ev yapımı bir dövme makinesine benzeyen şeyi görüyorum. Göğsüne, kanlı çizginin olduğu koluna bakıyorum ve koyu harfleri görüyorum. Çok mu karanlık yoksa kötü mü yapılmış bilmiyorum ama okuyamıyorum.

Bir gardıroba doğru yürür ve onu açar, yeni bir viski şişesi çıkarır ve kapağını çevirerek kapatır.

"Yetmedi mi?" Ben soruyorum.

Bana dönüyor, şişeden üç bardak yutarken bana bakıyor. "Yatağına git, Scarlett. Ciddiyim. Bu gece elimde kalan azıcık kontrolü de kaybetmeme ramak kaldı."

"Ne yaptın sen?" Noktayı işaret ederek soruyorum. "Bir isim ekledin mi?" Bana doğru bir adım atıyor, şişe b i r elinde sallanıyor.

"Düşmanlar evimin içinde, kurtçukların bir cesedin üzerinde gezindiği gibi geziniyor."

Nefret onun sözlerini deliyor ve görüntüyü çok daha korkunç hale getiriyor. Ondan uzaklaşmamak için her şeyimi veriyorum.

"Alec nerede lan?" diye bağırır, sonra kapıyı açar ve onu çağırır. Ama o gelmeyince bir küfür mırıldanır ve şişeyi yüksek sesle masasına bırakır, viskinin bir kısmı dışarı sıçrar.

Beni çalışma odasından çıkarıp merdivenlere götürmek için kolumdan kabaca tutuyor. "Bırak beni!"

Ama o bırakmıyor. Beni sürüklüyor ve tökezlediğimde devam ediyor, merdivenlerden çıkarken beni düzeltiyor. Sanki yaramaz bir çocuğu odasına götürüyormuş gibi.

"Bırak beni. Canımı yakıyorsun!"

Ödünç aldığım yatak odasına gittiğimizde "Bir dahaki sefere bunu unutma ve dediğimi yap" diye bağıyor. Kapıyı açtı. "İçeri," diyor ve beni içeri bırakıyor.

"Ben ne yaptım?" Haykırıyorum.

Cevap verecekmiş gibi ağzını açıyor, sonra başını sallayarak aramızdaki kapıyı kapatıyor. Sonra, beni buraya koyduğundan beri ilk kez, beni içeri kilitledi.

CRISTIANO

S Viski konusunda haklı. Yeterince içtim.

Ama yatak odama giriyorum, kapıyı çarparak kapatıyorum ve biraz daha içmek için şişeyi elime alıyorum. Çünkü bu gece buna ihtiyacım var.

Silahımı komodinin üzerine koyuyorum ve parmaklarımı burnuma götürerek onun kokusunu alıyorum. Viskinin tadıyla karışan onun tadı başımı döndürüyor.

Aletim hala sert. Sikişmeye ihtiyacım var. Belki de amcamın bunca zaman tedarik ettiği o kadınları becermeliydim. Yine de onlara dokunamadım. Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyordu.

O mu? Lanet Scarlett De La Cruz, ne zaman kapatacağını bilmediği koca ağzıyla. Viski gözleri ve küçük göğüsleri. Amcığı parfüm gibi kokuyor ve tadı hayatımda tattığım en tatlı şey.

Evet. Onu becerebilirim.

Onu günlerce becerebilirim.

Kotumu ve külotumu çıkarıp duşu açıyorum çünkü eğer bunu şimdi, hemen şimdi ve burada yapmazsam, o odaya geri dönüp onu öyle bir sikeceğim ki ikiye ayıracağım.

Söylediğimde ciddiydim. Bir fahişeye ihtiyacım olduğunda bir bakire alırım. Çünkü onu istediğim gibi alamıyorum. İhtiyacım olan şekilde. Henüz değil.

Ve böylece, onu parmaklamak için kullandığım elimle aletimi yumrukladım ve acının bu tarafında olacak kadar sert pompaladım. Boşaldığımda, bir yumruğum duvara dayalı ve gözlerimin önünde onun küçük amının görüntüsü var. Koyu renk tüylerden oluşan düzgün küçük üçgen, şişmiş küçük yumru bana doğru, benim için dışarı çıkıyor. Adımı haykırırken amından dilime sızan sular.

Bana Tanrı
dedi.

İsa.

Sikeyim.

Orgazm dalgaları beni altına alıp boğarken ona lanet ediyorum. Çünkü boğuluyorum. Hayat beni boğuyor.

Bittiğinde nefesim kesiliyor. Enerjim tükendi. Bankta oturuyorum, sırtımı duvara dayıyorum, gözlerim kapalı. Su üzerimden akıyor. Düşünemeyecek kadar sarhoşum. Bu gece tam da bunu istiyordum. İhtiyacım olan şey. Onun dışında yani.

Onu kilitleyecek kadar mantıklı olduğum için şanslı. Anahtarın bende olduğunu boş ver.

Tekrar ayağa kalkarak suyu soğuğa çeviriyorum ve ilk buz gibi dalgayla birlikte nefesimi içime çekiyorum. Kendimi altında durmaya zorluyorum. Yapmam gereken şey bu. Bu beni uyandıracak.

Benim de uyanmam lazım.

Çünkü Charlie'nin bugün bana gönderdiği şey berbat. Marcus Rinaldi tek başına çalışmıyor, kartelden bahsetmiyorum. Yıllardır bundan şüpheleniyordum ama artık eminim.

Kartelin bana saldırması için ona yardım etmesine imkan yok. Beni kendilerine karşı kullanacaklarını bildikleri halde ona yardım ederler. Avrupa'ya giriş yollarını kaybetmeyi göze alamazlar, şimdi olmaz. Rinaldi ailesinin bana karşı durmak için yeterli gücü yok, bu yüzden kartelin onu desteklemesi mantıklı değil.

Hayır. Marcus biraz yardım aldı.

Kolumda en yeni ismi karıştırdığım yere dokunuyorum. Okunaksız ama belki de bu iyi bir şey çünkü yaptığım aptalca bir şeydi.

Suyu kapatıp bir havlu alıyorum, kurulandıktan sonra havluyu atıyorum ve çıplak bir şekilde yatak odasına giriyorum. Yorganları geri çekip yatağa tırmanıyorum. Lenore çarşafı değiştirdiği için kan yok, ama bu artık onun kokusunu da alamayacağım anlamına geliyor.

Ama yarın gece her şey değişecek, diyorum kendime.

Yarın gece gel, onu kalbim doyana kadar alabilirim. Yavaş gideceğim. Geliştireceğim. Ona verdiğim şeyi, verdiğim şekilde almayı öğreteceğim. Acıdığına boşalmasını öğreteceğim.

Gözlerimi kapatıyorum ama uyku gelmiyor. Sadece Charlie'nin gönderdiği fotoğraf. Marcus Rinaldi, De La Cruz'ların evinde köhne bir tahta sandalyede oturmuş, bir şişe tekila içiyor. Dizlerinin üzerinde bir kadın ona sakso çekiyor.

Felix ve Cartel'den bir grup adam etrafta dolanıp muhtemelen artık işe yaramadığında onu nasıl öldüreceklerini planlarken. Yönetimi ele geçirebilecekleri zaman.

Marcus denen salak tam da burada saldırıya uğradığımız sırada sikini yalattıyor. O herhangi bir komplonun arkasındaki beyin değil. O kadar zeki değil. O saldırıyı o yapmadı.

Pek uyumam. Yıllardır uyumadım. Ama altı uzun yıl boyunca komada yattıktan sonra, telafî etmem gereken bir zaman var. Acaba hep böyle mi hissedeceğim?

Yan dönüyorum ve komodinin çekmecesini açıp oradaki fotoğraf yığnını çıkarıyorum. Ailemin eski fotoğrafları. Küçüklüğümüzün. Hepimizin. Kardeşlerim, annem ve babam çok gençken, sonra birkaç tane de küçük kız kardeşimle.

Ve kendimi o resimlerde gördüğümde bile, orada olduğumun kanıtı tam önümde, ellerimin arasındayken bile, hiçbir şey hissetmiyorum. Lanet olası tek bir şey bile. Hissedemiyorum. Çünkü hiçbirini hatırlayamıyorum. Ne tatilleri. Havuzda babamın omuzlarında olduğumu değil. Düşüp dizimi çizdiğimde annemin bana sarılmasını da.

Olayları hatırlamıyorum ve ailemi de hatırlamıyorum. Tek hatırladığım öldürüldükleri gece.

Aptal beynime kazınan tek şeyin bu olması ne kadar acımasız bir şey.

CRISTIANO

Merberus dalgaların arasında oynaşırken sahilde durup kahve içerken başım çok parlak güneşin altında zonkluyor. Bugün birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Hazırlıksız düşünümüzü organize etmeliyim.

Rüzgar yüzümü kamçılادığında Cerberus bana doğru koşuyor. Tempolu bir sabah. Onun için attığım topu ayaklarımın dibine bırakıyor ve daha fazlası için hazır bir şekilde yere uzanıyor.

"Sen tam bir bekçi köpeğisin, biliyorsun," diyorum ona, topu alıp dalgalara fırlatırken.

O peşinden koşuyor ve ben izliyorum. O köpeği seviyorum. Masumiyetini seviyorum. Varlığının dürüstlüğü.

Kolum ağrıyor. Doktorun dün sıfırladığı dövmenin aynısı. Dövmeye bakmak için gömleğimi sıyrıyorum. Sarhoşken neden o açıyla bir isim yazabileceğimi düşündüm, açıkçası beni aşıyor. Kafamı kendime sallayıp kahvemi bitiriyorum ve tekrar penceresine bakmaktan kendimi alamıyorum.

Her seferinde boştu, ama şimdi orada, yüzü güneşe dönük. Ben onu izlerken gözleri kapalı.

Dün gece yaptığım tek aptalca şey o dövme değildi. Scarlett'i öptüm. Bunu iki kez yaptım. Geri kalanını, onu tatmayı, sikimi içinde istemeyi seks olarak sınıflandırabilirim. Fazla düşünmeme gerek yok. Ama onu öpmek çok kişisel. Ve bunu yaparken gözlerine bakmak çok aptalca.

Cerberus havlıyor.

Gözleri birden açıldı ve benimkilere kilitlendi. Beni burada gördüğüne şaşırdı ve bir an sonra gözden kayboldu.

Yüzümü ovuyorum, parmaklarımı saçlarımın arasına sokuyorum. Başımı dik tutmalıyım. Gözümü hedeften ayırmamalıyım. Bunları neden yaptığıma.

Ailemin öldürülmesinde parmağı olanları cezalandırın. Bu kadar.

Marcus Rinaldi'yi yok edin. Dönem.

Onu erken mezara koyun.

Bu kadar.

Son.

Eğer kendimi Scarlett De La Cruz'a kaptırırsam ve onu öptüğümde tadının ne kadar güzel olduğunu, boşalırken nasıl hissettiğini ve sesinin nasıl çıktığını düşünürsem, bu beni zayıflatır. Amcası dün gece gördü. Onu o elbisenin içinde, sanki bu dünyaya ait değilmiş gibi dururken gördüğümde yüzümden okunuyordu.

Helikopterin bıçakları sabahı kesti.

Ona bakıyorum, amcamı profilden görüyorum. Onu gördüğümde hiçbir şey hissetmedim.

Bir şey hissetmeli miyim?

Gözlerimi kaçırmadan Cerberus'a ıslık çalıyorum, o da sudan koşarak çıkıyor, fazlalıkları silkelemek için biraz fazla yakın duruyor.

Mutfak kapısına doğru giderken ona "Hadi," diyorum.

Lenore lavabodan bana yan gözle bakarak, "Kahvaltıyı reddetti," diyor.

"Açlık grevi. Onun işi bu."

Musluğu kapatıyor, bir havlu alıyor ve ben kendime bir fincan daha kahve doldurmak için espresso cezvesini kaldırırken bana dönüyor.

"Neden en azından biraz kahve almıyorsun?"

"Ben onun hizmetçisi değilim."

"İnat etme," diyor ve ikinci bir bardağı bana doğru itiyor. "Peki."

Başını sallıyor, sanırım kendinden memnun.

"Bunu yapıyorum çünkü zaten onunla düğün hakkında konuşmam gerekiyor."

"Elbette, Cristiano." Alaycı bir şekilde söylemiyor ama onu duyuyorum. Lenore beni iyi tanıyor. Herkesten daha iyi. "Amcana çalışma odasını göstermemi ister misin?"

"Hayır. Onu burada tutun. Cerberus'u onun yanına koyun."

Başını sallıyor, sırtıyor çünkü Cerberus'un amcamı ne kadar çok sevdiğini biliyor. "Peder Michael'dan töreni gerçekleştirmesini isteyecek olman iyi bir şey. Ailen çok memnun olacaktır."

Peder Michael, annem ve babamla da evlendi.

Nasıl cevap vereceğimi bilmediğim için cevap vermeden mutfaktan çıkıyorum ve Cerberus'u kahvaltısını yapması için yalnız bırakıyorum.

Bu sabah ne bekleyeceğimden emin değilim. Onun olayı bu. Ne bekleyeceğimi asla bilemiyorum. Pervasızlık derecesinde öngörülemez biri. Marcus'un öfkesini düşününce hayatta kalmasına şaşırdım ama sanırım kardeşleri onunla onun arasına girdi. Onlardan nasıl kurtuldu bilmiyorum.

Yukarı çıktığımda Alec'in kapısının önünde durduğunu ve içeride konuşan kadınların sesini duyuyorum. İtalyanca konuşuyorlardı, muhtemelen saçını ve makyajını yapan kadınlardı.

"Kardeşin nerede?"

"Koridorun sonunda, misafir odalarından birinde." Ev yavaş yavaş bir araya geliyor, her seferinde bir oda.

"Güzel." Kapıyı iterek açtım ve durup manzarayı seyrettim.

Scarlett bir bornoz giymiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, belli ki bir şeyi reddediyor. Bir tutam bile makyajı yok ve saçları gevşek dalgalar halinde sırtından aşağı sarkıyor. Kızgın görünüyor. Tekrar.

"Sorun nedir?" diye sordum.

Hepsi bana dönüyor ve kadınlar başlıyor. Scarlett bana saçını ya da makyajını yapmalarına izin vermeyeceğini söylemelerini izliyor.

Ona dönüp kaşlarımı kaldırıyorum.

"Kendi saçımı tarayabilirim ve kendi makyajımı yapabilirim." "Bu kadar mı? Saçını ve makyajını kendin mi yapmak istiyorsun?" Gözlerini kısıyor, çenesini dışarı çıkarıyor, sonra bir kez başını sallıyor.

"Peki." Kadınlara döndüm, zaman ayırdıkları için teşekkür ettim ve gitmelerini söyledim. Yine de paralarını alacaklarını söyle.

Sinirlenmiş olsalar da, bavullarından çıkardıkları birkaç şeyi toplayıp birkaç dakika içinde giderler.

Kahvemi yudumluyorum.

Scarlett ikinci fincana bakıyor.

"Lenore yemek yemeyeceğini söylüyor. Bu da başka bir açlık grevi mi? Çünkü ne kadar etkili olduklarını konuştuğumuzu sanıyordum."

"Hatırlıyorum. İşe yaraması için değerli biri olman gerekirdi. Senin için değerimi biliyorum Cristiano."

Çenem gerildi. Bardağını komodinin üzerine koyuyorum. İster içer ister içmez. Sikimde bile değil. Bu kızı kafamdan ve sistemimden çıkarmalıyım. Benimle taşak geçiyor. Bu gece işe yarayacak. Onu becermek işe yarayacak.

"Pekâlâ. İstedığınızı aldınız. Bu akşam beşte yola çıkıyoruz. Hazır ol. Ve Tanrı aşkına bir şeyler ye."

"Peki ya kardeşim?"

"İstersen seninle koridorda yürürüm."

Şaşırmış görünüyor.

"Eğer bu konuda bir aptal olmayı planlamıyorsan." "Ben aptal değilim."

"Hayır, değilsin ama öyleymiş gibi davranabiliyorsun. Bana söz ver Scarlett. Bana sorun çıkarmayacağını söyle."

"Bütün bunlar sana içkiyi bırakmanı söylediğim için mi?"

Derin bir nefes alıyorum, kahvemi yudumluyorum ve ona kadar sayıyorum. O haklıydı. Dün gece aptal olan bendim.

Ona karşı bir pislik olmaktan bahsetmiyorum bile.

"Bana sorun mu çıkaracaksın yoksa kardeşinin bu gece orada olmasını mı istiyorsun?"

"Kardeşim." Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Güzel."

"Neden? Neden iyi davranıyorsun?"

"Ben iyi bir adamım." Ona her şeyden çok dişlerini gösteren bir gülümseme veriyorum.

"Yoksa dün gece fahişeni istediğin gibi becerdin ve kendini suçlu mu hissediyorsun?"

Bu beni durdurdu. "Ne?"

"Helikopterin dışarı çıktığını duydum. Sen beni yukarı sürükledikten sonra yani." "Sence adadan sikişecek bir fahişe bulmak için mi ayrıldım?" O mu

Ciddi misin?

"Yaptın mı?"

"Yapsam umurunda olur muydu?" "Hiçbir hastalık istemiyorum."

Homurdanıyorum, kupamı bırakıyorum ve ona doğru gidiyorum. "Hiçbir fahişeyi becermedim. Adadan bile ayrılmadım. Adaya giden iki adamımdı.

anakara."

Bana bakıyor, gözlerimi inceliyor. Belki de doğruyu söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyor. Sonra daha az umurundaymış gibi omuz silkiyor ama ben daha iyi biliyorum.

"Elimi kullandım."

Anlaması biraz zaman alıyor ve anladığında ağzı açık kalıyor.

Sırıtiyorum. "Elimi kendimi boşaltmak için kullandım. Bilmek istediğin bu muydu?"

"Aslında bilmem gerekenden çok daha fazlası. Ayrıntıları bana bırak." "Bakire kulaklar bunu kaldıramıyor mu?"

"Ne var biliyor musun? Siktir git. Evliliğimiz zaten sadece bir paravan. İstedğin kişiyle yatabilirsin. Bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin."

Bir adım geri çekiliyor, aramıza mesafe koyuyor ve yudumlamak için kupasını alıyor. İşte o zaman yüzüğü takmadığını fark ettim.

"Yüzüğün nerede?" Acilen sordum.

"Dün gece çıkardım. Sen beni burada tartakladıktan ve içeri kilitledikten sonra-"

"Lanet yüzük nerede, Scarlett?"

Kafası karışmış görünüyor ama tuvaleti işaret ediyor.

İçeri girdiğimde onu lavabonun yanındaki tezgahın üzerinde buldum. Fincanı elinden almak için yatak odasına dönüyorum, parmaklarıma sıçrayan kaynar kahveyi umursamıyorum. Yüzüğü parmağına geri takıyorum.

"Ow. Bu kadar sert olmana gerek yok."

Bileğini sıkıyorum. "Bazı kızların sertliğe ihtiyacı vardır. *Senin* sertliğe ihtiyacın var." "Neden bana bu kadar kızgınsın? Ben ne yaptım ki?"

Ellerimi omuzlarına kapatıp onu duvara doğru geri geri yürütüyorum.

"Bir daha çıkmaz."

"Tamam."

"Bu gece benim karım olacaksın. Bunun benim için bir anlamı var."

"Etmemeli. Benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

"Hayır mı? Fikrini mi değiştiriyorsun?"

Bana bakıyor. Test ediyor. "Bunu sadece başka seçeneğim olmadığı için yaptığımı bilmeni istiyorum Cristiano."

Ona, bornozun açıkta bıraktığı tenine bakıyorum. Aşağı uzanarak kemerin düğümünü parmaklarımla çözüyorum. Parmak boğumumu göğsünün ortasında, boğazının üzerinde gezdiriyorum, böylece başını eğiyor

biraz geri. Sadece çenesini kavradığımda duruyorum. Onu rahat sayılabilecek bir açıyla tutuyorum.

"Sana ne yaptıklarını biliyorum," diyorum.

Çenesini sıkıyor, gözlerini kısıyor.

"Kardeşlerin. Rinaldi bakmak istediğinde ne yaptıklarını biliyorum."

Yanakları pembeleşir ve gözleri kızgınlıktan incinmişliğe ve suçlamaya döner.

"Seni küçük düşürdüler."

Gözleri doluyor ama başka tarafa bakmıyor. Kurtulmaya çalışmıyor.

"Amcan bir kenarda durup izlerken."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başlar, yoğun ve ıslak. Ama hala başka tarafa bakmıyor. İyi oldu. İkimizin de olaylara açık gözlerle bakmaya ihtiyacımız var.

"Seni zorlayabilirim, Scarlett. Seni küçük düşürebilirim. Canını yakabilirim."

Kırpıklarını indirip gözyaşlarının akmasına izin verdiğinde yutkunduğunu hissediyorum.

"Yaptığın şey bu değil mi?" diye soruyor, sesi her zamankinden daha kısık.

"Bunu hiç kolaylaştırmıyorsun, biliyorsun değil mi?" Gitmesine izin verdim, geri çekildim ve elimi saçlarımda gezdirdim.

"Nereden biliyorsun?" diye soruyor, sesi gergin. "Amcan söyledi."

"Tabii ki yaptı. Size onları durdurmaya çalıştığını söyledi mi? Çünkü bu bir yalan olurdu."

"Onun nasıl bir adam olduğunu biliyorum."

Sessizlik, sonra, "Ne istiyorsun, Cristiano? Neden buradasın? Ne dediysen, ne anlaştıysak onu yapacağım. Dün gece bana davranış şeklinden sonra neden şimdi benimle konuşmaya zahmet ediyorsun?"

"Dün gece düşmanlarım hakkında ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Yüzünden anladığım kadarıyla öyle. Çok açıktı. Kabul ediyorum, abartılıydı. Başını salladı.

"Bir arkadaşına ihtiyacım var, Scarlett. Sadece bir arkadaşına."

Kafası karışmış bir şekilde beni inceliyor. Anladım. Benim de kafam karıştı. Buraya geldiğimde söylemek istediğim şey bu muydu?

Sonra homurdanıyor, başını sallıyor ve yanaklarından süzülen yaşları siliyor. "Bunu neden yapıyorsun?" diye soruyor.

"Ne yapmak?"

"Benimle uğraşma. Önce dün gece olanlar var. Beni neredeyse öldürüyordun, sonra... beni öptün ve," duraklıyor, göz temasını kesiyor ve parmaklarını saçlarının arasına sokuyor. "Yaptığın şeyi yaptıktan sonra, sanki tükenmişim gibi çalışma odandan çıkmamı emrediyorsun. Bir çöp parçasıymışım gibi."

"Sen bir çöp parçası değilsin. Bunu hiç söylemedim." "Ben böyle hissettim. Bana nasıl hissettirdiğin."

"Niyetim bu değildi. Seni koruyordum." "Beni korumak mı?"

"Evet."

Bunu reddetmiş gibi başını tekrar sallıyor. "Sonra beni yukarı sürükledin, neredeyse kolumu yuvasından çıkarıyordun ve beni buraya kilitledin. Sonra bu sabah buraya gelip suçlu gibi görünüyorsun."

"Suçlu mu?"

"Beni yine tartakladın, sonra da arkadaşın olmamı mı istedin? Sen şizofren misin? Bu mudur yani?"

Kıkırdıyorum. Bu sefer başımı sallıyorum.

"İlaçlarını mı bıraktın, Cristiano?" "Dikkatli ol, Scarlett."

"Çünkü benim arkadaşın olduğumu düşünüyorsan, kesinlikle aklını kaçırmışsın demektir."

Ellerimi iki yanımda yumruk yapıp kendimi nefes almaya zorladım. Bu bir hataydı.

Az önce söylediğim şeyi söylemek-tanrım, bunu söylememe ne sebep oldu ki?

Onu incitmeden önce buradan gitmeliyim çünkü düğmelere basmayı çok iyi biliyor.

"Sen ve ben, biz düşmanız. Sonuna kadar düşman" diyor, sözlerine yeni bir enerji katıyor.

"Ne amaçla?" Kendime olan hakimiyetim bir anda yok oldu. Daha düşünmeden ellerimi kafasının iki yanındaki duvara öyle sert ve gürültülü vuruyorum ki, eminim bir çukur oluşuyor.

Sıçradı, geyik bakışları üzerimdeydi. Artık gözlerinde sadece korku var.

"Düşmanım mı olmak istiyorsun, Küçük Kedicik?" Yutkunurken boğazının çalışmasını izliyorum.

"Anladın sen onu. Sonuna kadar düşman. Hayatınızın en büyük hatasını yaptığınızı bilin."

Sadece ittiğimde sesli bir şekilde nefes verdiğini duyuyorum.

Dik durmak için dizlerini kilitlemeden önce yalpalıyor ve duvardan biraz aşağı kayıyor.

Bana bakmasını sağlamak için bir avuç saçını avuçladım. "Sadece benim için güzel göründüğünden emin ol ve o iki küçük kelimeyi söyle. Çünkü söylemezsen, kardeşinin boynunu gözlerinin önünde kırar ve parçalanmış bedenini ayaklarının dibine atarım. Anlaştık mı?"

Gözlerinde dehşetle bana bakıyor. Şeytanın vücut bulmuş haline bakar gibi bakıyor. Belki de öyledir.

"Anlaşıldı mı?" Ben çığlık atıyorum ve o inliyor, sınıyor. Benden kaçıyorsun. Ve beni beceriyor.

Onu bırakıyorum, duvara bir yumruk indiriyorum.

Şu anda kendimden nefret ediyorum. Kendimden nefret ediyorum çünkü ne hale geldim?

Ne tür bir canavarım ben?

"Ah, siktir git Scarlet! Bunu bana yaptığın için seni sikeyim!"

SCARLETT

"F *"Bunu bana yaptığın için sana lanet olsun."*
Doğru.

Çünkü onu kardeşimin boynunu kırmakla tehdit ettirdim. I onu kişilik bozukluğu olan deli bir adama dönüştürdü.

Korkunç biri.

Titrek bir nefes çekiyorum. Bu gece güzel görünmemi mi istiyor? Öyle bir şey olmayacak. Gözlerim şiş ve kırmızı, cildim gün boyu ağlamaktan lekeli ve ne için? Onun için mi? Tanrım. Bende ciddi bir sorun var. Belki de zihinsel bozukluğu olan benim.

"Bir arkadaşa ihtiyacım var, Scarlett. Sadece bir arkadaşa."

Tırnak etlerimi karıştırıyorum ve bunu söylediğinde nasıl göründüğünü unutmaya çalışıyorum.

Sesi nasıldı?

İşler daha ne kadar berbat olabilir?

Biri kapıyı çalıyor ve Lenore'yi bir tepsi yemekle bekliyorum. İki kez denedi ama yemek istemediğimden değil. Yiyemiyorum.

Saat beşe yaklaşıyor, o yüzden sanırım bir asker hazırlandığımdan emin olmak istiyor. Hazır olacağım. Güzel görünmeyeceğim ama bir elbise giyip ortaya çıkacağım ve bu iki kelimeyi söyleyeceğim. Nokta.

"İçeri gel."

Ama kapı açıldığında Noah duştan yeni çıkmış, temiz kıyafetler giymiş ve bana gülümsüyordu.

"Noah!" Yataktan fırlayıp ona doğru koşuyorum ve kollarına atlıyorum. Yemin ederim son birkaç günde boyu uzamış.

O da bana sarılıyor. "Kaburgalarımı kıracaksın," diyor.

"Tanrım, seni görmek çok güzel." Gözlerimden yaşlar fışkırıyor.

Alec boğazını temizler. "Helikopter yarım saat içinde kalkıyor. Kardeşin seni çatıya çıkaracak." Başını sallayan Noah'ya bakar.

"Bu da ne? Şimdiden onun için mi çalışıyorsun?" Kardeşime soruyorum. Noah gözlerime tam olarak bakmıyor.

"Cristiano bir şeye ihtiyacın olup olmadığını soruyor," diyor

Alec. "Sadece cehenneme gitmesini istiyorum. Bunu benim için ona söyleyebilir misin?" Boğazını temizliyor. "Otuz dakika."

Kapı kapandıktan sonra Noah bir daire çizerek odayı inceliyor. "Ben o hücredeyken sen bu lüks içinde mi yaşıyordun?" Plastik bir oyuncağı eline alıp başını yana eğiyor. "Seni kaç yaşında sanıyor, beş falan mı?"

"Burası kız kardeşinin odası. Kilidi de dışarıya taşımış. Bu yüzden buradayım. Onun için çalışmayı kabul ettin mi?"

"Başka ne seçeneğim vardı ki? Ayrıca, bana kötü davranmadı. En azından kendi kardeşlerimden daha iyi."

"Kahretsin. O zaman harika değil mi?" Muhtemelen bir manyak gibi görünerek alaycı bir şekilde sırtıyorum. "Çünkü kardeşlerimiz çıtayı oldukça aşağıya çektiler, Noah."

"Bu bizim dünyamız, Scarlett. Hep bizim dünyamız oldu. Onunla savaşmayı bırakmalı ve içinde yaşayabilmenin bir yolunu bulmalısın."

"Onunla savaşmaktan asla vazgeçmeyeceğim."

"Ailemiz onun ailesini öldürdü. Onu öldürmeye çalıştılar."

"Hayır, ailemiz değil. Diego ve Angel. Biz değiliz. Ailemiz değil." "Nereden geldiğini anlayabiliyorum."

Homurdanıyorum.

Yatağa oturur, test eder. "Güzelmiş. Koridorun sonunda bir odam var ama oldukça çıplak."

"Şanslısın. Kilidin dışarıda mı?"

"Kendin için üzülmeyi bırak. Sen hayattasın. Biz de hayattayız. Seninle evlenecek. Onun karısı olacaksın."

"Kartel için. Kartele ulaşmak için beni kullanıyor." "Fark etmez. Bu onun için bir şey ifade ediyor."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü Rinaldi'nin olduğu zamankinden farklı. Rinaldi'nin senin için nasıl olduğunu biliyorum."

Yüzümün yandığını hissediyorum. O da biliyor mu ne yaptıklarını? Amcam küçük kardeşimi benim aşağılanmalarım konusunda aydınlattı mı? Ellerimi yüzümde gezdiriyorum ama gözlerimi açtığımda hâlâ burada, bu küçük kızın odasındayım. Hâlâ bu kâbusun içindeyim.

"Cristiano, senin hakkında konuşma şekli bile farklı," diye devam ediyor Noah ve sanki iki farklı dünyada yaşıyormuşuz gibi hissediyorum.

"Benden bahsederken ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey." Omuz silkiyor. "Bana düğünden falan bahsettiğinde."

Sağ elim parmağımdaki nişan yüzüğünü çevirmek için hareket ediyor ve kardeşim ona bakıyor. Bana doğru geldi, elimi tuttu.

"Bunu sana o mu verdi?"

Ben de bakıyorum ve omuz silkiyorum. "Lütfen bana etkilendiğini söyleme. Büyük bir elmas hiçbir şey ifade etmez."

"Bu o değil," diyor, onu inceleyerek.

"Nedir o zaman?"

"Az önce aşağıdaydım. Bilmiyor musun?"

"Neyi bilmiyorum?"

"Bu annesinin yüzüğü."

"Ne?"

"Oturma odasındaki portrede. Sanki sana bakıyormuş gibi görünen."

"Portreyi biliyorum ama yüzüğü hiç fark etmedim."

"Cristiano amcasıyla toplantıdayken onu incelemek için biraz zamanım oldu. Bu arada o adam tam bir pislik."

"Bu konuda hemfikiriz."

Yüzüğe yeniden bakıyorum ve bu sabah yüzüğü çıkardığımda nasıl paniklemiş görüldüğünü hatırlıyorum. Neden bana annesinin nişan yüzüğünü versin ki?

"Gördün mü? Rinaldi denen dallamadan farklı."

Başımı salladım. "Yapma bunu. Marcus'tan ya da kardeşlerimizden daha iyi değil," diyorum ama bunu söylerken bile bunun doğru olmadığını biliyorum ve sözleri kulaklarımda çınlıyor ve onları susturmak istiyorum. Onu susturmak.

"Bir arkadaşa ihtiyacım var, Scarlett. Sadece bir arkadaşa."

Saçmalık.

Bu ihtiyacı anlıyorum. Neden onu ittim? Yaralı olduğunu biliyorum. Yalnız olduğunu biliyorum. Bence Cerberus onun gerçekten tek arkadaşı ve bu ne kadar üzücü?

"Bunu düğünde giyecek misin?" Noah soruyor.

Bu büyük boy bornozun içinde kendime bakmadan önce gözümde akan yaşları temizlemek için elimin tersini gözlerime götürmek zorunda kalıyorum. "Yapmalıyım. Bu onun işine yarar."

"O bize zarar vermedi, abla. Muhtemelen bunu yapmaya herkesten çok hakkı var ama yapmadı."

Küçük kardeşimi inceliyorum, onun on beş yaşında bir çocuk olduğunu görüyorum. Diego ve Angel ona karşı çok kötüydü. Nazik olduğu için onu zayıf buldular. Çünkü bir şekilde, bizim dünyamızda, nefretle dolmamayı başarıyor.

"Giyyeyim," diyorum, kilitli kaldığım çeşitli odaları tümüyle yutabilecek dolaba giriyorum.

Seçtiği elbise çok sade. İkinci bir deri gibi oturan, düz saten, yere kadar uzanan beyaz ipek bir elbise. Aslında hoşuma gitti. Ama onu giymeyeceğim. Hemen yanında daha uygun olanı var.

Giyindikten sonra dışarı çıkıyorum ve boy aynasının önünde duruyorum. "Bu ve elbise?" Noah sorar, bakıyor Kafam karıştı. O elinde bir şey tutuyordu. Oyuncak gibi bir şey. "Sanırım bir oyuncaktan daha güzel.

Marcus seni giydirdi."

"Her şey bu felaketten daha güzel olurdu." Saçlarımı parmaklarımla tarıyorum. Zaten açık bırakmaya karar vermişim ve fazla makyaj yapmayı planlamıyorum. Sadece biraz rimel ve ruj.

"Bir gün, tüm bunlar sona erdiğinde, gerçekten aşık olacaksın."

"Hayır, yapmayacağım. Aşk bana göre değil." Boğazım yine düğümlendi. Bu töreni nasıl atlatacağım?

"Peçe yok mu?" Noah soruyor.

Annemin duvağına bakıyorum. "İşler ters giderse üzerine kan bulaşmasını istemiyorum." Bu bir şakaydı ama o kadar zevksizdi ki ben bile irkildim.

"Gerçekten çok güzel görünüyorsun," diyor. "Marcus olduğunda olduğundan daha farklı."

"Teşekkürler. Hey, benimle koridorda yürüyeceksin, değil mi?"

"Ne?" diye sorar, oyuncak yere bırakıp çerçeveli bir fotoğrafı eline alır.

"Benimle koridorda yürüyecek misin?"

"Birinin yapması gerek yoksa bu ayakkabılarla kendi ayağınıza takılıp düşersiniz," diyor ve bir çift dört inçlik topuklu ayakkabıyı işaret ediyor.

Sindirella'nın cam terlikleri. Fotoğrafa tekrar baktı. "Scarlett, buranın kimin odası olduğunu biliyor musun?"

Yüzme havuzunun etrafında arkadaşlarıyla birlikte duran, saçları sırlıslıkla, yüzlerinde mutlu bir gülümseme olan küçük kızın fotoğrafına bakıyorum. "Elizabeth. Cristiano'nun kız kardeşi."

"Elizabeth?"

"Evet. O da öldürüldü."

Elizabeth'in yanındaki sarı saçlı küçük kızı göstererek, "Bunun adını biliyor musun?" diye sorar.

Başımı sallıyorum.

Fotoğrafta ters çevirir ve çerçeveden çıkarır.

"Mara," diyor onu tekrar incelemek için çevirmeden önce.

"Görünüşe göre o da buradaymış. Lenore'un torunu. Ortadan kayboldu.

Ona ne yapmış olabileceklerini düşünmek bile istemiyorum."

Başını sallıyor, fotoğrafı bırakıyor ama beni yatak odasından çıkarıp merdivenlerden aşağı indirirken dalgın görünüyor.

CRISTIANO

I Saatimi kontrol edip, kol düğmemi ayarladım. Dört dakikası var. Bugün hava her zamankinden daha serin, fırtına yaklaşıyor. Öğleden sonrayı düşünürken bulutları izliyorum. Amcam bana kızdı. ona düğünün nerede olacağını söyledi.

Aptalca bir sebepten dolayı onu orada istemiyorum. Scarlett'in parmağında annemin yüzüğünü görmesini istemiyorum.

Lenore töreni Peder Michael'ın yapacağından bahsetmiş olmalı. Bunun dramatik ve gereksiz olduğunu düşündü.

Ona bunun doğru yapılmasını istediğimi söyledim. Rahipli bir kilisede. Belediye binasında değil. Kartelin bunun gerçek bir evlilik olmadığını düşünmesini istemediğimi söyledim. Gerçekten düşüneceklerini sanmıyorum. Yasal olarak da belediye binasında bir törenle evleneceğiz.

Antonio bana, "Adamlar şapelin güvenliğini sağladı, efendim," diyor. Başımı sallıyorum ve çatı kapısı açılıyor.

Dante, "Bunu neden bir sulh yargıcının yapmadığından hâlâ emin değilim," diye belirtiyor.

Yorum yapmayacağım. Scarlett'i sırf De La Cruz olduğu için sevmiyor. Anlıyorum.

İlk Noah çıktı. Eski takım elbiselerimden birini giymiş. En az on yıllık olmalı ama birkaç gün öncesine göre daha iyi görünüyor. Bana gülümsüyor ve başını sallıyor. Fena bir çocuk değil. Onunla sadece bir saat geçirdim ama kimse iki ağabeyiyle aynı kumaştan kesildiğine inanmaz.

Yine de, sadece bir ebeveyni paylaşıyorlar. Scarlett ve Noah'ın annesi Manuel De La Cruz'un ikinci karısıydı. Onun için ilk karısını, Diego ve Angel'in annesini terk etmiş. İçimden bir ses bunun aralarındaki husumetle bir ilgisi olduğunu söylüyor.

Noah kapıyı aralayıp Scarlett çatıya çıkarken pilota gitmeye hazır olduğumuzu işaret ediyorum. Hava sıcaklığına göre beklediğimden daha ağır bir palto giymiş ve paltosuna sarılmıştı.

Beni görünce bakışlarını hızla kaçırdı. Lenore peşinden dışarı çıktı.

Yaklaşırlarken ona, "Teşekkür ederim, Noah," diyorum, sonra Scarlett'e dönüyorum. "Güzel görünüyorsun," diyorum ona. "Her zamanki gibi."

Bana bakıyor, gözlerinin yumuşak karamel kahverengisini vurgulayan maskara yüzünden kirpikleri daha kalın.

"Neandertal gibi görünmüyorsun," diyor. "Bu da bir şeydir."

"Senin öyle olmadığını söylemedim."

Homurdanıyorum.

Titriyor.

"Üşüdün mü?"

Endişeyle etrafına bakar. Başını sallıyor.

Diğerleri gemiye bindiğinde, ona tırmanması için işaret ediyorum.

Helikoptere bakarken yüzündeki ifade yorgunlaşıyor, tepesinde vızıldayan kanatlar rüzgârı savurdukça daha da gürültülü hale geliyor.

"Burası güvenli," diyorum ve içeri girmesine yardım ediyorum. "Neden burada evlenemiyoruz?"

"Bir kiliseye ihtiyacımız var." Kapıyı kapattım ve havalandığımızda Scarlett koltuğunun kenarlarını kavradı. Onu bağlamak için uzandım.

Kısa uçuş boyunca Noah dışında kimse konuşmaz. Lenore helikopteri pek umursamaz ve Scarlett'in nasıl hissettiği de bellidir. Noah, en azından, heyecanlı. Tam da onun yaşındaki bir çocuğun olmasını beklediğim gibi. Her türlü soruyu soruyor, gözleri parlak ve neşeli.

Kısa bir yolculuk ve anakaraya vardığımızda herkes eşyalarını indiriyor. Cipler bizi şapele götürmek için bekliyor. Şehrin biraz dışında, turistler tarafından çiğnenemeyecek kadar uzak bir köyde küçük ve çoğunlukla bilinmeyen bir yer.

İnsan kalabalığının bir yerde toplanması bana her zaman garip gelmiştir. Herkes kelimenin tam anlamıyla birbirini eziyor ve buna tatil diyor. Sanki

kalabalıklar uzaktan bile eğlenceli. Bu arada, sadece bir mil daha uzağa gitmeye cesaret ederlerse, rahatsız edilmemiş, sessiz bir güzellik bulacaklardır.

"Nereye gidiyoruz?" Onu ciplerden birine götürürken Scarlett bana soruyor.

"Göreceksin."

Onun yanındaki SUV'a biniyorum ve kabilemiz sahil boyunca, Peder Michael'ın yerel halk tarafından Mavi Şapel olarak bilinen şapele varışımızı beklediği küçük bir balıkçı köyü olan Santa Elena'ya doğru yola çıkıyor.

Scarlett bakışlarını sudan ayırmıyor. "Burası çok güzel."

"Öyle."

Bana döndü. "Neden bana annenin yüzüğünü verdin?"

Bilmesine şaşırdım ama sanırım şaşırmamalıyım. Annemin portresine bir kez baksa yüzüğü tanırdı.

"Bilmiyorum," diyorum. Bu dürüst bir cevap. Mantıklı olmayan şeyleri anlamlandırmaya çalışarak daireler çizmekten yoruldum. Onunla karşılaştığım tek şey bu.

"Bunu kabul etmeyeceğim. Bittiğinde, yani. Sana geri vereceğim." "Sana söyledim, o senin. Ona ihtiyacım yok."

"Bu annenin yüzüğü. Senin bile bundan daha fazla duyguya sahip olman gerekir." Bu sözler bir darbe oldu. "O senin, Scarlett."

"Evli olduğumuz sürece takacağım ama senden almayacağım. Bu doğru değil."

Göreceğiz bakalım. Bunu yüksek sesle söylemiyorum ve o da bakışlarını tekrar pencereden dışarı çeviriyor.

"Onları hiç kıskandın mı?" Sahilde akşam serinliğine karşı sarmalanmış, güneşin son demlerini yaşayan çiftleri işaret ediyor.

"Bunu düşünmüyorum."

"Farklı bir hayat düşünmüyor musun?" diye soruyor, tekrar bana bakarak. "Kendin olmadığın bir yer?"

"Öyle mi?"

"Ne düşünüyorsun?"

Bir an için onun ötesine bakıyorum, gözleriyle tekrar buluşmadan önce gün batımının sudaki renklerini seyrediyorum. İşte o zaman oluyor. Beynim yine o sarsıcı anı yaşadığında. Bir anlık hatıra, içimde bir elektrik şoku yaratıyor.

Biz sahilde. Şu fotoğraf. Gün batımı. Annem ve babam genç ve gülüyorlar. Kardeşlerim oynarken. Elizabeth'i gömdükten sonra minik, tombul ayaklarını gıdıklamam.

kumda. Tüm küçük çocuklar gibi onun da kıkırdamaları neşe doluydu. Sadece kıkırdıyor ve ayak parmaklarını oynatıyor.

Nefes veriyorum. Scarlett'in beni izlediğini görmek için gözümü kırpiyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve bir elimi saçlarımda gezdirerek gözlerinden uzaklaşıyorum.

"Bence zamanını olmayacak şeylerin hayalini kurarak harcamamalısın," diyorum ona tam kasabaya girdiğimizde ve şapeli gördüğümde. O cevap vermek için ağzını açmadan, SUV durdu ve ben dışarı çıktım. Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum, serin hava için minnettarım.

Charlie bana doğru geliyor. "Cristiano." El sıkıştık. "Sonunda gelininle tanışabildim."

"Geldiğiniz için teşekkürler." Dante reddettiği için Charlie şahidim olacak. Kilisede evlenmeyi kabul etmiyor. Bunun gerekliliğini anlıyor ama gerisini kabul etmiyor.

Tütsü, taze tuzlu havada ağır ağır asılı duruyor.

Scarlett'in yanına gidip kapısını açtım.

Elimi görmezden geliyor ve kendi başına dışarı kayıyor. Hızla etrafına bakınıyor ama gözleri ona kocaman gülümseyen Charlie'ye takılıyor.

"Onu neden kilit altında tuttuğunuzu anlıyorum," diyor.

Bana yan gözle bakıyor ve ben de onun kelime seçimini merak ediyorum. "Charlie, bu benim nişanlım, Scarlett De La Cruz. Scarlett, Charlie

Lombardi. Aile dostumuz ve sağ kolum."

Tekrar ona bakıyor, bakışlarını onun uzattığı ele kaydırıyor. Elini isteksizce elinin içine sokuyor ama sadece bir süreliğine.

"Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Scarlett," dedi Charlie. "Düğününüze tanıklık etmek bir onurdur."

Sessizce onu inceliyor ve neredeyse içinden ona söylediği şeyleri duyabiliyorum.

"Tanrım," diye mırıldandım.

Charlie bana sadece göz kırptı. "Mihrapta görüşürüz."

Kadının bakışları onu şapelin kapısına kadar takip eder ve adam içeride kaybolur.

Küçük ahşap bir yapı ve dışarıdan pek bir şeye benzemiyor. Küçük grubumuz kapıya doğru ilerliyor, Scarlett ve ben arkada, Noah yanımda. Kimse konuşmuyor.

Oraya vardıklarında Antonio kapıyı açar. Mekan çoktan güvenlik altına alınmış. Halka açık bir hayır etkinliğinin aksine burada olduğumuzu kimse bilmesede işimi şansa bırakmayacağım.

Amcam Napoli'de ailemin tören yaptığı kilisede evleneceğimizi düşünüyordu. Ona planlarımızın detaylarını vermediğimde sesi biraz kırılgan geliyordu ama onunla ailemin evlendiği yerde evlenmek istemediğimi söylediğimde bunu kabullenmiş görünüyordu. Charlie'nin davetli olduğunu bilmiyor.

Bu şapel, annemin vaftiz edildiği yer.

Yağmur hafifçe yağmaya başladı. Scarlett ve ben, birkaç askeri dışarıda bırakarak içeri giren son kişileriz. Giriş kapısına geldiğimizde, Noah'ya kilisenin içinde beklemesini söyledim ve müstakbel gelinime döndüm.

Bana bakıyor, biraz titriyor. Yağmur damlaları yanaklarını süslüyor ve iki tanesi güzel, kalkık burnuna düşmüş. Onları siliyorum, sonra da ceketin düğmelerini açıp omuzlarından indirmek için ellerini ceketten uzaklaştırıyorum. O zaman bunca zamandır neden kapalı tuttuğunu anlıyorum.

"Gerçekten mi, Scarlett?" Başımı sallayarak sordum. "Siyahın daha uygun olduğunu düşünmüştüm."

Düğüne değil cenazeye uygun siyah bir elbise giyiyor.

Düşmüş olan dantel yakasını düzeltiyorum ve onu daha yakına çekmek için kullanıyorum, solgun tenine, tepkimi beklerken geniş gözlerine bakıyorum.

"Haklısın," diye başlıyorum, onun oyununu oynuyorum. Kazanıyorum. "Bir kartel prensesinin mafya kraliçesi olması için siyah daha uygun." Başının arkasını kavıyorum, parmaklarımı saçlarına geçiriyorum ve göğsümü ittiğinde çekiştiriyorum.

"Ben senin kraliçen değilim," diyor.

"Henüz değil, ama gece bitmeden benim olacaksın. Tamamen benim olacaksın." Gözlerimi ararken yüz ifadesi endişeye dönüşüyor.

"Hadi gidip evlenelim," diyorum ve kolundan tutup kardeşini atlayarak onu mihraba kadar kendim götürüyorum.

SCARLETT

Cristiano dün gece beni yukarı çıkardığı gibi koridorda yürütüyor. Rahip boğazını temizliyor, elbiseyi ve Cristiano'nun kolumdaki elini görünce gülümsemesi kayboluyor.

Şapel basit, sıralar süssüz, zemin taş, bazıları kırık. Eğer altlarında mezarlar varsa, bunlar o kadar eski ki isimleri ve tarihleri zamanla silinmiş. Yine de mihrap görülmeye değer. Kemerli tavanlar okyanus gibi turkuaza boyanmış. Bahse girerim gün boyunca güneş ışığı vitray pencereden içeri süzüldüğünde muhteşem bir görüntü ortaya çıkıyordur. Mihrabın kendisi de sıralar kadar sade yapılmış ama altın kadeh ve diğer gereçler herhangi bir kilisedeki kadar güzel. Acaba geceleri altınları kilit altında mı tutuyorlar? Ben olsam kilitlerdim.

Ama yine de kimseye güvenmiyorum.

"Başla," diye emrediyor Cristiano, tutuşunu kolumdan elime kaydırarak parmaklarını benimkilerle örüyor. Aşıkların el ele tutuşması gibi değil ama bana sahip olduğunu hissettirmek için bana tutunuyor. Zaten onun olduğumu.

Kaçacağımdan korkmadığına eminim. Bir şey yapmaya kalkarsam Noah'a ne yapacağını biliyorum.

Ben de rahibin töreni İngilizce yapmasını dinledim. Sanırım minnettar olmam gerekiyor. Takip edebilecek kadar İtalyanca biliyorum ama bunu ona söylemedim.

Sihirli kelimeleri söyleme vakti geldiğinde, Cristiano'nun elektrik mavisi gözlerine dik dik bakıyorum. O sadece bana bakıyor, ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. Benimle eğleniyor. Sanırım eğlendiği şey

Kızılmaktan daha iyi. Elbise yüzünden çoktan sinirlenmiştir diye düşünmüştüm ama o sakın karşılıyor. Belki de savaşlarını seçiyordur. Bu benim için bir kazanç, değil mi?

Sıra ona geldiğinde, az önce ettiğim yeminlerin aynısını tekrarlıyor, itaat etme kısmı hariç. Şimdi yüzük zamanı.

Cristiano benimkini parmağıma takmadan önce rahip dua ediyor. Nişan yüzüğüne uyuyor. Kendi parmağına takmam için bana bir yüzük veriyor. Yüzüğü ona fırlatmak istiyorum ama aklımdan geçenleri okumuş olmalı ki bana doğru eğiliyor ve fısıldıyor: "Dene beni."

Bilmiyorum.

Noah'ın hayatıyla kumar oynamayacağım. Sadece kendi hayatımla.

Karı koca ilan edildik ve Cristiano gelinini öpmeye davet edildi. Gelin tarafından değil, rahip tarafından.

Kıpırdamadan duruyorum ve hiçbir şey hissetmemeye çalışıyorum. Dün gece nasıl olduğunu hatırlamamaya çalışıyorum. Karnımdaki çırpınışı, kalbimin cevapsız atışını görmezden gelmeye çalışıyorum. Onun tadını almamaya çalışıyorum. Onu öpmek istememek için kendimi zor tutuyorum çünkü Cristiano Grigori'yi öpmeyi seviyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

Geri çekildiğinde yanağını yanağıma, ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Bu gece dudaklarını sikimin etrafında hissetmek için sabırsızlanıyorum."

"Sikini ısırp koparmak için sabırsızlanıyorum," diye fısıldıyorum coşkuyla.

Uzaklaştığında kocaman gülümsüyor. Sonra elini enseme doluyor, koridorda ilerlerken büyük eliyle beni sahipleniyor. Kilisenin dışında Cristiano beni ciplerden birine bindiriyor.

Benimle geleceğini sanıyorum ama Alec'i çağırdığında şaşıyorum.

"Karımın kapısının önüne bir nöbetçi koyduğunuzdan emin olun," diyor, gözleri

Ben. "Kimse içeri girmiyor ve o da kesinlikle dışarı çıkmıyor." "Evet, efendim."

"Kardeşim nereye gidiyor?" Lenore ile aynı cipe binerken sordum.

"Adaya dönüyoruz."

"Ama-"

"Ama bir şey yok. Söz verdiği gibi düğündeydi. Elbise seçimin yüzünden seninle koridorda yürümedi. Çok şey istemiyorum ama istediklerime itaat edilmesini bekliyorum."

"Fazla bir şey sormuyor musun? Ciddi misin sen?" "Bir kurşun olarak-"

"Anladım," diye kestim sözünü, arkama yaslandım ve kollarımı

göğsümde kavuşturdum.

Nereye gittiğini bile soramadan gitmiştik. Umurumda olduğundan değil. Sadece neler olduğunu bilmek istiyorum. Noah adaya dönene kadar nerede olacağımı.

BİR SAAT ARABA SÜRDÜK VE SAHİL KENARINA VARDIĞIMIZDA ev, tamamen karanlık ve yağmur yağıyor. Son bir ya da iki mil, lambasız tek şeritli bir yol boyunca ilerliyordu. Güzergâh boyunca çoktan nöbetçiler konuşlanmıştı.

Başka SUV görmüyorum ve tam olarak nerede olduğumuzu sorduğumda görmezden geliniyorum.

Evin kendisi güzel, basit ama iyi korunuyor. Yine de ada evi gibi bir kale hissi vermiyor. İçeri alındım, oturma odasından geçirildim ve ana yatak odası olduğunu tahmin ettiğim yere götürülmeden önce etrafa bakma şansım bile olmadı.

Oda büyük ve evin geri kalanından farklı dekore edilmiş. Her yerde taze çiçeklerle kesinlikle daha yumuşak bir tarzı var, büyük boy yatak hemen süpürdüğüm gül yapraklarıyla saçılmış.

Biz sevgili değiliz. Arkadaş değiliz. Birbirimizden hoşlanmıyoruz bile.

Banyoya girdiğimde büyük, ayaklı bir küvet ve en uçta küçük bir penceresi olan ayrı bir duş buluyorum. Sürünerek çıkmak için çok küçük. Ayaklı lavaboda yüzümü yıkıyorum ve yüzüklerime bakıyorum.

Ben evliyim.

Cristiano Grigori ile evli.

Yatak odasının kapısını açan birinin sesi suyu kapatmama ve omurgamı çelikleştirmeme neden oldu. Ama döndüğümde bir kadının akşam yemeği için masayı hazırladığını görüyorum. Sadece bir tabak. Gardiyan onu izliyor ve kimse bana dikkat etmiyor.

O gittikten sonra masaya geldiğimde bir tabak ızgara balık, patates ve kızarmış sebze buluyorum. Ayrıca içinde ancak bir bardak sıvı olan küçük bir sürahi beyaz şarap da var. Üzerine katlanmış bir not bırakılmış.

Aldım, açtım.

Bu gece her yerimi hissedeceğinden emin olmak için.

"Pislik." Çünkü ilk gece kendimden geçecek kadar sarhoş olmuştum. Sanırım işini şansa bırakmıyor.

Bütün gün bir şey yemediğim için sadece birkaç lokma yemek istiyorum
ama sonunda tabağı ve azıcık şarabı bitiriyorum.
Sonra beklerim.

CRISTIANO

I karıma gitmeden önce bir yere uğramam gerekiyor.
Jacob De La Cruz hastaneden yeni taburcu oldu. Evine gittiğimde şaşırılmış görünüyordu. Sanmıyorum ki Nerede yaşadığını bildiğimi fark ettim ama yüz ifadesini hemen kontrol etti ve beni sade, bakımsız eve davet etti.

"Mobilyalı mı kiraliyorsun?" Zaten bildiğim halde soruyorum.

"Daha kolay," diyor. "Viski mi?" diye sorduğumda sakinleşmiş görünüyor. En azından biraz. Kolu askıda ama kırık değil. Etrafında yumuşak bir bandaj var.

"Nasıl?" Elimle işaret ediyorum.

"Bir şey hareket ettirdiğimde acıyor. Ama iyi ilaçlarım var."

Yine de onları almıyor. Yüzünün ne kadar gergin olduğundan anlayabiliyorum.

Teklif ettiği viskiyi alıyorum ve bir yudum içiyorum çünkü o ilk viskisinden içiyor ve bu da aynı şişeden doldurulmuş.

"Yani Rinaldi başından beri Meksika'da mıydı?" diye soruyor. Başımı sallıyorum.

"Amcanızın ya da örgütünüzden birinin onun hakkında istihbaratı yok muydu?"

"Buraya amcamı ya da organizasyonumuzu, hatta Rinaldi'yi tartışmaya gelmedim. Felix ile bir görüşme ayarlamayı istiyorum."

"Felix? Senin adına iletişim kurabilirim."

"Şahsen. Ben ve o. Orada gösteriyi o yönetiyor, doğru değil mi?"

"İkimiz de-"

"Seni vurmaları dışında."

"O bir kazaydı."

"Bir buluşma ayarla." Bardağımı sol elime kaydırıyorum ve bir yudum alıyorum. Jacob yüzüğe bakıyor.

"Ona Scarlett De La Cruz'un artık Scarlett Grigori olduğunu söyle." "Bu ne zaman oldu?"

"Tarafsız bir bölgede ayarlayın. Miami'de. Önümüzdeki üç gün içinde." "Elbette, Cristiano."

"Oh, ve eğer Rinaldi ortadan kaybolursa, damadına söyle, Rinaldi'nin yerine onun kellesini alacağım."

Biraz soluklaşıyor.

"Ve Felix'le işim bittiğinde, senin peşinden geleceğim." Viskimi bitirip bardağı yere bırakıyorum. "Onunla konuştuğunda bana haber ver."

Burada işim bitti.

CRISTIANO

Alec beni evin ön kapısında karşıladı. Nadiren kullanılan ama yine de bakımı yapılan büyük bir arazinin üzerinde küçük bir ev. Ne arazinin ne de evin tapusu benimle bağlantılı.

Aile. En azından ciddi bir araştırma yapmadığınız sürece. Varlığından sadece bir avuç insan haberdar; kardeşim, Charlie, Lenore ve buradayken kullandığım birkaç asker. Amcam bile bilmiyor. Burası varlığının gizliliği açısından güvenli bir ev. Son birkaç yıldır buraya birkaç kez tek başıma geldim. Nereye kaybolduğumu bilmemek amcamı çıldırttı ama bu kendime sakladığım şeylerden biri, buna ihtiyacım var.

Herkesin bildiği kadarıyla, Scarlett ve ben diğer herkesle birlikte adaya geri döndük.

"Her şey yolunda mı?" Ceketimi çıkarıp kravatımı gevşetirken Alec'e soruyorum.

"Kilometrelerce ötede." Eve erişim, kolayca gözetlenebilen tek bir yol üzerinden sağlanıyor. Üç mil boyunca kontrol noktalarında adamlarımız var.

"Güzel. Ya Scarlett?"

"O da sessiz."

Başımı sallayıp yan masadan viski şişesini alarak geniş yatak odasına doğru yürüyorum. Oda evin arka yarısını kaplıyor. Çift kapıdan birini açarak içeri girdiğimde Scarlett'i pencerede dikilirken buluyorum. Herhalde kilitli olduğunu yeni anlamış olmalı ki, her zamanki gibi sinirli görünüyordu.

Karım.

Gülümsüyorum. Bu sesi sevdim. Ve onun bu halini seviyorum. Kızgın. Uyuyor.

"Kilitli," diyorum. Kapıyı arkamdan kapatarak şişeyi yere bıraktım ve kravatımı çözdüm.

"Bunu anladım."

"Dışarı tırmanıp kaçacak mıydın?"

"Noah iyi mi?" diye soruyor, soruma cevap verme zahmetine girmiyor, muhtemelen kaçmaya çalışmanın ne kadar saçma olacağını fark ediyor.

"O iyi." Kravatımı bir kenara atıyorum ve önce manşetlerimi, sonra da gömleğimin düğmelerini çözüyorum. Soyunurken onu izliyorum. Masaya doğru yürüyorum ve onun yemek yediğini görmekten memnun oluyorum.

"Açlık grevi bitti mi?"

"Açlık grevinde değildim. Bunu sana söylemiştim. Bu arada güzel not. Çok romantik."

Ona doğru yürüyorum, saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyorum. "İstedğin bu mu? Romantizm mi?"

"Hayır." Elimini itiyor ve saçlarını kulaklarının arkasına topluyor. Tüm tavırlarına rağmen gözlerinde gördüğüm şey tam olarak korku değil. Endişeli. "Senden değil."

"O zaman kimden?" Kendimi gergin hissediyorum.

"Hiç kimse. Boş ver." Yanımdan geçmeye çalıştı ama ben yolunu kestim. "Kim?"

"Kimse yok dedim. Kim olabilir ki, Cristiano? Biriyle çıkma fırsatım olmadı."

Yaklaşıp onu duvara yasladım. Kollarımı başının iki yanına koyuyorum. Vücutlarımız birbirine değiyor, göğüs göğüse. Nabzının boynunda hızla attığını görebiliyorum. Yalınayaktı ve bana bakmak için boynunu eğmek zorunda kalıyordu.

"Seni siyahlar içinde seviyorum. Her zamanki ruh haline uyuyor." Yüzümü eğip onu öptüm. Sadece hızlı bir öpücük. Alt dudağını okşuyorum.

Dişleri kırıldı. "Ruh halimi karartıyorsun."

"Kibar ol," diyorum dudağımdaki kan damlasını silerken. "Seni boşaltmak üzereyim." Onu tekrar öpüyorum. O da beni tam olarak öpmüyor ama ağzı açık. Dilimi onunkinin üzerinde gezdirdiğimde nefesi kesiliyor. Küçük elleri omuzlarıma dolanıyor, sonra da sanki yapması gerektiğini hatırlamış gibi beni itiyor.

Biraz geri çekiliyorum, onu kafeste tutuyorum ve vücutlarımız birbirine bastırılıyor, sikim aramızda sertleşiyor. "Lafı açılmışken, dün gece amını yediğimde bana tanrı dediğini biliyor musun?"

Yanakları kızardı ve beni tekrar itti. Bu sefer geçip gitmesine izin verdim.

Kapıyı açmasını, yatak odamızın hemen dışındaki adamları görmesini ve hemen tekrar kapatmasını izlerken kendime bir viski dolduruyorum. Bir yudum alıyorum, bakışları odanın içinde zıplarken ona bir sonraki adımda ne olacağını anlaması için birkaç dakika veriyorum. Kapana kısılmış bir kuş.

Hayır, jilet gibi keskin pençelerine dikkat etmem gereken kapana kısılmış küçük bir kedi yavrusu.

İç

n. Sonunda durdu ve bana baktı.

"Soyun, Scarlett."

Gözlerini kısar. "Yap beni, Cristiano."

Yutkunuyorum ve bardağı kenara

koyuyorum. "Memnuniyetle."

Ona doğru yaklaştığımda bağırıyor ve ne beklediğini merak ediyorum.

Ben

geri adım atmak mı? Ya da bir kelime savaşı. Bunu fazlasıyla yapabilir, biliyorum, ama istediğim bu değil. Bu gece değil. Düğün gecemde olmaz.

Kollarını kavriyorum, onu yatağa doğru götürürken ellerimi bileklerine doğru kaydırıyorum. Vücutlarımız birbirine değiyor, gözlerimiz birbirininkinden hiç ayrılmıyor.

Her iki bileğim de tek elimde olacak şekilde tutuşumu değiştirerek elbisenin arkasındaki fermuarı tutuyorum ve yavaşça aşağı kaydırıyorum. Parmaklarım hareket ederken sırtının çıplak tenini okşuyor, hayali kıvılcımlar hissediyorum. Göz bebeklerinin büyümesini izliyor ve nefesinin kesildiğini duyuyorum.

Bileklerini çözüp elbiseyi omuzlarından aşağı iterken tek kelime etmiyor. Elbise yere kayıyor, böylece siyah dantel sütyen ve külotla ayakta duruyor. Geriye doğru adım atmadan önce ona bakmak için biraz geri çekiliyorum. Bir viski daha doldurmak için odayı geçiyorum ve bir bileğimi diğer dizimin üzerine koyarak koltuğa oturuyorum.

"Gerisini çıkar."

Yutkunur, tekrar etrafına bakar. Kaçış yok. Bunu biliyor.

Uzun bir süre boyunca kendisiyle savaşıırken onu izliyorum, içinden geçen bir dizi duyguyu görüyorum. En belirgin olanı öfke. Sonunda arkasına uzanıp sütyenini çözüyor, benim için yavaş bir striptiz yok. Diğer eşyalarını çıkarırken hiç de erotik değil, bana doğru yürümeden önce külotundan çıkmaya çalışırken tökezliyor, benden sadece birkaç santim uzakta duruyor.

"İstedğin bu mu?" Kasıklarına bakıyor, sonra bakışlarını tekrar benimkilere yöneltiyor. "Bunun için zorlanıyor musun, Cristiano?"

Bakışlarımın çıplak vücudunun üzerinde kaymasına izin verdim, ince, tonlanmış kas çizgilerini, bir avuç kadar küçük göğüsleri, koyu renkli düzgün küçük üçgeni

Saç. Bakışlarımı yavaşça onunkilere çeviriyorum.

"Öyleyim, Küçük Kedicik. Daha önce bir kadın için hiç bu kadar sert olmamıştım." "Gururum okşandı," diye kestirip atıyor.

İçkimi bitiriyorum, bardağı bırakıyorum ve onun önünde duruyorum. Onu yatağa geri götürmek için dokunmama bile gerek yok, göğsüm onunkine değiyor.

Dizlerinin arkası yatağa değdiğinde bacakları bükülüyor ama kendini toparlıyor, dik duruyor, meme uçları göğsüme değiyor.

"Şimdi arkanı dön, eğil ve bacaklarını iyice aç ki önce hangi deliğini sikeceğime karar verebileyim."

Elleri göğsümü tokatlıyor. "Siktir git!"

"İşte benim kızım." Bileklerinden tutup onu döndürüyorum, nabzının attığı boynundan kokusunu içime çekiyorum.

"Bana boyun egeceksin, Küçük Kedicik." Boynunun kıvrımını ısırdım. "Beni zorlaman gerekecek."

"Memnuniyetle."

Üzerine eğilip gövdesini aşağı doğru itiyorum. Bileklerini belinde tutarak doğruluyorum ve duruşunu genişletmek için dizimi kullanıyorum.

Onu içeri aldığımda hareketsiz kalıyor, güzel kıcı bana açılıyor. Sikim çelik bir çubuk gibi.

Kalçasına dokunduğumda, hiç beklemiyormuş gibi sıçradı. Parmak uçlarına kalktı, zayıf baldır ve hamstring kasları gerildi.

"Kal," dedim ona. Bileklerini bıraktım. Dikkat çekici bir şekilde söyleneni yapıyor.

Ellerimi yanaklarına koydum, onu açtım, ona baktım. Küçücük göt deliğine, amının açık dudaklarına.

Yanaklarını sıkmaya çalışıyor ama ben onu açık tutuyorum.

"Bu halinle çok güzelsin. Amin benim için açık ve ıslak. Göt deliğin çok cezbedici." Başparmağımı göt deliğine dokunduruyorum ve o da sıkıyor.

"Cristiano-"

Ama çömeliş dilimin ucunu klitorisine uzattığımda ve ıslak kıvrımlarından diğer deliğine kadar yaladığımda nefesi kesiliyor, aşağıya doğru tekrarlarlarken dilimin düzlüğünü onun üzerine koyuyorum, sonra tekrar geri dönüyorum, onu tadıyorum, onu istiyorum. Onun her lanet parçasını istiyorum.

"Aman Tanrım," diye inliyor ve ben de geri çekilerek yavaşça uyluğundan aşağı kayan uyarılma damlasını izliyorum.

"Mükemmel," dedim ona, ayağa kalkarak. "Kal."

Yapıyor ve kıyafetlerimin geri kalanını çıkarmamı izlemek için sadece başını çeviriyor. Sikimi elime alıp kıvrımlarında gezdirdiğimde dudaklarını yalıyor. Islaklığını üzerime bulaştırırken gözleri kapanıyor.

"Çok mükemmel." Onu ayağa kaldırmadan önce bir kez daha tatmak için eğildim, yüzüme doğru döndürdüm ve onu sertçe öptüm.

Isırmıyor ama şu anda ısırса da umurumda olmaz. Ben bunu istiyorum. Ve o da bunu istiyor. Ve ikimiz de bunu inkar edemeyiz.

Onu yatağa yatırdım, ona bakmak için geri çekilirken ağırlığımı dirseklerimin üzerinde tutuyorum. Sikim onun ıslak amcığına yaslanmıştı.

Gözleri karardı. Onu tekrar öpüyorum, daha da açmak için ellerimi iç bacaklarına koyuyorum ve ona bakmak için geri çekildiğimde bir gözyaşı görüyorum.

Bu beni ayıltıyor.

Muhtemelen korkmuştur. Ne bekleyeceğini tam olarak bilmiyor. "Sana zarar vermeyeceğim, Scarlett."

"Değil... Sadece bunu neden istediğimi anlamıyorum," diye itiraf ediyor, şakağından bir damla gözyaşı daha süzülüyor.

Ona gülümsüyorum, onu öpüyorum. O da beni öpüyor.

Geriye çekilip bir elimi göğsüne koyarak sırt üstü yatmasını sağlıyorum, diğer elimle de bir bacağını açık tutuyorum. Ancak bacaklarını kapatmaya çalışmıyor. Buradan kaygan olduğunu görebiliyorum ve korkusuna rağmen uyarılmışlığının kokusunu alıyorum.

Onu almadan önce boşalmasını sağlamalıyım. Bu onun için daha kolay olur.

Başımı eğiyorum ve ağzımı onun üzerine kapattığımda nefesini duyuyorum. Emmeden önce dilimi sert küçük yumrunun etrafında bir daire şeklinde döndürüyorum, dikkatimi klitorisine vermeden önce diğer deliğini gıdıklayarak tamamını almak için ağzımı sonuna kadar açıyorum.

Adımı haykırıyor, elleri başımda, parmakları saçlarımı çekiyor.

"Gel, Scarlett. Boşaldığını hissetmeme izin ver."

Boşalması uzun sürmüyor ve adımı uzun bir dizeyle söylerken tadını sarhoş edici bir şekilde içime çekiyorum. Tekrarlıyor, tekrarlıyor, tekrarlıyor, aletimin zonklamasına neden oluyor, sanki neden içinde olmadığını şaşırmış gibi. Ancak bacakları gevşediğinde doğrulup artık yumuşak bir karamel olan gözleriyle buluşuyorum.

O kadar güzel ki. Mükemmel.

Onu yatakta daha yükseğe kaldırıyorum, bacaklarının arasına yerleşiyorum, sikim girişinde. Onu tekrar öpüyorum, onun da beni öptüğünü fark ediyorum ve ona doyabileceğimi sanmıyorum.

Beni girişinde hissettiğinde geriliyor.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye mırıldanıyorum ağzına karşı ama elimden bir şey geleceğinden emin değilim. İlk seferinde canı yanacak.

Ellerini ellerime alıyorum, parmaklarımı onunkilerle örüyorum ve biraz daha içeri itiyorum. Kendimi tutma çabası enerjimin her zerresini alıyor. Yine de ona dikkat etmem gerekiyor. İçimdeki hayvan sertçe itmek istediğinde, direncini hissetmek ve onu parçalamak, bakire kanın sıcak akışını hissetmek istediğinde yavaşça, santim santim içeri ve dışarı hareket ediyorum.

Çok sıkı. Birlikte olduğum tüm kadınlardan daha sıkı olduğuna yemin edebilirim ama uzun zaman oldu, ne bilebilirim ki. Ve tekrar nefes almaya başladığında, geçişi kayganlaştığında, hazır olduğunu biliyorum.

Ona tutunuyorum, ona tutunacak bir şey vermek istiyorum. Daha derine itiyorum, hala kontrollüyüm, direnç bekliyorum, kan bekliyorum.

Bir an askıya alındı. Doğru olmayan bir şey. Çünkü gelmiyor.

Gerçek yavaş yavaş ortaya çıkıyor. İki kez daha pompaladım ve durdum.

Bunu yaptığında bir ses çıkarıyor ve gözlerini benimkilerle buluşmak için açıyor, alnı hayal kırıklığıyla kırışmış.

"Sen bakire değilsin."

Sessizliği zor sindiriyorum. "Sen-"

"Öyle olduğumu hiç söylemedim."

Geriye dönüp baktığımda haklı olduğunu gördüm. O yapmadı. Ben öyle sandım.

Göz kırpıyorum, çekiyorum. Hâlâ sertim. Kendime bakıyorum, hala doğru olduğunu bildiğim şeyin aksini gösteren bir kanıt arıyorum. Ama orada hiçbir şey yok. Kan yok.

"Buna inanmama izin verdin."

Uzaklaşıyorum, elimi saçlarımda gezdiriyorum, neden umursadığımdan emin değilim. Neden önemli olduğunu.

Hayır. Nedenini biliyorum.

O haklı. Haklı olduğunu hiç söylemedi. Ama beni de düzeltmedi. Ve bu bir ihanet gibi hissettiriyor. Çünkü her şeyden sonra, hala ona güveniyordum. Güvenebileceğim tek kişiye.

"Buna inanmama izin verdin," diyorum tekrar, döndüğümde onu yatakta otururken buluyorum. "Buna inanmama izin verdin." *Sana inanmama izin ver.*

"Ben sana yalan söylemedim.

Varsaydınız-" "İhmal bir yalandır.

Sen bir yalancısın."

Dizlerini yukarı çekip kollarını dizlerine doluyor, yüzü düşüyor. "Ben-"
"Tıpkı kardeşlerin gibi," diye ekliyorum, sözlerime tiksinti damgasını vuruyor.

"Ne?" Alnı kırılıyor ve gözlerinde incinmişlik görüyorum.

"Neden senin farklı olduğunu düşündüm bilmiyorum." Külotumu, pantolonumu çekiyorum.

"I-"

"Kıçını salladın ve ben de bunu fark edecek kadar sertleşmişim."
Gömleğimi tuttum.

"Ben yapmadım. Ben asla-"

Onunla yüzleşmek için dönüyorum, kolum ona tokat atmaya hazır.

Nefes nefese kalıyor, kendini siper ediyor ve ben de ne yapmak üzere olduğumu anlıyorum.

Yumruk yaptım. Hissettiğim öfkeyle yapabildiğim tek şey bu, ama o beni izlerken yanıma düşmesine izin veriyorum, gözleri geniş, yüzü kısmen kolları tarafından gizlenmiş.

Bir küfür mırıldanarak

uzaklaşıyorum. "Cristiano, ben-"

Ona tekrar bakıyorum ama mesafemi koruyorum. "Sen bir yalancısın, Scarlett! Lanet bir yalancısın!"

"I..." Şaşkın ve korkmuş görünüyor, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış. Ama bunların beni kandırmasına izin vermeyeceğim. Daha birkaç saat önce bana kesin bir dille düşman olduğumuzu söylediğini hatırlıyorum. Ona güvenip bir arkadaşına ihtiyacım olduğunu söylediğimde. Sadece bir tane. Ondan o arkadaş olmasını istediğimde beni reddetti.

Ve bunu kabul etmemekle aptallık ettim. Bu benim hatam.
Bunu kendim yaptım.

"Ağlama. Sakın ağlamaya cüret etme." Gömleğimin düğmelerini ilikleyip pantolonumun içine sokuyorum.

"Ben sana yalan söylemedim! Sana asla yalan söylemedim!"

"Gülüyor muydun? Ne? Benim yüzümden mi gülüyordun?
Onu becerdin, değil mi? Marcus Rinaldi'yi becerdin mi?"

"Hayır. Tanrım. Asla." Şimdi düpedüz ağlıyor, kendine sıkıca sarılıyor, titriyor.

"Hoşuna gitti mi? Onun için mi geldin? Benimkine yaptığın gibi onun adını haykırdın mı?"

Sadece başını sallıyor, gözlerinin etrafındaki deri kabarık ve pembe, gözyaşları akıyor.

"Ve kardeşlerinin sana ne yaptığını öğrendiğimde senin için üzuldüm. Seni nasıl aşağıladıklarını. Ama muhtemelen hoşuna gitmiştir."

O lanet olası gözyaşları şelale gibi akarken bana bakıyor, kocaman gözleri olanlara inanamıyormuş gibi bakıyor.

Yakalandı. Olan şey bu.

Viski şişesini elime alıp bir yudum içiyorum.

Ona annemin yüzüğünü verdim. Lanet bir aptal gibi, annemin yüzüğünü bu fahişenin parmağına taktım.

Tanrım. Benim neyim var böyle?

Daha önce hiç hissetmediğim bir öfke beni tüketiyor. Bir kükremeyele şişeyi odanın öbür ucuna fırlatıyorum ve duvara çarpışını izliyorum.

Scarlett çılgık atar ve yataktan sıçrayarak banyoya doğru koşar.

Onu takip ediyorum ve oraya varamadan saçlarından yakalayıp geriye doğru çekerek yüzüstü yatağa fırlatıyorum. Bir anda ayağa kalktı, elleri ve dizleri üzerinde yatağa doğru koşmaya başladı ama ben bileğinden yakalayıp onu kendime doğru çektim.

Karnının üzerine düştü. Onu kendime doğru çektim ve kışına tekrar çılgık atmasına neden olacak kadar sert bir şaplak attım.

"Ben yalan söylemedim-"

Onu sırtüstü çevirip üzerine oturdum. Hâlâ ağlıyordu.

"Kapa çeneni. Kapa çeneni, seni lanet fahişe."

"Cris-"

Çenesini kavrayıp sözlerini kesiyorum. Sıkıyorum ama bu sadece daha çok ağlamasına neden oluyor. Kollarını kurtarmaya çalışıyor ama kollarını iki yanına sıkıştırmış durumdayım. Sadece ona bakabiliyorum, çenesini morartan parmaklarıma, çay tabağı kadar büyük gözlerine.

"Seni kırabilirim. Boynunu kırabilirim. Bunun ne kadar kolay olacağını biliyor musun?"

İnliyor, iki gözünün kenarından yatağa yaşlar akıyor.

"Yapmalıyım. Akıllı olsaydım, yapardım." "Lütfen," diye idare ediyor.

"Ben bir aptalım, değil mi?" Çenesini bıraktım, sol kolunu serbest bıraktım, yüzüğe baktım. Onun için aileme ihanet ettim. Hatırlamamı sağlayan ve bir şekilde bana umut veren bu kadın için. Lanet olası umut.

Düşmanım olduğunu unutmamam gereken bu kadın. "Bana zarar vermeyeceğini söylemiştin" diyor.

Bakışlarımı gözlerine kaydırıyorum ve korku görüyorum.

"O daha önceydi. Bana ihanet edersen ne olacağı konusunda seni uyarmıştım."

Dikkatimi tekrar eline veriyorum, iki yüzüğü de parmağından çekip çıkarıyorum, nişan yüzüğünü cebe atıp diğerini yatağın üzerine bırakıyorum. Üzerinden kayıyorum, yattığı yerden ona bakıyorum, tekrar gözlerinin içine bakıyorum. Parmağını yüzüklerin olduğu yere sürerken gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye devam ediyor.

"Bir düşman istedin, Scarlett. Bundan sonra bunu hatırlayacağım."

SCARLETT

I O gittikten bir süre sonra kilidin döndüğünü duyuyorum. Kalbim hızla atıyor ve titriyorum. Çok kızgındı. Ama ona hiç yalan söylemedim. Ona söyleyebilmemin hiçbir yolu yoktu.

Fahişe.

Bu kelime bir suçlama gibi çınlıyor. Bu bana ilk kez söylenmiyor ama bu kez ondan duymak canımı acıtıyor.

Beni Marcus Rinaldi'yi becermekle suçladı. Eğer yapmış olsaydım, bu rızaya dayalı olma z d ı . Bunu bilmiyor mu? Ben fahişe değilim.

Ve neden burada oturup ağladığımı bilmiyorum. Kızgın olmalıydım. Gücenmiş.

Ya da rahatladım. Bana bir daha dokunmayacak. İstedğim buydu, değil mi? Biz artık düşmanız, gerçekten. Ona istediğimi söylediğim şey buydu.

Dışarıdaki yağmur eve vururken soğuktan titriyorum. Battaniyeyi omuzlarıma kadar çekiyorum ve alyans karo zemine düşüyor. Dinlenmeden önce bir kez zıplıyor.

Üzgün hissediyorum. Hem de çok üzgün. Bana düşmanlarından bahsettikten ve arkadaşı olmamı istedikten sonra evde yaptığım gibi hissediyorum.

Belki de haklıdır. Belki ben de kardeşlerim gibiyimdir. Bakire olduğumu varsaydığında ona söylemeliydim. Bir şeyler söylemeliydim. Ama ne? Söyleyemezdim. Hâlâ da yapamam.

Dışarıda bir araba motoru sesi duyuyorum ve pencereye gidiyorum. İki SUV bu yağmurda çok hızlı gidiyorlar. Gidiyor mu? Öylece gidiyor mu?

Yüzümü ovuşturuyorum, tekrar ürperiyorum, soğuk içimde daha derinlere yerleşiyor.

Benden arkadaşı olmamı istedi. Tek arkadaşı. Peki ya kardeşi ya da amcası? Onlar en azından onun müttefikleri değil mi? Yoksa onlar da mı düşman?

Yatağa doğru yürürken dikkat etmiyorum ve viski şişesinden bir cam parçasına bastığımda irkiliyorum. Ayağımı kesiyor ve fayansın üzerinde kırmızı bir iz bırakıyor.

Bardağı çıkarmak için tek ayağımın üzerinde dengede duruyorum ve yere bırakıyorum.

Yavaşça banyoya giriyorum ve kapıyı kapatıyorum. Küvetin kenarına oturup daha fazla bardak kaçırmadığımdan emin olmak için kontrol ediyorum. Oturduğumda, hala onu içimde hissediyorum. Beni boşalttığı zaman bacaklarımın arası yapış yapış olmuştu.

Suyu açtım, sıcaklığı test ettim, sonra gideri tıkadım. Keşke o viski şişesini kırmasaydı. Şimdi mutlulukla içerdim. Bunun yerine küvete giriyorum ve suyun sesinin sessizliği yiyip bitirmesini dinliyorum. Ve az önce olanların ağırlığı karnımdaki soğukla birlikte yerleşirken ürperiyorum, suyun sıcaklığını başka bir gün olsa ayakta durulamayacak kadar sıcak olacak şekilde ayarlıyorum.

Küveti doldurmak uzun zaman alıyor. Önemli olduğundan değil. Planlarım varmış gibi değil. Cristiano gitti. Yerimde kalmamı sağlamak için bir sürü asker bıraktığına eminim. Bir sürü asker gerekmez.

Sakinleşmesi gerekiyor. Geri döndüğünde açıklayacağım. Bir şeyler uyduracağım. Küçükken bir bisiklet kazası. Kızlar bekaretlerini bu şekilde kaybetmezler mi? Yoksa bu sadece bir kocakarı masalı mı? Ona gerçeği söyleyemem. Söylemem. Ona bu gerçeği asla söylemeyeceğim.

Başımı sallıyorum, suyu kapatmak için uzanıyorum. Başımı arkaya yaslıyorum ve kendimi ağlamaya bırakıyorum. Neden umursadığımdan bile emin değilim. Benim hakkımda ne düşündüğü beni neden bu kadar rahatsız ediyor? Çünkü o benim düşmanım değil mi? Ona ve kendime ettiğim yemin bu değil mi?

CRISTIANO

T Sahnede dans eden striptizcinin hareketleri bulanık çünkü tek gördüğüm kırmızı.

Scarlett bakire değil.

Bakire olması gerekiyordu. Ve bu beni neden rahatsız ediyor, hiçbir fikrim yok.

Şişeyi geriye yatırıp viskiden bir yudum içiyorum. Neredeyse boşalmıştı. Yerimden kalkıyorum ama kalktığım anda üzerimde bir el hissediyorum.

Sandalyenin arkasına tutunuyorum. Odanın dönmesini durduracağı umuduyla gözlerimi kapatıyorum.

Biri konuşuyor ve lanet olsun, sarhoşum. Çok sarhoşum.

"Tanrım," diyor bir adam. Gözlerimi açtığımda amcamın ite kaka bana doğru geldiğini görüyorum. "Ne oluyor Cristiano?" Onu takip eden iki adamıma eliyle işaret ediyor.

"Size dışarıda beklemenizi söylemişim," diyorum onlara.

Askerler durdu. Benden amcama baktılar.

Amcama döndüm. "Neden buradasın?"

"Onu arabaya bindirin. Bu utanç verici," diye iki adama talimat verirken bir yandan da viskimi almaya çalışıyordu.

"O benim."

"Güzel. Ölene kadar iç. Bana ne."

Bir dakika sonra dışarıdayız. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor ve ben cipe binene kadar sıırılsıklam oluyorum. Amcam yanıma tırmanıyor.

Göz kırpiyorum, sonra gözlerimi açıyorum. "Orada işim bitmemişti."

"Eğer bir fahişe istiyorsan sana bir tane bulacağım. Temiz bir tane." Başını sallıyor, bakışlarını takım elbisesinin ceketine kaydırıyor, tiksinti açıkça belli oluyor. "Bu takımı yakmak zorunda kalacağım."

"Biraz rahatlamalısın, amca." Viskimden biraz daha yudumladım. "Bu geceden mi?" Şişeyi işaret ediyor.

Ona bakıyorum. İçinde ne kadar az sıvı kaldığına dikkat edin. Başımı sallıyorum.

"Tanrım." Başını sallıyor, yüzük parmağıma bakıyor. "Sorun nedir, Cristiano? Cennette sorun mu var? Hem de düşün gecende?"

"Seni i l g i l e n d i r m e z , " diyorum ve birden annemin yüzüğünü cebime koyduğumu hatırlıyorum. Elimle yokluyorum ve hâlâ orada olduğunu görünce rahatlıyorum. "Sabahın ikisinde bir telefon aldığımda bu beni ilgilendirir.

Şehirdeki en iğrenç striptiz kulübünde harcanıyorsun." Başımı koltuğa yasladım. "Yorulдум."

İç çekiyor. "Onun için üzölmeye değmez. Hele bu kadar üzölmeye hiç." "Yorgun olduğumu söyledim."

"Tamam. Sabah ayık olduğunda k o n u ş u r u z . Umarım bu gece seni düzeltir. O fahişenin başını döndürmesine izin verdin-"

Elim bir anda boğazına dolandı. Nasıl bu kadar hızlı hareket ettiğimden bile emin değilim ama sıkıyorum, öfkeleniyorum.

"Ona böyle seslenemezsin."

Bir eli koluma sarılmış, yüzü kızarmış bir halde kekeliyor. Araba gıcırdayarak durdu.

"Sen. Yap. Yapma. Lanet olsun. Arama. Onu. Bunu."

Hangisinin önce geldiğinden emin değilim. Bir tabancanın horozu mu yoksa boğazıma dayanan soğuk çelik mi?

SCARLETT

I O kadar sessiz ki, neredeyse ürkütücü. Tavana bakıyorum, banyomdan yükselen buharı izliyorum. Bir damla suyun küvete düştüğünü duyuyorum. Hepsi bu kadar. Tek ses bu. Ve bir şekilde yanlış hissettiriyor.

Yatak odasının kapısı açıldı. Başımı çeviriyorum ama bu açıdan kim olduğunu göremiyorum. Ortalık yine sessiz. Sanki kapıyı açan kişi çekip gitmiş gibi.

"Cristiano?" Sessizce doğrulup dizlerimi göğsüme doğru çekerek soruyorum.

Cevap vermiyor. Kimse cevap vermiyor ama yakından dinlersem oturma odasından ayak sesleri duyuyorum, sonra da fısıltılar. Erkek fısıltıları. Askerler mi?

Hayır.

Askerler değil.

Sesini duyduğumda omurgamı buz kaplıyor. Burada olmamalıydı. Cristiano onun burada olmasına izin vermezdi.

Yapar mıydı? Bana bunu yapmaz, değil mi?

Etrafta bir bornoz, bir havlu arıyorum. Üstümü örtecek bir şey ama ayak sesleri daha da belirginleşiyor. Sessiz olmaya çalışmıyor. Tam tersi.

O yatak odasında olduğu için ben küvette kalıyorum, kollarım dizlerimi göğsüme sarıyor.

Ve sonra kapıya yaslanıyor. Başını yana eğiyor. Yutkunmaya çalıştığımda boğazım kapanıyor.

Korktuğumu göstermek istemiyorum. Ama korkuyorum.

Dürüst olmak gerekirse, ondan hep korktum. Korkmadığımı söylerken kendime yalan söyledim, çünkü bazen hayatta kalmak için kendinize yalan söylemeniz gerekir.

"Scarlett," diyor banyoya girerken, gözleri vücudumda geziniyor. Küvetin kenarına oturuyor ve askıda olmayan kolunu suya uzatıyor, parmakları suyun üzerinde geziniyor, bana dokunmuyor ama bir dalgalanma yaratıyor. "Damadın nerede?"

Rahatladım. Cristiano onu göndermedi. Ama bu rahatlama kısa sürdü. "Hemen dönecek," diyorum.

"Hm. Yapacağını sanmıyorum." Bakışları bacaklarım tarafından oldukça iyi gizlenmiş olan göğüslerime kayıyor. Başını eğip dizime dokunuyor. Direniyorum, iyice bakabilmek için dizimi açtığında su sıçrıyor.

"Sadece küçük kızlardan hoşlandığını sanıyordum amca."

Bakışlarını bedenimin üzerinde gezdiriyor ve benimkilerle buluşmak için yukarı kaldırıyor. "Oh, kendimi aramıyorum."

Sözleri karşısında fiziksel olarak titrememek için kendimi zor tutuyorum. Tek görebildiğim üzerimde, üstümde olduğu halde bakışlarını tutuyorum. Tek hissettiğim o homurdanırken üzerime damlayan ter. Tek hissettiğim onun içimde olduğu. Canımı yakıyor.

Tanrım. Hasta olacağım.

"Ama yine de biraz para getireceksin. Kartel Prensesi açık artırmada. Kardeşlerinin ne kadar çok düşman edindiğini biliyor musun? Yaptıkları hatalar için seni nasıl cezalandırabileceklerini bir düşünsene."

"Cristiano nerede? Ona ne yaptın?"

Ayağa kalkıyor, elini silkeliyor ve görüş alanına giren iki askere işaret ediyor. Onları tanıyamadım.

"Ayağa kalk."

"Siktir git."

"Onu kaldırın."

Ben bir hamle yapamadan iki yanımdalar. İki çift el beni ayağa kaldırıyor, ben mücadele ederken üzerimden su damlıyor, banyo zeminine sıçrıyor. Faydası yok, biliyorum.

"Cristiano nerede?" Amcam beni incelerken ona bağıryorum.

"Al onu."

Askerlerden biri havluya uzanıyor.

"Tıpkı onun gibi," diye talimat veriyor amcam ve asker havluyu bırakmadan önce sadece bir an tereddüt ediyor.

Beni ayaklarımdan kaldırdıklarında mücadele ediyorum, beni yüzüstü yatağa attıklarında ve kollarımı arkamdan sürüklediklerinde tekmeliyorum. Önce bileklerimi, sonra ayak bileklerimi bağlıyorlar. Onlar bacaklarımı bağlamadan önce birinin burnuna tekme atmayı başarıyorum.

Bağlandıktan sonra beni ayağa kaldırdılar. Tekmelediğim kişi havluya uzanan kişi değildi. Bana tokat atmak için kolunu kaldırdı ama amcam onu yakaladı.

"Yüzünü değil," diyor. "Yüzünü mahvetme."

Ama asker karnıma yumruk atmak için elini kaldırdığında müdahale etmiyor. Ben iki büküm olurken sadece bakıyor, nefesim kesildiği için çığlık bile atamıyorum.

Bir kez yeterli, ama beni kaldırmadan, iki büküm etmeden ve evin içinden dışarı taşımadan önce ikinci kez yapıyor. Odanın diğer ucunda yerde yatan Alec'i görüyorum. Kolunu tutuyordu ama yaşıyordu. Cristiano'nun askerlerinin geri kalanı yerde ölü ya da ölmek üzere yatıyor. Kurşunları nasıl duymadığımı merak ediyorum ama bir an sonra dışarı çıktığımızda anlıyorum. Bir başka asker dizlerinin üzerine sürükleniyor ve kafasının arkasına sıkılan bir kurşunla infaz ediliyor. Silaha bir susturucu takılmış.

Çığlık atardım ama bunu ilk kez görmüyorum. İkinci ya da üçüncü bile değil. Ve her şey çok hızlı oldu. Çıplak tenimdeki buz gibi yağmur, ayaklarımın taşa sürtünmesi, denizkızı kuyruğu yapmak için bağlanmış bacaklarımı tekmelediğimde kaval kemiğimin arabanın arkasına çarpması. Kaldırıldım ve bekleyen bir arabanın bagajına atıldım.

CRISTIANO

I Bu bir rüya. Bunu biliyorum. Bir dokusu var. Seste bir yankı. Bunu biliyorum ama yine de bir fark yaratmıyor. Bu lanet kabus, hayatımın bu bölümü, her zaman bana ait olacak.

Bu sefer farklı olan bir şey var. Ama ne olduğunu anlayamıyorum.

Kan çemberinin genişlemesini izlerken altımdaki mermer soğuk. Bozulmamış beyaz üzerinde koyu kırmızı.

Zaten buradalar. Kardeşlerim. Babam. Onları duyabiliyorum ama görmek için gözlerimi açamıyorum.

Ben de onu duyuyorum. Annemi.

Göz kapaklarımı sürükleyerek açıyorum. Gördüğüm ilk şey kan aynasında kendi yansımam. Yüzüm mermer gibi bembeyaz.

Ölmem gerekirdi. Neden ölmedim?

Diz çökmüşler. Michael çoktan ölmüş. Gözleri açık ama çoktan ölmüş.

O yankı tekrar geliyor ve sonra onu duyuyorum. Elbisesini yırttığını duyuyorum. Etrafımda dizlerinin üstüne çöktüğünü görüyorum. Ellerinin Michael'ın kanında kaydığını görüyorum.

Bu gece kırmızı bir elbise giyiyor. O gece kırmızı giymiyordu. Ama belki de elbisede kan vardır ve ben doğru göremiyordum.

Uyanmak istiyorum. Uyanmak istiyorum. Çok fazla viski içtim. Amcam haklıydı.

"Yeterince sarhoş olursam o kadar acımaz diye düşündüm."

Hayır. Bu yanlış. Bu Scarlett'in sesi. O buraya ait değil. Bu rüyaya değil.

Ama o burada ve ağlıyor. Hıçkırıyor. Beni çağırıyor. Yardım istiyor. Yalvarıyor.

Ve hareket edemiyorum. Ama gözlerimi tekrar açtığımda onu görüyorum. Marcus'u onun üzerinde görüyorum ve tek yapabildiğim orada kendi kanımın içinde yatmak. Tek yapabildiğim son seferki gibi yapmasını izlemek.

"...o kadar acıtmayacak."

Ama onun önünde diz çökmüş olan annem değil. Kırmızı elbiseli olan o değil.

Yere pençe atıyorum, ellerim kendi kanımda kayıyor. Ve o beni çağırıyor. Ona yardım etmem için yalvarıyor. Onu durdurmam için. Ve ben ona ulaşamıyorum.

"...o kadar acıtmayacak."

Onu incitti. Bu yüzden ilk gece o kadar çok içmişti çünkü acı çekmeyi bekliyordu. Şimdi hatırlıyorum.

Ona zarar vermezdim.

"Scarlett." Beni duyuyor mu? "Geliyorum."

Ama ben değilim. Yapamıyorum. Tek yapabildiğim Michael'ın kanında yatan yüzünü izlemek. Marcus onun arkasında ilerlerken gözlerinden yaşlar akıyor. Sonuna kadar. Ta ki bıçağı boğazına dayayıp duyamadığım bir şey fısıldayana kadar. Şeytan gibi sırtıp bıçağı boğazından geçirirken kadının ağzını açık bırakan bir şey. Ve yemin ederim duyuyorum. Derinin yırtılışını duyuyorum. Akan kanı duyuyorum.

"Hayır!"

Sarsılarak doğruluyorum ve doğrulduğum anda sanki kafamı lanet bir tuğla duvara çarpmışım gibi hissediyorum.

"Siktir."

Etrafıma bakıyorum. Unutmayın.

Evden çıktıktan sonra bir striptiz kulübüne gittim. Neden gittiğimi bile bilmiyorum. O kadınlarla en ufak bir ilgim bile yok. Ve sonra viski vardı. Biri amcamı arayıp gelmeden önce bir sürü viski içtim. Scarlett'e fahişe dediğinde onu boğmaya çalıştım. Bana silah çekti.

Bu da neden Napoli'deki evimde odamda başım çatlarcasına ağrıyor olduğumu açıklıyor. Aslında akşamdan kalma mıyım yoksa hala sarhoş muyum emin değilim.

Ayağa kalkıyorum ve dünya kendini düzeltirken dayanmak zorundayım.

"Yeterince sarhoş olursam o kadar acımayacağını düşündüm."

Banyoya gittim, işedim, sonra ellerimi ve yüzümü yıkadım. Cehennem gibi görünüyorum. Sanki ölüm yeni ısınmış gibi. Aynanın çatlamamasına şaşırdım.

"Yeterince sarhoş olursam o kadar acımayacağını düşündüm."

Scarlett'in sesi bu cümleyi onuncu kez tekrarlıyor. Bunu söylediği zamanı hatırlıyorum. Kulağa ne kadar tuhaf geldiğini düşünmüştüm. Ve dün geceyi düşünüyorum. Onun içindeyken nasıl hissettiğimi. Gerçeği anladığım zaman.

İhanete uğradım. İşte duygu bu. İnsanı sertleştirir.

"Yeterince sarhoş olursam o kadar acımayacağını düşündüm."

İlaç dolabını açtım ve dört aspirin yuttum. Faydası olmayacak, zaten biliyorum.

Tam banyodan çıkıyordum ki yatak odasının kapısı açıldı. Amcam yüzünde garip bir ifadeyle orada duruyordu. Her zamanki takım elbisesini değil, pijamalarını giymişti. Çocukluğumdan beri onu takım elbise dışında bir şeyle gördüğümünden emin değilim.

"Saat kaç?"

"Erken. Yedi."

Pencereye bakıyorum. Güneş, gökyüzünü hala kirleten kara bulutların arasında koyu turuncu bir çizgi halinde. Amcama dönüyorum, pijamalarını ve yüzündeki ifadeyi gördükçe ayılıyorum.

Kulaklarımda uyarı çanları çalıyor. Yanlış bir şeyler var. Bir şeyler çok yanlış.

"Ne oldu? Ne oldu?" diye sorduğumu duyuyorum. "Bir sorun vardı."

Beynim işlem yaparken kalbim hızla atıyor. "Ne sorunu?" "Nereye gittiğini bana söylemeliydin." "Ne. Sorun."

"Otur." "Söyle amına koyayım."

"Bir pusu vardı."

"Ne?" Midem bulanıyor. "Bütün askerler öldü."

Öldü. "Scarlett?"

"Muhtemelen seni arıyorlardı."

"Scarlett?" Dişlerimi sıkarak tekrar sordum.

"Orada olmaman iyi bir şey."

"Scarlett!" Talep
ediyorum. "Gitti."

SCARLETT

W Saatlerce araba sürüyorum. Ya da en azından saatlerce gibi geliyor. Bu eski püskü sedanın bagajında duyduğum tek şey yağmur. Tek hissettiğim yoldaki her tümsek, her küçük taş, her çukur.

Bileklerim arkadan bağlıydı. Omuzlarım ve kollarım ağrıyor ve beni bağladıkları fermuarlar bileklerimin derisini kesiyor. Kendimi çevirmeyi başardım, böylece ayaklarım arka lambalardan birine değiyor. Yine de neyi başarmayı umduğumdan emin değilim. Işığı söndürmeyi mi? Sonra ne olacak?

Keskin, engebeli bir dönüşten ve çakıl taşlı olması gereken uzun bir yoldan sonra araba yavaşlayarak duruyor. Kalp atışlarım hızlandı. Yol boyunca hiç sakinleştiğini fark etmemiştim. Dışarıda adamların sesini duyuyorum, sigara dumanı kokusu alıyorum. İspanyolca konuşuyorlar. Dikkat edilmesi gereken tek önemli şey bu. Kartel askerleri mi? Mantıklı. En önemli soru, ben onlar için neyim? Düşmanlarının karısı mı yoksa kartelin prensesi mi?

Bagajda çıplak yolculuk ettiğim için ilkinı tahmin ediyorum.

Birisi bagajı açıyor ve şafak henüz sökmemiş olmasına rağmen, bagajın tamamen karanlık olmasından dolayı gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum. Tepemde martı sesleri duyuyor ve balık kokusu alıyorum. Hareket etmeye başladığımda, bana yumruk atan adam beni dışarı çıkarmak için uzanıyor.

Bir limana vardık. Berbat, köhne, turistlerin gittiği limanlara hiç benzemeyen küçük bir liman. Rıhtımdaki tekneler en güzel günlerini bir asır önce yaşamış gibi görünüyor.

Soğuk sabah havasında titreyerek dururken ölü balık ve sigara dumanı kokusu alıyorum, ayaklarım çakılların üzerinde çıplak, bedenim çıplak.

Biri bir kibrit akıyor ve dikkatim sese yöneliyor. Bu benim amcam.

Hiç bakmadan yanımdan geçip tanımadığım başka bir adama doğru yürüyor. O adam başıyla bir işaret yapıyor ve amcam renkli camlı bir sedana doğru yürüyor. Bir binanın gölgesindeki kırık bir sokak lambasının hemen ötesine park edilmiş. Arka koltuktaki iki kafanın şeklini seçebiliyorum.

Kapı açılıyor ve bir çift haki pantolon görüyorum. Kim olduğunu görmek için gözlerimi kısıyorum ve kalbim gm gm atıyor, kafamdaki alarm kamam için uyarı veriyor. İçerideki adam dışarı çıkmak için bir elini arabanın kapısına koyuyor. Saat. Onu tanıyorum. Marcus Rinaldi araçtan inerken yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum. Hem o hem de amcam bana döndü.

Bir ses çıkartıyorum ve vücudum hareket etmeye, koşmaya çalıştığında, iki asker beni hareketsiz tutarken hala ayak bileklerimden ve el bileklerimden bağlı olduğumu fark ediyorum.

Buradan Marcus'un bakışlarının üzerimde gezindiğini, beni içine çekerken sırtışının genişlediğini görüyorum.

Ben geri çekilirken ellerim kollarımda sıkılaşıyor.

Dikkatimi çeken başka bir adamın bana baktığını fark ediyorum. Bu daha iri yarı, gömleğinin göbeğinde lekeler olan, tembel tembel bize doğru yürüyor. Diğer adamlardan herhangi biri bana dokunmaya kalkarsa Marcus'un ya da amcamın beni koruyacağını düşünmek için hiçbir nedenim yok. Tam tersi.

Adam bana bakıyor; içtiği sigarayı dudaklarının arasına yerleştiriyor ve arkasına uzanıyor. Bir av bıçağı çıkardığında, çığlık atmak ya da yalvarmak için ağzımı açıyorum. Ama eğilip ayak bileklerimdeki fermuarları kesiyor, sonra bıçağı kaldırıyor.

Bir kamyonun motor sesi hepimizi bu köhne yere gelmek için kat etmiş olmamız gereken yalnız yola döndürüyor. Kamyonun yanaşmasını izliyoruz. Yıpranmış ve yan tarafındaki logo okuyamayacağım kadar soluk. Ama bunun bir önemi yok çünkü durduğunda ve konteynerin kapısı kaldırıldığında onları görüyorum ve bunun ne olduğunu anlıyorum. Sonunda ne olmak üzere olduğunu anlıyorum. Bu beni tekrar savaşmaya itiyor, beni tutan iki askere karşı bklyorum. Amcam ve Marcus da dahil olmak üzere hepimiz izliyoruz.

Arabadaki diğer adam hâlâ gizemini koruyor. Kafasının dış hatlarını hala buradan görebiliyorum.

Orada öylece durup kamyondan indirilen kadın ve kızları izliyoruz. Bir düzine saydım. Hepsi çeşitli kıyafetler içinde, bazılarının bilekleri bağlı. Hepsi tek sıra halinde, motorunu yeni çalıştırmış bekleyen tekneye

götürülürken dehşet içinde görünüyor.

Biri kaçmaya çalışıyor ve bir asker ona yumruk atıyor. Tam şakağına yumruk atıyor. Yumruğun şiddetiyle yana doğru savrulur. Bir başkası sendelerken çığlık atıyor, tökezliyor, tekrar kaçmaya çalışıyor. Asker bu sefer ona yumruk atmıyor. Silahını çıkarır, horozunu çeker ve onu karnından vurur.

Ben çığlık atmıyorum ama diğerleri atıyor. Çevremde, Marcus soğuk bir kayıtsızlıkla sahneyi izlerken amcamın sigarasından bir nefes çektiğini görüyorum.

Kadın yere düşer ve arkasındaki diğerleri cesedinin üzerine basmak zorunda kalır. Kadın hâlâ hayatta, kendi etrafında kıvrılmış, karnını tutuyor. Tetiği çeken adam ayağıyla kadını dürttüktan sonra kahkaha atarken, kan kadının etrafında bir daire şeklinde yayılıyor.

Kan kaybından ölecek. Ve bu dayanılmaz acı verici olacak. İşte o zaman adımı duyacağım.

Döndüğümde amcam ve Marcus'un bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Amcam konuşuyor, hâlâ gelişigüzel sigara içiyor. Eskiden sigara içtiğini ama kardeşlerime bıraktığını söylediğini hatırlıyorum.

Güneş ışığı ufukta belirirken Marcus güneş gözlüklerini takıyor. Yaklaştıklarında kaskatı kesiliyorum ve onları karşılamak için öne doğru sürükleniyorum.

"O biraz ele avuca sığmazdır. Hatırlarsın," diye söze başlıyor amcam ama ben konuşamayacak kadar şaşırılmış, mücadele edemeyecek kadar korkmuş durumdayım. Beni de o tekneye mi yükleyecekler? Sonra ne olacak? Ne olacak? Cristiano beni bulacak mı? Beni aramaya zahmet edecek mi? Bana ne olduğunu bilecek mi ya da umursayacak mı?

Arkalarında, arabanın kapısının açılması dikkatimi çekiyor. Arka koltuktaki diğer adam. Ama sırtı bana dönük olduğu için yüzünü göremiyorum.

"İyi iş çıkardın," diyor Marcus amcama, şehvetle bakıyor, dudaklarını yalaması midemi bulandırıyor.

Onu gördüğümde yaşadığım şokun etkisi geçse de, daha fazlası var. Her şey çok hızlı geliyor. Bu tür şeyler her zaman şok edici derecede hızlı olur.

Marcus kolunu arkasında hareket ettirir ve sonra bir klik sesi duyulur. Sadece yumuşak, küçük bir tıkırtı. Amcamın da bunu duyduğunu biliyorum çünkü Marcus'a doğru dönmeye başladığında sırtışı bozuluyor. Marcus silahını kaldırıp amcamın alnına doğrulttuğunda olacakları fark edip etmediğini merak ediyorum.

Marcus'un tarafında hiç tereddüt yok. Dudaklarındaki o soğuk gülümsemeden başka bir şey yok.

Her Şey birkaç dakika içinde olur. Saniyeler içinde. Arabadaki adam dönüyor, güneşin deęiŐen konumu yüzünü görmeme izin vermiyor. Adam

Arazinin en ucunda bir şekil var sadece.

Amcamın sırttan ifadesi dehşet ifadesine dönüşüyor.

Marcus tetiği çekiyor ve neredeyse son birkaç gün içinde üçüncü kez yüzüme ve ağzıma kan sıçırıyor. Amcamın bedeni yanlamasına yere düşüyor. Ölmüştü. Aynen böyle. Öldü, dakikalar önce vurulan kadın ise hala acı içinde inliyor ve hayatı yavaş yavaş kan kaybediyor.

Öldü. Final. Son.

Marcus'a bakıyorum, silahı pantolonunun arkasına sokarken gözleri göğsümde aşağı doğru iniyor. Pantolonunun ön kısmına doğru bir ereksiyon bastırıyor. Tahrik olmuş. Bana baktığı için değil. Öldürmekten. Şiddet onu her zaman tahrik etmiştir.

Arabadaki diğer adam bir şeyler söylüyor. İngilizce konuşuyor ama aksanı var. Hâlâ yüzünü seçemiyorum. Güneş kör ediyor. Ama Marcus bana doğru adım attığında, kendimi askerlerin mengeneye benzeyen kısıkaçlarından kurtarmaya çalışırken dikkatim tamamen onun üzerinde.

Marcus gömleğinin göğüs cebinden bir şırınga çıkarır ve pistonu iterek havayı temizler.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu," diyor her zaman kanımı buza çeviren sesiyle. Hiçbir uyarıda bulunmadan saçlarımdan bir avuç tutuyor ve iğneyi boynuma batırmak için başımı yana doğru itiyor.

Etkilerini neredeyse anında hissediyorum, dizlerimin bağı çözülüyor, çakıllara değişiyorum, askerlerin elleri hala kollarımda acı veriyor.

Aksanlı İngilizcesi olan adam, "Üstünü örtün amına koyayım," diyor ve omuzlarımda bir şey hissediyorum. Tıraş losyonunu neredeyse seçebiliyorum ama görüşüm kayboldu. Sesler de, sadece çıkaramadığım sesler. Teknelere vuran suyun sesini duyduğum, korkmuş kadınların seslerini duyduğum yere sürükleniyorum. Bilincimi kaybetmeden önce kendi bedenime karşı hissettiğim son şey onların sıcak bedenleri.

Bu Yüzükle'yi okuduğunuz için teşekkür ederim. Umarım Cristiano ve Scarlett'in hikâyesinin bu ilk bölümünü beğenmişsinizdir. Yazmayı gerçekten çok sevdim.

Onların hikayesi, tüm mağazalarda satışa sunulan *Sahip Olmak ve Tutmak*
Düetinin ikinci ve son kitabı ***I Thee Take***'de sona eriyor!

Tek Tıkla Şimdi Al!

NATASHA KNIGHT TARAFINDAN DA

Sahip Olmak ve Tutmak Düeti

Bu Yüzükle
Seni Alıyorum

Karanlık Miras Üçlemesi

Taken (Karanlık Miras, Kitap 1)
Torn (Karanlık *Miras*, Kitap 2)
Twisted (Karanlık Miras, Kitap
3)

Kutsal Olmayan Birliktelik Düeti

Kutsal
Olmayan Birlik
Kutsal
Olmayan Niyet

Collateral Damage Düet

Collateral: Bir Görücü Usulü Evlilik Mafya Romansı
Damage: Bir Görücü Usulü Evlilik Mafya Romanı

Bağlayan Bağlar Düeti

Benimk
i
Onunki

MacLeod Kardeşler

Şeytanın Pazarlığı

Benedetti Mafya Dünyası

Salvatore: Karanlık Bir Mafya
Romanı Dominic: Karanlık Bir

Mafya Romanı Sergio: Karanlık

Bir Mafya Romanı

Benedetti Kardeşler Kutu Seti (Salvatore, Dominic ve Sergio'yu İçerir) Killian:

Karanlık Bir Mafya Romantizmi

Giovanni: Karanlık Bir Mafya Romantizmi

Amado Kardeşler

Onursuz Rezil

Unhinged

Tek Başına Karanlık Romantik

İniş Sapkın

Güzel Yalancı

İntikam

Onları Esir

Almak,

Benimki Alfa

Vahşiye Verilen

Canavar Tarafından

Alınan Canavar

Tarafından

Sahiplenilen Esirin

Arzusu

Koruyucu Velayet

Amy'nin Katı

Doktoru Emma'yı

Evcilleştirmek

Megan'ı

Evcilleştirmek Naia'yı

Evcilleştirmek

Sophie'yi Geri Almak

İtfaiyeci Kızın

Tehlikeli Meydan

Okuması Serseri

Şövalyesine Diz

Çökmeyi Öğretti

Ehlileştirilmiş: Roark Kardeşler Üçlemesi

TEŞEKKÜRLER!

Bu Yüzükle'yi okuduğunuz için teşekkürler. Umarım beğenmişsinizdir. Yorumlar yeni okuyucuların kitap bulmasına yardımcı olur ve beni her zaman minnettar kılar. Lütfen kitabı satın aldığınız mağazaya bir yorum bırakmayı düşünün.

[Yeni yayın haberleri ve güncellemeleri almak üzere bültenime kaydolmak için buraya tıklayın!](#)

Haberler ve çekilişlerden haberdar olmak için [FB Yazar Sayfamı beğenin!](#)

Özel tanıtımlar, çekilişler ve eğlenceli şeyler paylaştığım bir FB Hayran Grubum var. Muhtemelen TMI :) Adı The Knight Spot. [Bize katılmanızı çok isterim! Sadece buraya tıklayın!](#)

YAZAR HAKKINDA

Natasha Knight, Romantik Gerilim ve Karanlık Aşk Romanlarının *USA Today* Çok Satan yazarıdır. Yarım milyondan fazla kitabı satılmış ve altı dile çevrilmiştir. Şu anda kocası ve iki kızıyla birlikte Hollanda'da yaşamaktadır ve yazmadığı zamanlarda ormanda kitap dinleyerek yürümekte, bir köşede oturup kitap okumakta ya da kaçabildiği sıklıkta dünyayı keşfetmektedir.

Natasha'ya buradan yazın: natasha@natasha-knight.com

Yeni yayın haberleri ve güncellemeleri almak üzere bültenime kaydolmak için [buraya tıklayın!](#)

www.natasha-knight.com
natasha-knight@outlook.com

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.